POLIROM

Florin Gheorghiță

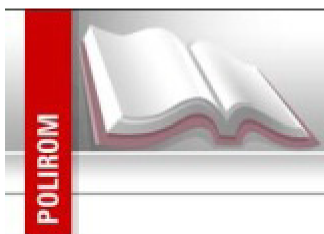
STRANIA ENERGIE A GÂNDIRII

O carte pasionantă despre energiile nebănuite din interiorul nostru

Florin Gheorghiță

STRANIA ENERGIE A GÂNDIRII

POLIROM
2014

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-4428-5
ISBN PDF: 978-973-46-4429-2
ISBN print: 978-973-46-4293-9

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: © Andrew Ostrovsky/Depositphotos.com; © iStockphoto.com/vinccic

FLORIN GHEORGHIŢĂ a publicat mai multe volume ce se ocupă de explicarea unor aspecte ale realităţii înconjurătoare aflate la limita cunoaşterii umane şi care s-au bucurat de un mare succes în rîndul cititorilor. La Editura Polirom a mai publicat: *Lumi invizibile* (1996), *OZN eterice* (1997), *Fenomenul Valentina* (1998), *Incursiuni în alte lumi* (1999), *Seniorii cosmosului* (2001), *Karma şi taina reîncarnării* (2004), *Dezvăluiri din invizibil* (2008) şi *Marile taine ale omenirii* (2013).

Dedic această carte soţiei mele Ştefana, Coautor discret al tuturor scrierilor mele.

Calde mulţumiri persoanelor care, de-a lungul deceniilor, mi-au transmis cu totală onestitate variate înregistrări fotografice din domenii puţin cunoscute, pentru a le oferi publicului cu explicitări utile progresului cognitiv şi spiritual.

Cuvânt-înainte

După ce şi-a încheiat misiunea de a civiliza o populaţie primitivă care exista cu cincizeci de mii de ani în urmă pe teritoriul Egiptului de astăzi, preotul-rege şi marele iniţiat Thot din Atlantida a fost adulat, până în Antichitate, ca zeu al cunoaşterilor multiple şi al înţelepciunii. Dar, înainte de a se retrage, a dirijat construirea marii piramide de la Gizeh, iar printre textele foarte valoroase ale avansatei ştiinţe atlante a lăsat în marea arhivă subterană şi unul iniţiatic, cu indicaţii pentru progresul spiritual al posterităţii. Acesta a fost preluat mult mai târziu, cu un scop instructiv mai extins, de înţeleptul Hermes Trismegistul, mare iniţiat, care a fost de asemenea zeificat ulterior; fiind scris pe un suport mineral deosebit, Hermes l-a făcut cunoscut sub numele de *Tăbliţele de smarald*. Printre cunoaşterile remarcabile destinate generaţiilor viitoare, în „Tăbliţa 10” a fost redat şi răspunsul unui *Maestru al Ciclurilor* venit din Galaxie (pe când se afla încă în Atlantida) la o întrebare ce îl frământa pe înţeleptul pământean: „Ce era în spaţiu *înainte* de apariţia şi manifestarea Dumnezeului Creator?”.

De fapt, de-a lungul mileniilor, această întrebare i-a preocupat mereu pe cercetătorii „tainelor începuturilor”. Chiar şi fizicienii din zilele noastre continuă să caute clarificări şi explicaţii, formulând însă întrebarea în termeni ştiinţifici moderni: Care a fost oare *energia primordială* ce a declanşat „big bang-ul” urmat de apariţia particulelor elementare ale Materiei şi, implicit, a celor patru Forţe Fundamentale desprinse din acea energie unică, ce au condus la edificarea Universului?

Răspunsul oferit atunci înţeleptului Thot evidenţia, într-adevăr, o cunoaştere superioară, care a fost însă ignorată de-a lungul timpului –

chiar şi în zilele noastre – din cauza aceloraşi limitări impuse în concepţiile materialist-pozitiviste ce au dominat preocupările ştiinţifice:

Află, omule, despre GÂNDUL ce creşte în abis
Aducând Ordinea şi Armonia în spaţiu.
…la început existau VIDUL şi nefiinţa…
În acea nefiinţă a apărut un gând atottriumfător
Care a umplut VIDUL.
Nu exista Materia, ci doar forţa… sau vibraţia
Gândului semnificativ care a umplut VIDUL.

Deci GÂNDUL era o energie care a apărut înainte de formarea Materiei, iar „vibraţia" ei „a umplut Vidul"! Şi această energie, „forţa care vibra", *crescând* în abis şi „aducând Ordinea şi Armonia" în spaţiu, era produsă de o *Nefiinţă* care avea să fie considerată „substanţa-energie a Spiritului" şi denumită în mod universal TATĂL UNIC, CREATORUL tuturor văzutelor şi nevăzutelor!

Impresionantă viziune, impresionantă cunoaştere oferită înţeleptului pământean cu zeci de mii de ani în urmă, privind fenomenele primordiale ce s-au desfăşurat în „haosul spaţiului" înainte de „big bang-ul" care a creat Materia şi, respectiv, Universul! În fapt, aceeaşi concepţie a manifestării primordiale a „energiei gândirii" înainte de a apărea „altceva" în abisul spaţiului infinit – exprimată însă prin alte cuvinte – a fost transmisă mai târziu generaţiilor următoare şi de înţelepţi asiatici din zone indo-tibetane, iar ulterior chiar şi prin textul biblic al Evangheliei după Ioan.

De altfel, există şi în prezent oameni de ştiinţă care – discret – acceptă unele consecinţe ale acestei cunoaşteri fundamentale, extinse la nivel cosmic: în cadrul Universului ar exista fiinţe mult mai evoluate, aparţinând diferitelor „civilizaţii", ce au descoperit chiar cu eoni în urmă că energia GÂNDIRII a fost primordială, iar din aceasta s-au desprins toate celelalte forme de energie din Univers. Asemenea fiinţe o folosesc

de mult timp chiar şi pentru călătoriile spaţiale cu aşa-zise aparate de zbor pe care noi le numim OZN-uri. În acest sens, o recunoaştere semnificativă a venit din partea colonelului Philip J. Corso – care făcea parte dintr-un serviciu de informaţii al armatei americane; cu câteva luni înainte de a muri (în 1983), a făcut unele dezvăluiri în cadrul unui interviu acordat directorului CNI News – Michael Lindeman, printre care şi această afirmaţie semnificativă: „Noi nu putem înţelege sistemul lor de propulsie şi de dirijare. Cu ani în urmă s-a ajuns la o concluzie, *dar abia acum am primit susţinerea oamenilor de ştiinţă*: …însuşi extraterestrul este sistemul de putere… În cartea *The Day After Roswell* am lăsat să se înţeleagă că înşişi extratereştrii sunt *sursa de putere – pe cale telepatică*".

Evidenţiind acest context al existenţei unor cunoaşteri antice deosebite privind importanţa fundamentală a energiei GÂNDIRII, precum şi al timidei recunoaşteri ştiinţifice a veridicităţii lor (chiar dacă acest lucru este încă ascuns publicului), am axat conţinutul acestui volum pe o problematică apropiată, neconvenţională, dar întru totul reală: pe lângă dezbaterea iniţiatică asociată cu aspectele şi formulările ştiinţifice, am prezentat felurite fenomene „tulburătoare" produse de „energiile gândirii" atât în laboratoare ştiinţifice, cât şi în viaţa de zi cu zi, la care am adăugat şi variate piese documentare semnificative, nepublicate până acum.

Timp de mai multe decenii am primit numeroase înregistrări fotografice deosebite, care au conexiuni directe cu fondul tematic al „energiilor-gând" (unele probabil chiar unicate pe plan mondial). Dintre acestea, am selectat şi am introdus în această carte numeroase imagini inedite care au surprins fenomene foarte puţin cunoscute de public; prin conţinutul lor, demonstrează potenţele remarcabile ale acestor „energii stranii". Fiind convins de realitatea cunoaşterilor antice enunţate de mari înţelepţi privind „componenta spirituală esenţială" ce intervine în manifestările noetice ale fiinţei umane, am interpretat „noutatea" documentarului ilustrativ cu nuanţe scientizate prin prisma unei conexiuni

fundamentale: *asocierea funcţională* a „nucleului spiritual – Spiritul” fiecărei fiinţe omeneşti – cu corpurile invizibile, asociere deservită de un admirabil trup organic.

Pentru unii cititori, redarea comparativă a asemănărilor dintre unele cunoaşteri din vechime şi formulările ştiinţifice moderne, precum şi ineditul „provocator” al ilustraţiilor ce completează textul cărţii ar sugera necesitatea unor „reconsiderări” ale propriilor cunoaşteri. Dar asemenea „reanalizări” a „ceea ce ştim”, chiar şi în privinţa capacităţilor latente pe care le deţinem, fac parte din existenţa noastră. Şi aceasta cu atât mai mult cu cât este tot mai necesar să ne integrăm în actuala *accelerare evolutivă* a omenirii, care se produce în toate ramurile ontologiei sale.

Autorul

Capitolul I

Cât de reală este „realitatea”?

„Fizicienii au constatat că teoriile lor cu privire la fenomenele naturii, inclusiv «legile» pe care le descriu, sunt creaţii ale mentalului, proprietăţi ale hărţii conceptuale a realităţii, şi nu realitatea însăşi.”

Fritjof Capra (*Taofizica*)

„Trebuie să fim extrem de atenţi la faptul că teoriile noastre nu sunt «descrieri ale realităţii aşa cum este ea», ci mai degrabă forme de înţelegere mereu schimbătoare ce pot indica sau arăta o realitate care este implicită şi nu este în fond descriptibilă în totalitatea sa.”

David Bohm (*Plenitudinea lumii şi ordinea ei*)

Dezvăluirile înregistrărilor fotografice

Persoane din diverse ţări au obţinut, mereu întâmplător – în special în ultimele patru decenii –, felurite fotografii ciudate. Făcute în general de amatori, dar şi de profesionişti, fie că erau poze de familie sau amintiri de călătorie – edificii deosebite, de exemplu, biserici (figura 1) sau

monumente impozante (figura 2), săli de spectacole, muzee, instituţii, birouri, dar şi peşteri –, toate fotografiile respective prezentau elemente suplimentare stranii: în spaţiile vizate apăreau în plus anumite prezenţe cu forme geometrice care radiau în diferite culori (figurile 3-7) şi nuanţe, iar uneori erau asociate cu fenomene fizice neînţelese. Toate acestea *nu au fost însă văzute* de cei care fotografiau şi nici de persoanele din jur. În anii anteriori, asemenea „ciudăţenii" erau însă mult prea uşor considerate defecte ale filmelor sau de developare ori erau puse pe seama expunerii greşite a clişeelor (*lens flare* etc.). Dar numărul tot mai mare de astfel de poze a atras atenţia unor grupuri numeroase de oameni care au constatat un aspect din ce în ce mai evident: acele pelicule fotosensibile au surprins efectiv prezenţe din *materii invizibile*, dar radiante şi fenomene la fel de nevăzute, însă foarte reale, cu totul necunoscute! În fapt, în întreaga lume, clişeele respective au înregistrat *simultan*, în mod fizic şi total obiectiv, *prezenţe şi fenomene din două realităţi coexistente: una percepută normal de văzul uman, iar alta invizibilă*! Întrucât în marea majoritate a pozelor stranii au apărut asemenea prezenţe invizibile cu forme radiante rotunde, treptat li s-a atribuit o denumire „populară": „fenomenul orb" – sintagmă preluată atât de ziarişti, cât şi de un nou tip de literatură, dar şi în mediul online.

Deşi problema acestor fotografii cu înregistrări din invizibil e profund ştiinţifică, conducând efectiv către noi cunoaşteri fundamentale, comunităţile oamenilor de ştiinţă nu au abordat-o încă în mod deschis. Pentru asemenea atitudini sunt, desigur, şi motivaţii reale: neexistând o aparatură pentru cercetarea „materiilor invizibile", încă nu se poate răspunde la nivel academic unor întrebări elementare, puse atât de cei care au obţinut asemenea poze, cât şi – tot mai mult – din rândurile opiniei publice: „Cum pot exista structuri din materii nevăzute, care impresionează totuşi clişeele foto prin radiaţii la fel de nevăzute?", „Ce sunt de fapt aceste *orb*-uri care apar în poze peste tot în lume, deşi nu sunt

văzute de oameni?”, „De ce nu obţin asemenea poze ciudate toate persoanele care fac fotografii?”, „De ce formele geometrice invizibile emit radiaţii în culori diferite?”. Şirul întrebărilor este foarte lung, căci problemele conexe sunt numeroase şi foarte complicate…

Decenii la rând, am primit numeroase fotografii documentare care au surprins felurite prezenţe şi manifestări din invizibil. Treptat, am putut să discern anumite răspunsuri la astfel de întrebări; drept urmare, faţă de necesitatea reală a unor prime clarificări, am căutat să ofer publicului asemenea imagini cu caracter de noutate, însoţite de explicaţii bazate pe o documentare extinsă în mai multe domenii. Prima carte din seria celor pe care le-am publicat pe această temă a evidenţiat un răspuns sugestiv chiar prin titlul ei: *Straniile inteligenţe invizibile*; pe parcursul său am arătat, atât prin text, cât şi prin numeroasele ilustraţii, un fapt esenţial: aceste „forme” (cel mai adesea având contur rotund) care radiază colorat în invizibil în variate trepte ale frecvenţelor vibratorii specifice sunt în sine „entităţi inteligente”! Şi am afirmat cu totală convingere acest fapt, întrucât, în diferite locuri din lume, au fost fotografiate entităţi radiante necunoscute, care l-au demonstrat în mod categoric: acestea au ţinut să fie pozate în manifestări bazate pe o gândire logică urmată de acţiuni în grup evident inteligente! Dar aceste manifestări aveau un scop anume: oamenii de pretutindeni trebuie să se convingă tot mai clar de realitatea fundamentală a existenţei încă din timpuri străvechi a sufletelor umane deztrupate, care se menţin invizibile în mediul nostru cunoscut! Concluzia respectivă am evidenţiat-o cu ajutorul numeroaselor ilustraţii din cărţile care au urmat, cea mai extinsă susţinere demonstrată printr-un bogat documentar fotografic redând-o în cartea-album *Lumea sufletelor*.

Ca exemplu semnificativ al manifestărilor inteligente având un anumit scop în relaţiile directe cu noi, „întrupaţii”, printre ilustraţiile acestei cărţi am selectat şi o imagine obţinută în noiembrie 1990 într-un oraş din nordul Franţei, ce a surprins o ciudată manifestare a 16 entităţi globulare

având aceeaşi radiaţie roşie invizibilă – deci acelaşi nivel de gândire şi de evoluţie; acestea au observat un fotograf ce poza blocurile noi şi „au hotărât împreună” o acţiune demonstrativă: să se alinieze *în şir indian* (figura 8), astfel încât, prin fotografia respectivă, să-şi dezvăluie nu doar existenţa apropiată, ci şi faptul că sunt capabile de manifestări inteligente! O demonstraţie a inteligenţei comportamentale specifice „lumii lor” a fost făcută şi printr-un alt gen de asociere în grup – fotografiată „întâmplător” în august 2012 în Croaţia (figura 9): poza a surprins anumite entităţi mai evoluate (ce radiau în alb-intens şi nu mai aveau o formă geometrică a propriilor corpuri) care efectuau în comun anumite activităţi benefice, fără ca „întrupaţii” de la sol să îşi dea seama!

De fapt, un cercetător bine instruit ce ar avea la dispoziţie numeroase asemenea înregistrări documentare obţinute în mod întâmplător din invizibil – care să-i ofere posibilitatea unor analize comparative semnificative – ar ajunge la aceleaşi concluzii. Un exemplu remarcabil în acest sens a fost evidenţiat în Statele Unite ale Americii şi de profesorii universitari de rang înalt dr. M. Ledwith şi dr. K. Heinemann: intrând în posesia unor asemenea înregistrări din invizibil – care, evident, le-au impus documentări ştiinţifice –, au scris împreună cartea *Proiectul Sfera*[1] demonstrând concluziile la care am ajuns şi eu cu mult timp înainte.

Pe linia întrebărilor generice menţionate mai sus este necesară o clarificare de principiu privind faptul că *numai unele persoane* obţin asemenea fotografii „ciudate”, în timp ce marea majoritate a fotografilor amatori şi profesionişti din întreaga lume nu obţin nici un fel de imagini din invizibil. În literatura ezoterică, fenomenul a fost explicat încă din veacul anterior: în sine, această capacitate este, într-adevăr, specifică unui număr restrâns de oameni, şi anume, doar acelora cărora li „se deblochează” treptat (o perioadă chiar fără să-şi dea seama) unele aspecte ale „mediumnităţii”. Termenul respectiv derivă din denumirea mai generică de „medium” ce li se atribuie unor persoane care, în anumite

condiţii, au manifestări cu totul deosebite: acestea pot realiza unele „medieri” în relaţiile cu lumea invizibilă, fiind un fel de „inter-mediari” între oamenii întrupaţi şi sufletele nevăzute ale „oamenilor deztrupaţi”, aflate în mediul terestru apropiat! O asemenea capacitate se manifestă la început în moduri diferite, fie prin percepţii din invizibil mai simple sau prin „auzirea de voci”, fie prin senzaţii ciudate ale unor prezenţe străine etc. (în general neînţelese de cei care le trăiesc); în sine, mediumnitatea este obţinută într-o anumită fază a propriei evoluţii spirituale, fiind o „capacitate latentă”, existentă în intimitatea necunoscută a tuturor fiinţelor umane. Omul fiind „un spirit întrupat”, fiecare dintre noi deţine de fapt o mediumnitate proprie, care „aşteaptă” să fie folosită în scopuri mai înalte. Astfel, „deblocarea” ei – a primelor aspecte specifice – survine abia după „trezirea şi ridicarea nivelului conştiinţei”, deci după un anumit progres etic în modul nostru de a gândi şi a ne manifesta; dar o „treaptă” mai ridicată a gândirii implică şi o „vibraţie” la o frecvenţă sporită a energiilor noetice, transpunându-se fizic şi în ridicarea nivelului „vibraţiilor proprii” ale corpurilor energetice invizibile din fiinţa umană (corpurile eteric, astral, mental inferior, mental superior, budic şi atmic). Or, pentru a putea obţine fotografii din invizibil sau chiar pentru „a comunica” într-un fel cu sufletele nevăzute existente în mediul nostru, trebuie într-adevăr ca propriile corpuri să vibreze la frecvenţe mai ridicate; acest lucru e necesar pentru a putea stabili „o rezonanţă” a undelor emise de fiinţa întrupată cu un suflet deztrupat – ale cărui unde nu mai au componentele frecvenţelor mai joase, specifice trupului carnal.

Un prim indiciu al deblocării mediumnităţii – pe care l-am regăsit în fotografii făcute de persoane care surprind fenomene din invizibil – este emiterea cu uşurinţă a unor cantităţi mai mici sau uneori mai mari din materiile unuia sau chiar ale mai multora dintre propriile corpuri invizibile. Aceste fenomene sunt provocate fie de anumite concentrări ideatice ale gândirii, fie de anumite trăiri mai intense. Un exemplu

sugestiv de „activare energetică” a materiilor unor corpuri invizibile prin enunţarea unor idei deosebite a fost surprins în una dintre pozele făcute profesoarei dr. Rodica Ghiuru (de la Universitatea de Medicină din Iaşi) de profesoara Iulia Bungard în timpul expunerii sale la un simpozion ştiinţific desfăşurat în anul 2009 la Piatra Neamţ; desigur, nimeni din sală nu a văzut straniile efluvii emise din zona capului (figura 10) şi, evident, nici fotografa amatoare nu le-a perceput. Dar fenomenul era în sine foarte natural!

Însă efectul respectiv a fost de fapt mult mai extins. La mică distanţă, pe scena teatrului în care se desfăşura simpozionul, se aflau doi medici reputaţi din localitate – care în mod neştiut aveau şi ei deblocate aspecte ale mediumnităţii. Or, pentru că ideile expuse de conferenţiară le-au stârnit un interes deosebit, propriile gândiri concentrate le-au declanşat şi acestora efluvii similare: detaliul prezentat în ilustraţie redă amploarea emisiilor nevăzute ale medicului Virgil Răzeşu (figura 11). O manifestare interesantă şi la fel de naturală!

Analizând imaginile din figurile 10 şi 11, cititorul poate deduce şi alte aspecte fizice mai fine ale acestor fenomene deosebite din sfera unei „fizici încă necunoscute” pentru cei mai mulţi oameni. Imagini de acest fel am mai publicat şi anterior[2], dar în volumul de faţă se găsesc ilustraţii noi care relevă realitatea şi importanţa acestor fenomene invizibile, obţinute de cele mai diferite persoane. Dar, ca în toate cazurile anterioare, *numai clişeele fotografice au perceput şi au înregistrat straniile fenomene*, în mod total obiectiv şi natural!

Spre deosebire de ochii umani – care „au fost creaţi” să perceapă un domeniu foarte îngust din spectrul larg al radiaţiilor electromagnetice (chiar mai redus decât al animalelor) –, peliculele fotosensibile obişnuite (chimice sau magnetice) demonstrează că au prin fabricaţie un spectru mai larg de preluare şi de înregistrare a radiaţiilor din mediul ambiant: acestea sunt impresionate simultan şi de radiaţii din spectrul specific

materiilor invizibile (nestudiat încă de fizica modernă). Or, e întru totul evident faptul că peliculele fotografice sunt total obiective, căci atomii şi moleculele ce le compun au particule ce reacţionează la fotonii radiaţiilor exterioare prin procese fizice specifice şi redau mai corect decât ochiul uman imaginile vizate. (În sine, sistemul nostru vizual este foarte restrictiv: am constatat adeseori faptul că persoane din acelaşi grup vedeau lucrurile din jur în nuanţe şi chiar în culori diferite; în funcţie de anumite afecţiuni – acromotopsie sau daltonism – ori în funcţie de vârstă, văzul oamenilor poate modifica – într-o măsură mai mică sau mai mare – imaginile percepute în raport cu cele reale.)

Însă chiar mai mult decât atât, din fotografiile care au surprins apariţii din invizibil rezultă şi un alt fapt: peliculele fotosensibile redau în mod normal detaliile foarte fine ale tuturor prezenţelor din cadrul vizat (fiinţe, obiecte, fenomene) în funcţie de intensitatea radiaţiilor emise de acestea (direct sau reflectate), fără a face diferenţa între spectrele vizibil şi invizibil – pe care o face ochiul uman. Drept urmare, în zecile de înregistrări de acest fel pe care le-am primit din diferite locuri, pozele au evidenţiat un fenomen întru totul specific: părţile de trupuri ale persoanelor pozate sau obiectele din jurul acestora, care erau acoperite de emanaţii de materii invizibile proprii sau străine, nu mai erau redate de clişee – deşi erau vizibile, dar nu se vedeau emanaţiile! Diferenţa dintre ceea ce vede ochiul „omului obişnuit” şi ceea ce „percepe” clişeul fotosensibil este deci categorică: în porţiunile respective, clişeele înregistrau doar emanaţiile sau prezenţele radiante invizibile – care aveau radiaţii „mai puternice” decât cele ale luminii reflectate de persoane sau obiecte – şi nu şi ceea ce se afla în spatele emanaţiilor. Or, asemenea fotografii demonstrează în plus un fapt esenţial: radiaţiile emise de materiile corpurilor umane invizibile activate prin *energiile gândirii* erau deci mai „energetice” şi aveau *prioritate* faţă de undele luminii reflectate de trupurile umane şi de obiectele din spaţiile fotografiate.

În lumina acestor constatări iniţiale, rezultă două aspecte importante pentru cunoaşterea generală:

– pe de o parte, toate peliculele fotosensibile obişnuite pot înregistra simultan *două realităţi fizice* când sunt expuse de orice fotograf (amator sau profesionist) căruia i s-au deblocat unele capacităţi de medium;
– pe de altă parte, se evidenţiază faptul că fenomenele fizice produse de materiile invizibile activate prin energiile spirituale ale gândirii fiinţei umane (întrupate sau doar ca suflete libere) sunt mai „potente” decât fenomenele fizice produse prin energiile specifice materiilor grele.

Deci *realitatea invizibilă* pentru oameni (pe care multe animale o percep totuşi) este *mai potentă energetic* decât *realitatea vizibilă* pe care o percepem cu toţii în fiecare zi… Acest aspect ne sugerează un fapt care „deranjează” însă modul obişnuit de a gândi al majorităţii oamenilor: *realitatea invizibilă* ar fi deci *superioară realităţii noastre vizibile*!

Deşi tulburătoare, concluzia este totuşi susţinută faptic şi de un alt aspect pe care oamenii îl evită însă mereu în gândirea lor cotidiană, fiind la fel de „deranjant”: *realitatea noastră* – a materiilor grele vizibile – e întru totul „trecătoare”, pe când Lumea de Dincolo – în Invizibil – este locul în care ne continuăm (cu mici întreruperi periodice) *o vieţuire atemporală* bazată pe cu totul alte percepţii… Or, prin prisma acestui ansamblu de aspecte ale existenţei mai complexe a fiinţei umane, *realitatea vizibilă trecătoare* apare efectiv ca o „variantă experimentală subsidiară” ce ar fi *cuprinsă* sau, cum spun fizicienii, ar fi „înfăşurată” în *realitatea invizibilă* mult mai amplă! O asemenea interpretare ar fi doar o „ipoteză ciudată”? Nu! E un fapt fundamental!

În *Lumea sufletelor*, fiinţele umane, nemaiavând trupul carnal, fac schimburi de informaţii cu semenii „de acolo” şi cu mediul pe care îl percep prin alte domenii de unde: sunt undele care deservesc gândirea proprie (având frecvenţe vibratorii mult mai înalte, specifice spectrului

materiilor fine invizibile). În existenţa fără trup organic nu mai intervin „ecranările" proprii impuse de materiile grele ale trupurilor carnale şi nici „bruiajele" la frecvenţe joase generate continuu de „dorinţele trupeşti". În vieţuirea încarnată, celor mai mulţi oameni gândirea le este mereu „viciată" şi de multe ori chiar blocată de manifestările „reflexelor biologice", suscitate de permanentele „dorinţe" ale trupului. Or, sub aspectul valorilor de bază, care „realitate" este cea superioară? Cea „invizibilă" a *Lumii sufletelor*, în care domină autoritar gândirea spirituală la vibraţii mai ridicate, sau cea „vizibilă" pentru noi, în care marea majoritate a oamenilor îşi scad zilnic potenţele energetice ale propriilor gândiri prin reflexele şi dorinţele biologice ale trupului carnal (foame, sete, frig, plăcerile simţurilor, ambiţii, frici etc.), ale căror frecvenţe vibratorii joase le reduc direct energiile specifice?

Schiţarea comparativă de mai sus, care pentru unii cititori ar putea părea filosofică, are un fond fizic real: la bază, totul se reduce la schimburi de energii informaţionale, frecvenţele lor vibratorii fiind esenţiale în compararea manifestărilor energetice ale complexei structurări funcţionale a fiinţelor umane întrupate sau deztrupate. Înregistrările fotografice selectate în acest volum redau clar unele dintre aspectele acestei diferenţieri fizice şi totodată „filosofice": clişeele respective au surprins efectiv modurile în care gândirea spirituală umană poate să pună în evidenţă existenţa simultană a celor *două realităţi* şi compararea „situării lor valorice". Din păcate, marea majoritate a oamenilor sunt cantonaţi şi acum în „realitatea inferioară" a mediului materiei grele vizibile – deşi încă din Antichitate înţelepţii o considerau chiar „iluzorie". Şi nu numai atât: gânditorii din vechime ajunseseră să constate că „oamenii îşi fac singuri propria realitate" prin felul în care îşi orientează gândirea!

Iniţiaţii afirmă: realitatea vizibilă e „iluzorie”!

Încă din Antichitate, întrebarea „Cât de reală este Realitatea?” i-a frământat de-a lungul veacurilor pe înţelepţii diferitelor popoare, mulţi dintre aceştia având un orizont mult mai larg al cunoaşterii – fie prin obţinerea pe parcursul vieţii a capacităţii de clarvedere în invizibil, fie prin colaborarea cu clarvăzători deosebiţi.

Probabil că, pe această temă, cea mai extinsă preocupare – în timp, dar şi în spaţiul geografic – o regăsim continuată până în zilele noastre în subcontinentul indo-tibetan, în acele locuri unde s-au putut păstra de-a lungul mileniilor atât arhive ale vechilor înţelepciuni, cât şi tradiţii deosebite în respectarea lor. Astfel, în textele unor *Upanişade* antice a fost regăsită menţionarea repetată a convingerii asupra relativităţii percepţiilor oamenilor privind „realitatea” care ne este redată de simţurile trupului carnal. Deşi în scrierile vechi cuvântul *maya* a avut un sens cosmic, treptat a fost folosit tot mai mult cu sensul de „iluzie”, „iluzoriu”, în special în cadrul preceptelor despre „realitate”. Comentând acest aspect în contextul temei respective, profesorul Mircea Eliade – eruditul istoric al ideilor filosofico-religioase regăsite la vechi civilizaţii ale lumii – a redat[3] o sinteză sugestivă a consideraţiilor gânditorilor hinduşi antici care apreciau cu totală convingere că „realitatea vizibilă” nu este cu adevărat „reală”:

> În *Satapatha Brahmana* se afirmă: „omul se naşte într-o lume confecţionată de el însuşi”.
>
> …Totuşi în unele *Upanişade* se găseşte un număr suficient de indicaţii privind marile linii ale gândirii *Vedelor*… Vechea concepţie a creaţiei cosmice cedează în faţa rolului jucat de *maya* în experienţa fiecărui individ, în special în acela de orbire… *maya* este asimilată cu neştiinţa (*avidya*) şi e comparată cu visul. *„Realităţile” multiforme ale lumii exterioare sunt tot atât de iluzorii ca şi conţinutul viselor* [s.n.].

La mii de kilometri depărtare, un înţelept iniţiat din Egiptul antic a lăsat posterităţii o serie de texte sapienţiale, dintre care unele conţin aceeaşi cunoaştere şi convingere privind caracterul „iluzoriu" al realităţii percepute de oameni. În continuare sunt redate câteva citate din *Cărţile*[4] lui Hermes Trismegistul (cel de trei ori înţelept), care a transpus în scris o serie de cunoaşteri fundamentale ce i-au fost oferite într-un mod impresionant de *Poimandres* – o Fiinţă Spirituală superioară, apărută din invizibil şi dispărută apoi tot în nevăzut. Este interesant de redat în primul rând modul impresionant de transmitere a profundelor cunoaşteri – din care am citat în continuare unele afirmaţii esenţiale:

> Mi se părea că o fiinţă imensă, fără contururi precise, m-a chemat pe nume şi mi-a spus: — Ce vrei tu să auzi şi să vezi, ce vrei să afli şi să cunoşti? — Cine eşti tu, am răspuns eu. — Eu sunt, a spus ea, Poimandres (păstorul omului), Inteligenţa suverană. Eu ştiu ce doreşti tu şi sunt cu tine peste tot. — Eu vreau, i-am răspuns, să fiu instruit asupra fiinţelor, să înţeleg natura lor şi să-l cunosc pe Dumnezeu. — Primeşte în gândirea ta tot ceea ce vrei să ştii, mi-a spus el, te voi instrui.
>
> La aceste cuvinte, şi-a schimbat aspectul, şi *imediat*, *totul mi-a fost descoperit într-o clipită şi am văzut un spectacol de nedescris*. Totul a devenit o lumină dulce şi plăcută, care mi-a încântat vederea.
>
> […]
>
> Acesta e finalul celor care posedă Gnosa… Tu ai aflat totul şi nu mai ai decât să le arăţi oamenilor calea de urmat, pentru ca prin tine Dumnezeu să salveze neamul omenesc.
>
> După aceste spuse, s-a alăturat puterilor. Şi eu, binecuvântându-l pe Tatăl tuturor lucrurilor, i-am adus mulţumiri şi m-am ridicat întărit de

el, cunoscând natura universului şi marea viziune. [s.n.] (Cartea I, capitolul I)

Aparenţele ne încântă, *dar oamenii refuză a crede în invizibil*; or, lucrurile rele sunt cele care sunt aparente… [s.n.] (Cartea I, capitolul IV)

…observând ansamblul, vei înţelege clar că *această lume perceptibilă şi tot ce conţine ea este învăluită ca de o îmbrăcăminte de o lume superioară.* [s.n.] (Cartea a II-a, capitolul XII)

Nimic nu e adevărat pe Pământ, nu există decât aparenţe şi păreri.
— *Care este deci primul adevăr*?
— Cel care este unul singur; *cel care nu este format din materie, care nu este într-un trup*, care nu are culoare şi figură, care nu se schimbă, nici nu se transformă, cel care este mereu acelaşi. (Cartea a IV-a, capitolul IX) [s.n.]

În citatele selectate din revelaţiile oferite în Antichitate de acea neştiută Fiinţă Spirituală superioară, atrag atenţia anumite „idei cu aspect ştiinţific"; concizia şi fermitatea exprimării lor sugerează chiar şi în zilele noastre nuanţarea unor mari Adevăruri, care se regăsesc de fapt şi în concepţii docte moderne. Constatarea privind existenţa oamenilor care „refuză a crede în invizibil", pusă pe seama uşurinţei cu care aceştia sunt înşelaţi de aparenţele „lucrurilor rele", este şi astăzi de actualitate. Însă cu fond ştiinţific mult mai complex este o afirmaţie surprinzătoarea: cei ce „observă (şi cercetează) ansamblul înţeleg că această lume este învăluită de o lume superioară, care nu este formată din materie". În continuare vor fi prezentate astfel de afirmaţii făcute şi de savanţi de seamă ai Erei Moderne.

Însăşi descrierea modului în care „o mare fiinţă fără limite, care şi-a schimbat şi forma” în timpul transmiterii unor bogate cunoaşteri esenţiale, oferă importante detalii asupra unor fenomene fizice încă necunoscute pentru public. Ţin să le evidenţiez, întrucât uşurează înţelegerea altor „apariţii” care au impresionat mulţimi de oameni atât în Antichitate (fiind consemnate în diferite scrieri antice), cât şi în diferite perioade ale erei noastre până în prezent, în texte religioase, sub denumirea de „minuni”, iar altele au fost preluate în scrierile iniţierilor spirituale ca fenomene specifice diferitelor categorii de fiinţe spirituale. Astfel, de exemplu, faţă de succinta descriere antică a impresionantei apariţii a lui Poimandres, iată o explicitare generică preluată de autorul englez A.E. Powell din cunoştinţele spirituale cristalizate de-a lungul veacurilor în înţelepciunea hindusă, pe care a redat-o în cartea sa[5]:

> Devaşii (Îngerii) superiori… apar în general ca fiinţe umane de o mărime uriaşă. Posedă cunoştinţe foarte vaste, puteri mari şi au un aspect deosebit de frumos. Au fost descrişi ca nişte creaturi radiante sau chiar strălucitoare… energia lor este cu totul calmă, cu o putere irezistibilă.

Ca demonstraţii sugestive privind realitatea unor asemenea manifestări uimitoare petrecute în istoria recentă şi care nu au fost incluse în domeniul „minunilor” cu caracter religios, am redat în volum două ilustraţii deosebite; prin apariţiile ca „nişte creaturi strălucitoare”, cât şi prin „energia lor cu totul calmă şi cu putere irezistibilă”, primul caz a tulburat profund numeroşi oameni obişnuiţi – cu efecte deosebite –, pe când al doilea caz a impresionat în special numeroşi specialişti de rang înalt – tulburarea produsă în comunitatea ştiinţifică din lume fiind, desigur, ascunsă.

Primul caz, cu originea în istoria modernă, a fost prezentat în cadrul unor relatări despre fenomene deosebite în privinţa unei gravuri realizate în anul 1871. În ziua de 18 ianuarie a acelui an, armata prusacă ce invadase Franţa s-a oprit în faţa oraşului Laval, pe care însă nu l-a mai asediat. Motivul a fost tulburător: o extraordinară apariţie în aer a unei „Doamne Miraculoase", a cărei imagine era imensă (gravura am prezentat-o în cartea *Lumi invizibile*, figura 1)! *Deşi prezenţa a fost percepută numai de o parte dintre militari şi locuitori* (numai de aceia ale căror vibraţii ale gândirii au intrat în rezonanţă cu vibraţiile energiei Fiinţei strălucitoare), energia gândirii ei – „cu totul calmă şi cu putere irezistibilă" – a influenţat profund toţi comandanţii militari[6]: în următoarele zece zile s-a încheiat pacea, cu retragerea tuturor trupelor străine.

Cel de-al doilea caz impresionant s-a produs însă în spaţiu, în apropierea Pământului, în urmă cu aproape trei decenii; acest fenomen a fost surprins într-o filmare de 43 de secunde şi apoi a fost prezentat, împreună cu două fotografii, în presa rusă şi din alte ţări. Astrofizicianul rus Iuri Manakov i-a acordat un interviu[7] unui ziarist francez, detaliind o „apariţie" mult mai complexă. În cursul lunii iulie 1985, cei şase cosmonauţi ruşi (trei erau în misiune de mai mult timp, iar ceilalţi erau nou-veniţi) aflaţi la bordul staţiei orbitale „Saliut 7" au văzut la un moment dat un fenomen straniu: un fel de nor portocaliu se apropia de ei şi la scurt timp i-a învăluit cu totul! Dar, şi mai uimitor, materiile foarte fine care compuneau norul au pătruns în interiorul staţiei prin scuturile protectoare şi prin pereţii din aliaje speciale! În timp ce menţineau aparatul pe orbită, cosmonauţii ruşi au văzut prin hublouri o imagine tulburătoare: în apropierea lor, în interiorul norului, se aflau şapte siluete fantomatice, foarte înalte, având contururi de trupuri umane radiante, dar şi un fel de aripi (figura 12), ceea ce le-a dat impresia că văd „îngeri"! După câteva secunde, norul s-a îndepărtat uşor şi s-a disipat, iar siluetele

s-au destrămat, îndepărtându-se tot mai mult, şi s-au transformat în nişte globuri mari, intens radiante, care au dispărut în spaţiu!

Am făcut o descriere mai extinsă a impresionantului eveniment, completată cu o comunicare a NASA privind imagini similare captate de telescopul orbital Hubble, în 1999, în cartea *Incursiuni în alte lumi*, apărută la Editura Polirom.

Revenind însă la o altă specificare din textul antic ce a redat uimitoarea manifestare a Fiinţei Superioare Poimandres, este de menţionat şi un alt fenomen fizic deosebit: fiinţele spirituale mai evoluate (chiar şi sufletele umane deztrupate care au urcat primele trepte ale evoluţiei lor spirituale) pot oferi „cantităţi mari" de informaţii, transmiţând *instantaneu* idei, cunoaşteri şi variate viziuni. Or, consider demn de evidenţiat acest „mod extraordinar" de transmitere, întrucât literatura spirituală şi chiar înregistrările fotografice demonstrează că asemenea transmiteri pot fi oferite şi oamenilor întrupaţi – însă numai acelora care au ajuns la un nivel de gândire cu vibraţii la frecvenţe mai ridicate, ce permit „rezonanţe vibratorii" reciproce. În fapt, acesta a fost şi cazul lui Hermes Trismegistul, al cărui nivel ridicat al propriei evoluţii spirituale i-a adus nu numai „selectarea" pentru „misiunea" respectivă, ci şi transmiterea instantanee a unor bogate informaţii: „totul mi-a fost descoperit într-o clipită şi am văzut un spectacol de nedescris!".

De altfel, iniţiaţii cunosc bine acest fenomen şi chiar au oferit în literatura de specialitate detalii suplimentare. De exemplu, A.E. Powell specifica în cartea sa un fapt foarte natural, preluat de asemenea din înţelepciunea spirituală hindusă: în Lumea de Dincolo, sufletele umane mai evoluate şi ajunse în domeniul de frecvenţe vibratorii mai ridicate specifice fazei *devachan* – având corpuri ce radiază în alb-strălucitor – comunică des cu suflete similare şi uneori chiar cu unii întrupaţi aleşi: transmit volume mari de informaţii imprimate în mici „pachete" de materii mentale (ce devin şi ele strălucitoare în invizibil) şi care „se

descarcă instantaneu” în „memoria” corpului mental superior al „receptorului”! Un asemenea „pacheţel radiant” poate transmite chiar şi conţinutul unei cărţi voluminoase – la fel cum se copiază pe un CD sau un DVD mari cantităţi de informaţii de pe un computer în doar câteva secunde.

Dar înainte de a prezenta ilustraţiile demonstrative, voi mai prezenta un caz, găsit într-o carte voluminoasă mai recentă, care s-a petrecut în condiţii chiar mai uimitoare decât cele descrise de anticul Hermes „de trei ori Înţelept”.

Educat în profunda înţelepciune religioasă ebraică (pe care a completat-o cu învăţăminte şi convingeri creştine şi budiste) şi acumulând în paralel ample cunoştinţe ştiinţifice – ca doctor în fizică şi cadru universitar la University of California, din Los Angeles –, autorul cărţii *The Keys of Enoch*[8], J.J. Hurtak, a descris şi a comentat ştiinţific cel mai tulburător eveniment al vieţii sale: apariţia intens strălucitoare a unei Fiinţe Spirituale Superioare, care l-a condus într-o călătorie imaterială în constelaţia Orion, unde i s-au transmis de asemenea Gnosa şi vaste cunoaşteri cosmice. Acolo, o altă Fiinţă Spirituală Superioară, foarte evoluată, i-a transpus, cu ajutorul unei unde luminoase strălucitoare, vaste cunoaşteri iniţiatice – atât spirituale, cât şi ştiinţifice – pe care i s-a cerut să le redea într-o carte utilă omenirii! Iată cum a descris, încă din introducerea remarcabilului volum (care a fost tradus şi în alte ţări), modul în care i s-au transmis ample cunoaşteri privind măreaţa Creaţie divină prin structurarea mai multor tipuri de universuri, cât şi detalii ştiinţifice foarte avansate, completate cu aspecte ale etapelor creaţiei omenirii şi ale viitorului ei*:*

> Când eram în faţa Tronului, am văzut un manuscris-rulou strălucitor – în formă de cilindru; din acesta a ţâşnit o Lumină ce mi-a fost proiectată în cel de-al treilea ochi şi care mi-a implantat schema

scenariilor conţinând *Cheile*. Aceste chei revelează strânsa legătură dintre evoluţia superioară şi evoluţia umană, în timp ce omul este condus de la propriul Alfa la al său Omega. Scenariile abstracte erau proiectate prin geometrii radiante de Lumină, care fac parte din literele de foc ce sunt utilizate pentru transcrierea cunoaşterilor de la Universul Tată la Universul Fiu şi apoi la Universul Shekinah, legând astfel o eternitate cu o altă eternitate.

Mi-a fost revelat cum Misterele Casei Tatălui cu Numeroase Locaşuri permit infinitelor miriade din Creaţie să iasă din inexprimabila Iubire a Tatălui, încât orice specie din creaţie să fie legată de Calea Infinitului. Mi-au fost revelate astfel numeroase Mistere ale Împărăţiei Tatălui, ca natura Misiunii lui Christos, istoria Fraternităţilor de pe această planetă, ordinele şi domeniile Consiliilor galactice, reîntoarcerea lui Mesia şi transplantarea seminţiei lui Christos dincolo de pragul lui Alfa şi Omega.

Mi s-a spus să compun un manuscris plecând de la manuscrisul de Lumină ce a fost codificat în mine.

Dar după cum am menţionat, unele fotografii „ciudate” au surprins şi în mediul apropiat – chiar în ţara noastră – asemenea transferuri strălucitoare, dar sub forma unor „pacheţele radiante”; evident, astfel de comunicări au fost oferite tot unor persoane „selectate” în prealabil, care, deşi aveau energii ale gândirii la frecvenţe vibratorii ridicate, nu au văzut prezenţele strălucitoare din imediata apropiere. E adevărat, fiinţele luminoase invizibile care au emanat acele „pacheţele radiante” nu erau Îngeri Superiori – ca în cazul lui Hermes Trismegistul – sau Fiinţe Spirituale foarte evoluate – ca în periplul lui J.J. Hurtak.

Prima imagine a surprins în martie 2004, în Bucureşti, o fază demonstrativă evidentă, foarte sugestivă: o fiinţă spirituală evoluată – radiind alb-strălucitor în invizibil (fără un contur geometric, indicând că

ar fi din domeniul vibrator al *devachan*-ului) – „a vrut” să fie fotografiată când venise deasupra capului profesoarei dr. Rodica Ghiuru pentru a o „inspira” (figura 13) într-o anumită acţiune; clişeul a redat şi micul „pachet radiant” emis lateral, care conţinea probabil „programul” şi un bogat documentar ideatic ce i-au fost transmise de asemenea invizibil. Deşi activitatea profesională – profesoară universitară şi totodată şefă a Secţiei de cardiologie-gerontologie a unui spital din Iaşi – cât şi viaţa de familie nu i-au permis să se informeze şi să se documenteze în cunoaşterile şi practicile spirituale, nivelul evolutiv obţinut în vieţi anterioare a făcut-o aptă şi receptivă pentru îmbinarea extinselor cunoaşteri ştiinţifice cu cele spirituale. Astfel, deşi un timp nu a acordat atenţie fotografiei respective, a cărei semnificaţie nu a înţeles-o, a dorit totuşi să i se explice ciudatul fenomen fizic nevăzut nici de fotograful amator – dar care fusese înregistrat de clişeu. Oferindu-mi poza în vara anului 2009, explicaţia pe care i-am sugerat-o a declanşat parcă „programul” ce i-a fost transmis din invizibil: a lansat într-un cadru medical – în câteva oraşe şi chiar în Bucureşti – ideile de bază pentru aplicarea „medicinei paliative completată cu o componentă spirituală”: pe de o parte necesitatea orientării gândirii medicilor şi a personalului auxiliar spre terapii asociate cu o „căldură sufletească” deosebită pentru pacienţii în vârstă (şi nu numai); pe de altă parte, creşterea psihologică a moralului pacienţilor prin eliminarea „fricii de moarte” din gândirea acestora; în acest sens, trebuie exemplificată afirmaţia că în fapt „nimeni nu moare”, viaţa continuând „Dincolo” fără trupul carnal!

Cea de-a doua fotografie demonstrativă, obţinută tot în Bucureşti, în vara anului 2005, mi-a fost oferită de dl O.R. Goanţă de asemenea la câţiva ani după ce a fost făcută, împreună cu alte fotografii ale unor entităţi invizibile surprinse printre blocuri de locuinţe. Şi în această înregistrare documentară o fiinţă strălucitoare în invizibil, fără un contur clar – care emitea o frumoasă aură azurie ce semnifică avansul spiritual

(figura 14) –, a ţinut să fie fotografiată împreună cu persoana pe care o „selectase” pentru un anumit „program”; în secunda expunerii clişeului, micul „pachet radiant” cu vaste informaţii ce urmau să fie descărcate în memoria „subconştientului” acesteia era de asemenea în apropierea fiinţei invizibile care tocmai îl emanase (în dreptul mânii persoanei). Urmările acelei „vizite” aveau să schimbe viaţa celui fotografiat…

Ambele fotografii demonstrează înainte de orice două aspecte esenţiale: pe de o parte relevă veracitatea descrierilor fizice extrem de stranii prin care Fiinţe Spirituale strălucitoare le-au transmis instantaneu unor oameni – anticului Hermes Trismegistul şi contemporanului nostru J.J. Hurtak – cunoaşteri menite să stimuleze de-a lungul timpului evoluţia spirituală a unor mari mulţimi de oameni; pe de altă parte, aceste poze demonstrează fără echivoc un fapt fundamental ocolit însă mereu: trăim efectiv în două „realităţi”, dintre care din punct de vedere fizic-energetic, cea „vizibilă, a cotidianului nostru” este cea „inferioară”, pe când cea „invizibilă” (percepută totuşi de unii oameni care au obţinut clarvederea) este cea „superioară”! Dar acest fapt fundamental, pe care înţelepţii şi clarvăzătorii antici l-au cunoscut şi l-au transcris pentru posteritate în texte ca cele ale *Upanişadelor* hinduse sau ale *Cărţilor* lui Hermes Trismegistul, a fost „uitat” de oamenii Epocii Moderne, fiindu-le chiar ascuns… Se pare însă că a venit timpul să regăsim plenitudinea acestui Adevăr ontologic, reconsiderând modul subiectiv de a gândi şi de a ne manifesta, plecând poate chiar de la „sfatul” primit şi transmis peste milenii de *Cel de trei ori Înţelept*:

> Observând ansamblul, vei înţelege clar că această lume perceptibilă cu tot ce conţine este învăluită de o lume superioară.

De altfel, începând din secolul al XIX-lea, în Occident s-a remarcat treptat tot mai mult faptul că vechea cultură a populaţiilor indo-tibetane –

cu importante părţi din conţinut provenind chiar din Antichitate – evidenţia şi un bogat tezaur al unei „înţelepciuni” cu profunzimi mult diferite de concepţiile apusene. Or, faptul a trezit interesul a tot mai multor cercetători, întrucât în zonele muntoase ale acestui „subcontinent” se păstraseră mai bine decât în alte părţi ale lumii adevărate biblioteci cu vechi manuscrise ale unor valoroase opere literare, istorice, cât şi sapienţiale, cu accente ale unor stranii cunoaşteri ştiinţifice avansate stranii. Dar nu numai cercetătorii profesionişti au fost atraşi de asemenea tezaure. Din Vest au început să călătorească în zonele respective tot mai numeroşi „căutători” ai Adevărurilor neştiute şi ai cunoaşterilor spirituale – emulaţie care s-a menţinut până în zilele noastre; or, unii dintre aceştia, primiţi pentru a fi iniţiaţi în „ashram”-urile diferiţilor înţelepţi, au obţinut chiar şi traducerile unor texte din vechime, pentru a fi cunoscute şi în Occident[9]. Alţii, care s-au putut documenta mai serios, devenind cu totul convinşi de veracitatea instruirilor în cunoaşteri şi practici spirituale necunoscute în Occident, au fost stimulaţi şi ajutaţi să scrie cărţi care să conţină esenţa învăţăturilor primite acolo. Astfel au difuzat nu numai concepţii privind superioritatea cunoaşterilor orientale, a gândirii şi a manifestărilor spirituale, ci şi vechi enunţuri cu fond scientizat – atrăgând atenţia anumitor cercetători din diferite domenii ale ştiinţelor moderne.

Unul dintre autorii-iniţiaţi a fost şi A.E. Powell; acesta a preluat din cunoaşterile acumulate de veacuri de iniţiaţii hinduşi o extinsă documentare privind structurările funcţionale ale corpurilor invizibile ale fiinţei umane şi modurile în care continuă existenţa sufletelor deztrupate „Dincolo”; astfel a scris patru volume[10] foarte utile pentru instruirea publicului apusean. Printre numeroasele prezentări descriptive, a abordat şi tulburătoarea temă a celor „două realităţi” în cadrul cărora se desfăşoară viaţa obişnuită a tuturor oamenilor, remarcând la rândul său că marea majoritate percepe doar una, cea „vizibilă”, şi o ignoră total pe cea „invizibilă”. Fiind pătruns însă de profunzimea cunoaşterilor privind

„Adevărurile” etalate de înţelepţii hinduşi şi de cei tibetani, A.E. Powell s-a exprimat foarte convingător în susţinerea învăţăturii acestora: „realitatea invizibilă fiind cea mai *reală*”, o „cuprinde” pe cea vizibilă, ce redă doar o parte restrânsă din adevăratul „conţinut” al mediului înconjurător; de aceea, înţelepciunea orientală consideră realitatea vizibilă *iluzorie*! Iată cum a redat acest fapt în volumul *The Mental Body*:

> Este întru totul evident că omul obişnuit, în timpul vieţii sale terestre, îşi formează concepţii foarte imperfecte şi inexacte asupra multor aspecte ale lucrurilor din mediul său. De exemplu, *el nu ştie nimic despre forţele eterice, astrale şi mentale care acţionează în toate lucrurile pe care le vede şi care în realitate formează partea cea mai importantă din lucrurile respective. El vede deci o lume care în mare măsură este propria sa creaţie. El nu înţelege că lumea îi apare astfel fiindcă nu cunoaşte nimic despre ce e mai important. Astfel, din acest punct de vedere, viaţa fizică obişnuită este iluzorie şi, dacă ne vom gândi mai bine, vom remarca repede că ea este chiar mult mai iluzorie*. [s.n.]

Afirmaţia şocantă este exprimată cu sinceritatea celui pornit ferm pe calea cunoaşterilor spirituale. Desigur, adjectivul „iluzoriu” poate părea celor mai mulţi dintre noi prea exclusivist; oamenii percep efectiv o „realitate” a mediului în care existăm, dar într-adevăr aceasta e doar o „parte” şi adesea o concepem chiar subiectiv. În fapt, ambele „realităţi”, cea *vizibilă* şi cea *invizibilă*, sunt constituite din materii perceptibile şi invizibile, dar cea „nevăzută” o pătrunde şi o învăluie total pe cea din materii grele şi este mai potentă energetic, fiind evident „superioară”.

Un alt autor-iniţiat din Orient – C. Jinarajadasa – a oferit în prima jumătate a veacului trecut o sinteză foarte utilă a cunoaşterilor spirituale, pe care le-a prezentat[11] însă într-un alt mod: pe de o parte, le-a îmbinat cu

largi cunoaşteri ştiinţifice – cosmogonie, evoluţia materiei (atomi, molecule) şi a structurilor ei în „forme”, regnurile naturii, originea speciilor, evoluţia omului ş.a.; pe de altă parte, devenind clarvăzător, a detaliat – atât teoretic, cât şi prin investigaţii proprii – variate aspecte ale „realităţii invizibile”, pe care a ajuns să o considere şi el cu totală convingere ca fiind *superioară*. Comparând la rândul său cele două „realităţi” pe care le percepea fie cu ochii deschişi, fie cu ochii închişi, a prezentat cu evidentă autoritate anumite concluzii personale. Iată unele dintre specificările sale:

> În ceea ce priveşte lumea mai vastă şi invizibilă care ne înconjoară, tratez acest subiect nu din auzite, ci din propriile observaţii şi cunoştinţe directe. Nu ştiu ce capacităţi speciale posedă centrii creierului meu faţă de cei ai unui om obişnuit; *sunt însă conştient de faptul că există permanent în jurul meu o lume invizibilă*, foarte greu de descris, *care traversează, pătrunde şi învăluie toate lucrurile lumii noastre*… Această lume e luminoasă şi fiecare punct din spaţiul ei pare să aibă o lumină proprie şi de o natură diferită faţă de lumina din lumea fizică… Trebuie să mărturisesc cu toată autoritatea că pentru conştiinţa mea, pentru ceea ce cunosc drept „eu”, această lume invizibilă există şi *este mai reală* decât lumea fizică, şi că, după ce o privesc şi apoi mă uit cu ochii fizici la lumea noastră, aceasta din urmă *este o adevărată iluzie, o* maya*, şi că ea nu are nici o calitate căreia conştiinţa mea să-i poată asocia calificativul de „reală”*. Atunci când compar „lumea noastră” cu puternica realitate a acestui mic fragment al lumilor invizibile pe care îl văd, ea îmi apare ca o iluzie, ca o umbră, ca un vis… [s.n.]

Aceasta este o mărturisire într-adevăr tulburătoare, specifică persoanelor desprinse de „dogmele” şi de „consensurile” impuse adesea

abuziv de grupuri de oameni ajunşi în anumite poziţii sociale, dar care sunt dominaţi de cunoaşteri limitate sau de interese foarte subiective. Totuşi, fondul ideatic şi faptic aflat în spatele acestor afirmaţii este extrem de complex şi profund ştiinţific…

Dar şi în anii acestui început de secol XXI autori-iniţiaţi din alte părţi ale lumii, având atât profunde cunoaşteri spirituale, cât şi ştiinţifice, au exprimat convingeri asemănătoare.

Format într-o altă şcoală a înţelepciunii din vechime – cea ebraică –, Michael Laitman (doctor în fizică), apreciat ca fiind „principala autoritate a Cabalei, cel mai mare cabalist în viaţă”, scria într-o carte[12] recentă:

> Referindu-ne la Realitate în acest mod, imediat ne face să realizăm că ceea ce vedem noi nu este ceea ce de fapt există. *Această înţelegere este cea mai importantă pentru a atinge progresul spiritual*…
> Ca să ne raportăm în mod corect la Realitate, nu trebuie să ne gândim că ceea ce percepem este tabloul „real”… Mai mult, ceea ce percepem nu este tabloul exterior obiectiv, ci propria noastră reacţie la acesta. [s.n.]

Deşi educat în cadrul înţelepciunii ebraice, dar beneficiind de tulburătoarea iniţiere galactică oferită de Fiinţe Spirituale Superioare, dr. J.J. Hurtak şi-a extins mult concepţiile spirituale, recunoscând şi valoarea deosebită a Învăţăturilor lui Iisus din evanghelii, precum şi valoarea instructivă a învăţăturilor budiste; pe această linie, împreună cu un alt fizician, a publicat un alt volum sapienţial (tradus apoi şi în alte ţări[13]), în cadrul căruia a abordat succint şi problema „realităţii”; iată un citat sugestiv care evidenţiază cât sunt de relative şi de subiective percepţiile şi convenienţele noastre faţă de „adevărata realitate” a mediului înconjurător:

> Cu alte cuvinte, cunoaşterea noastră condiţionată nu este realitatea. În funcţie de condiţionarea noastră dualistă (educaţia noastră, amintirile şi traumatismele noastre), noi înşine suntem cei care dăm un sens vieţii noastre. […] De exemplu, în laboratorul din Lockheed, lucrăm cu un laser puternic reglat la 5.200 de ångströmi. Printre ingineri nu era nici o îndoială privind lungimea de undă, însă discuţiile erau aprinse în privinţa culorii radiaţiei laserului: trebuia să o numim albastră sau verde? În realitate, nu există o separare exactă între verde şi albastru, căci ambele culori aparţin unui spectru mergând de la roşu spre albastru, trecând prin galben. Noi am decretat aceşti termeni, „albastru” şi „verde”, bazaţi pe condiţionarea noastră, pe percepţia şi pe trăirea noastră. Facem asemenea consensuri, însă nu mergem până la a pretinde că limbajul convenit este adevărul imuabil.

Aşadar, din nou concluzia „ciudată” privind percepţia generală a unei realităţi ce este „inferioară şi iluzorie”, pe care – din lipsa unor cunoaşteri mai profunde – o concepem chiar şi în mod „subiectiv”. În fapt, ultimele două fraze ale citatului exprimă cu alte cuvinte aceleaşi afirmaţii iniţiatice provenind din înţelepciunea hindusă – redate mai sus de iniţiatul A.E. Powell (omul vede „o lume care în mare măsură este propria sa creaţie”) –, precum şi din cea ebraică – redate mai sus de iniţiatul dr. M. Laitman („ceea ce percepem nu este tabloul exterior obiectiv, ci propria noastră reacţie la acesta”).

Cunoaşterile iniţiatice confirmate de fizicieni ai secolului XX

Avântul extraordinar al „cunoaşterii” pe parcursul veacului trecut în absolut toate manifestările umane – începând cu ştiinţele fundamentale şi tehnologiile tot mai avansate – s-a extins în mod foarte necesar şi în domeniile spirituale. În acel context inovativ, ascensiunea iniţială a

concepţiilor materialiste a atins rapid un punct maxim, urmat însă de un declin inerent. Tot mai mulţi intelectuali au comparat scara valorică a ştiinţelor bazate doar pe cercetarea exclusivă a „tainelor" materiilor grele şi ale energiilor lor specifice cu scara valorică a profunzimilor spirituale relevate din Antichitate şi au ajuns la o concluzie provocatoare: a devenit foarte necesară o îmbinare a acestora într-un cadru mult mai larg al unei „metaştiinţe" – adevărata cale a evoluţiei umane individuale şi generale.

În fapt, fizica a fost ştiinţa care a indus prin propriile „revoluţii" teoretice şi experimentale reconsiderări succesive în toate celelalte domenii ale gândirii şi ale creaţiei umane. De aceea, voi cita fizicieni reputaţi care, formându-şi o cultură mai extinsă, şi-au făcut publică o convingere derutantă încă din decenii anterioare: este tot mai necesară preluarea în fondul cognitiv modern şi a diferitelor cunoaşteri fundamentale cu fond spiritual – consacrate ca atare cu mii de ani în urmă în Orient –, cunoaşteri care au fost mult prea uşor apreciate în era noastră ca fiind „mistice".

Astfel, de exemplu, savantul german Werner Heisenberg – unul dintre fondatorii „teoriei cuantice" (laureat al Premiului Nobel în 1932) – afirma în urmă cu cinci decenii:

> Cea mai importantă contribuţie la fizica teoretică venită din Japonia de după cel de-al doilea război mondial constă în indicarea unei anumite relaţii între ideile filosofice ale Orientului Îndepărtat şi substanţa filosofică a teoriei cuantice. (*Physics and Philosophy*, 1963)

Un alt laureat al Premiului Nobel (în 1933), savantul austriac Erwin Schrödinger – care a dezvoltat la rândul său „revoluţionara" teorie a cuantelor –, a făcut într-un volum[14] o afirmaţie care avea să influenţeze mulţi alţi fizicieni:

> Cred că modul nostru actual de a gândi trebuie îndreptat, corectat cu o mică transfuzie din gândirea orientală.

O asemenea „recomandare” a unui savant a contribuit la publicarea de către un alt fizician a unei cărţi intitulate *Taofizica*[15], ce a demonstrat în mod extins utilitatea deosebită a preluării atât a unor cunoaşteri cu fond ştiinţific cuprinse în vechi texte ale „înţelepciunii orientale”, cât şi a modului de a gândi al înţelepţilor din Orient – care nu s-au cantonat strict într-un materialism evident limitat; cartea a fost foarte apreciată – apărând în mai multe ediţii şi fiind tradusă în diferite ţări. Iată câteva citate sugestive:

> Argumentaţia acestei cărţi ar putea fi desemnată mai general spunând că fizica modernă ne conduce spre o concepţie despre lume care este foarte apropiată de viziunile misticilor tuturor timpurilor şi tradiţiilor.

> Dacă fizica de astăzi determină un mod esenţialmente mistic de a concepe lumea, ea nu face decât să se întoarcă, într-un fel, în urmă cu 2.500 de ani.

> Scopul acestei cărţi constă în explorarea relaţiilor dintre fizica modernă şi ideile fundamentale ale tradiţiilor filosofice şi religioase din Extremul Orient. Vom vedea cum cele două fundamente ale fizicii secolului XX – *teoria cuantică şi teoria relativităţii – ne obligă să privim lumea într-o manieră foarte apropiată de aceea a budiştilor, a hinduşilor şi a taoiştilor* […]. În acest domeniu, paralele dintre fizica modernă şi mistica orientală au un impact şi mai puternic şi vom întâlni adesea afirmaţii pe care nu vom şti cui să le atribuim – fizicienilor sau misticilor orientali. [s.n.]

Fizicienii au constatat că teoriile lor cu privire la fenomenele naturii, inclusiv legile pe care le descriu, *sunt creaţii ale mentalului*, proprietăţi ale hărţii conceptuale a realităţii, *şi nu realitatea însăşi*. Această schemă conceptuală este în mod necesar limitată şi aproximativă, aşa cum sunt toate teoriile ştiinţifice şi „legile naturii" pe care ele le cuprind. […]
Fizicienii construiesc prin aproximaţii teorii parţiale succesive, cu grade de precizie din ce în ce mai înalte, dar fără ca vreuna să reprezinte descrierea completă a realităţii. [s.n.]

Asemenea citate din convingerile bazate pe profunde cunoaşteri ştiinţifice ale unor reputaţi fizicieni din a doua jumătate a veacului trecut evidenţiază un fapt deosebit: există o reală „apropiere conceptuală" între fizica experimentală şi teoretică a secolului XX şi principiile unei vechi înţelepciuni orientale – care îmbina stranii cunoaşteri fundamentale materialiste cu mult mai ample cunoaşteri spirituale. Şi această apropiere se relevă în *modul de a privi lumea şi mediul vieţuirii* – respectiv în modul de a percepe şi a concepe *Realitatea* – şi se continuă în mod surprinzător în aspecte din astrofizică, ale teoriei atomice, mergând chiar până la cele două teorii de bază ce au revoluţionat fizica modernă: teoria relativităţii şi teoria cuantică.

Într-un astfel de context, problema „obiectivării noţiunii şi a fondului fizic al Realităţii" apare astfel în zilele noastre ca o necesitate a „reconsiderării modului nostru de a gândi" – nu numai la nivelul oamenilor de ştiinţă, ci şi la nivelul maselor. Înţelegerea acestei necesităţi se constituie de fapt într-o „punte" ce ne conduce spre continuarea progresului cognitiv: „puntea" de trecere de la „realitatea inferioară a percepţiilor noastre limitate" la cunoaşterea şi înţelegerea unei „realităţi superioare" mai ample. Or, în sine, această „trecere a punţii" susţine

efectiv şi sensul existenţei noastre care este *progresul spiritual* ce *trebuie* să-l realizeze mereu fiecare dintre noi.

În acest cadru, care este din păcate încă ambiguu pentru marea majoritate a pământenilor, ar fi poate util să plecăm de la o întrebare cu un răspuns elementar: Ce este de fapt Realitatea?

Explicaţia din diferite dicţionare enciclopedice este foarte seacă: „Realitatea este tot ce există efectiv sau a existat cu adevărat”. Se foloseşte chiar şi o formulare pleonastică: „Realitatea este ceea ce e real”.

Dar asemenea definiţii scurte care nu exclud nimic, ci cuprind absolut „totul” conduc la o separare de principiu a oamenilor în două categorii: prima este a acelora care prin cunoaştere şi prin gândire înţeleg că Realitatea este cu mult mai amplă decât ceea ce putem percepe noi, chiar şi cu ajutorul tehnicii avansate din prezent – în sine, orizontul nostru existenţial tinzând către un infinit cognitiv şi spaţial. O a doua categorie este cea a persoanelor care nu acceptă existenţa „altor realităţi” – desconsiderând total chiar şi o realitate care ne este foarte apropiată: cea a materiilor, a structurilor şi a fiinţelor din materii invizibile. Lipsa cunoştinţelor extinse şi a dorinţei de a asimila lucruri noi sau dominarea gândirii şi a manifestărilor de interese subiective, asociate adesea cu orgolii, îi fac pe mulţi să respingă *a priori* asemenea aspecte fundamentale. Dar „tot ce există” în vizibil şi în invizibil depăşeşte în mod copleşitor ceea ce poate cuprinde mintea nu numai a oamenilor obişnuiţi, ci chiar şi a celor mai mari oameni de ştiinţă şi înţelepţi…

Desigur, cercetătorii ştiinţelor actuale şi gânditorii care au căutat să pătrundă totuşi fondul atât de complex al noţiunii de *Realitate* nu s-au limitat la succintele definiţii din dicţionare. Avansând însă în profunzimea acestei teme, atât prin impresionante metode experimentale, cât şi prin remarcabile formulări teoretice matematico-fizice, diferite personalităţi ale fizicii moderne au ajuns în mod surprinzător să confirme treptat concluziile din vechime ale înţelepţilor iniţiaţi în spiritualitate, cristalizate

de-a lungul veacurilor. Iată în continuare o serie de citate foarte semnificative din texte publicate în decenii anterioare de către savanţi apreciaţi. În sine, acestea au fost de asemenea îndemnuri adresate tuturor semenilor pentru a-şi „remodela” gândirea şi a avansa în cunoaştere.

Laureat al Premiului Nobel în 1954, profesorul universitar german Max Born a ajuns să abordeze şi problema „realităţii” în timp ce dezvolta teoretic „mecanica cuantică”. Într-o carte de sinteză publicată spre sfârşitul vieţii sale[16], şi-a bazat concluziile pe cele mai avansate concepţii ale fizicii din anii ’60 ai secolului trecut. Deşi a repetat faptul că „discuţia” prezentată în carte se referă strict la domeniul limitat al „tainelor materiei”, a lăsat cu discreţie să se întrevadă constatarea existenţei unei „alte realităţi”; iată unele afirmaţii exprimate însă cu reţinerea caracteristică oamenilor de ştiinţă implicaţi „oficial” în descoperiri mai ample:

> În cursul ultimelor sute de ani, ideea de realitate fizică a devenit întru câtva discutabilă. *Contradicţia* dintre *realitatea simplă* şi evidenţa oferită de numeroasele instrumente specifice […] *şi semnificaţia neclară şi abstractă a unor noţiuni fundamentale de fizică* – cum sunt forţele şi câmpurile, particulele şi cuantele – *este fără îndoială derutantă*.
>
> […]
>
> Pentru omul simplu şi necultivat, realitatea este ceea ce simte şi percepe el.
>
> […]
>
> Poziţia respectivă se numeşte *realism naiv*. Marea majoritate a oamenilor rămân însă la ea, chiar dacă învaţă să distingă experienţa subiectivă de cea obiectivă.
>
> […]

Dar ce cred fizicienii sau, în general, cercetătorii naturii cu privire la problema realităţii? Mi se pare că majoritatea sunt realişti naivi, care nu prea vor să-şi bată capul cu subtilităţi filosofice.
[…]
Dar îndată ce trec la teoretizare, adică la interpretarea observaţiilor, situaţia se schimbă.
[…]
Există filosofii subiective care susţin că numai lumea spirituală este reală şi că lumea fizică nu ar fi decât o aparenţă, o umbră fără substanţă. Deşi acest punct de vedere prezintă un foarte mare interes filosofic, el se află în afara discuţiei noastre. [s.n.]

Laureat al Premiului Nobel încă din anul 1921, fizicianul Albert Einstein a fost către finalul vieţii sale mult mai „curajos” în exprimările sale, renunţând la ocolirea unor adevăruri. Mai jos sunt redate câteva citate semnificative pentru modul său mai libertin de a aborda problema realităţii, selectate dintr-o carte de sinteză a unor idei şi concepţii generale[17] pe care le-a afirmat în diverse conferinţe şi publicaţii:

Nu sunt pozitivist. Pozitivismul afirmă că ceea ce nu poate fi observat nu există. Această concepţie nu poate fi apărată însă pe temeiuri ştiinţifice, pentru că este imposibil să faci afirmaţii categorice despre ce „pot” sau „nu pot” să observe oamenii. Ar trebui să spui că „există numai ce observă ei”, ceea ce este în mod evident fals.
[…]
Atâta vreme cât legile matematice se referă la Realitate, ele nu sunt sigure; iar atâta vreme cât sunt sigure, ele nu se referă la realitate.
[…]
Un lucru am învăţat de-a lungul vieţii: *toată ştiinţa noastră, dacă este supusă testului realităţii, este primitivă şi copilărească* – dar este

totuşi cel mai preţios lucru pe care îl avem… [s.n.]

În penultimul deceniu al secolului XX, astrofizicianul american T.X. Thuan (profesor la University of Virginia) s-a exprimat sugestiv – într-o carte ştiinţifică[18] – în privinţa modului relativ în care percepem Realitatea:

> Ochiul uman nu redă corect diferenţierile lumină-umbră. Biologii au explicat că aranjarea celulelor nervoase conice este dispusă astfel […] încât ne redau imagini mai luminoase, fără umbre. Deci la nivelul vizual cel mai elementar, realitatea e deja „interpretată”.
>
> […]
>
> Omul nu poate observa mediul natural în mod obiectiv. Există o interacţiune permanentă şi între *lumea sa interioară* şi cea exterioară.
>
> Lumea interioară a omului de ştiinţă este împănată de concepţii, de modele şi de teorii acumulate în cursul formării sale profesionale.
>
> Când e proiectată în exterior, lumea interioară nu-i permite omului de ştiinţă [fapt valabil pentru toţi oamenii – n.a.] să vadă faptele „nude” şi obiective, dezbrăcate de orice interpretare subiectivă. Chiar şi cel mai obiectiv cercetător va avea „prejudecăţi”…
>
> *Realitatea este deci transformată inevitabil* de lumea interioară şi noi nu vedem decât *ceea ce vrem să vedem*. În funcţie de sentimente, stări psihice, vedem aspectele realităţii distorsionate…
>
> Realitatea depinde în mod intim şi de bagajul ştiinţific al cercetătorului. Ea este însă triată şi transformată de „prejudecăţile” acestuia…
>
> Orice tentativă de a tulbura „tiparele” stabilite anterior întâlneşte permanent o rezistenţă puternică. Şi *adesea*, *faptele* care *apar ca „anormale” trebuie să se plieze mai întâi la ideile perioadei respective – dacă nu, sunt pur şi simplu ignorate*.

> Ştiinţa fragmentează şi triază Realitatea. La un anumit stadiu, nu poate decoda decât o parte din tot ceea ce percepe. Doar când survine o nouă interconexiune se produce un mare salt înainte. [s.n.]

Foarte interesante aprecierile unui om de ştiinţă care, prin observaţii atente, a constatat cât de relativă este „percepţia realităţii" – începând chiar de la cercetătorii ştiinţifici şi extinzându-se, evident, la oamenii obişnuiţi.

În ultimele decenii ale veacului trecut au apărut tot mai multe personalităţi din domeniul fizicii moderne care – fie prin exprimări indirecte, fie prin afirmaţii deschise – au relevat tot mai accentuat nu numai relativitatea modului în care percepem realitatea, dar şi convingerea fermă a existenţei unei „realităţi superioare" celei pe care o percepem în viaţa de zi cu zi. Chiar dacă nu au specificat conexiunea cu vechile cunoaşteri orientale – aşa cum a prezentat-o foarte hotărât fizicianul Fritjof Capra în *Taofizica* –, din textele ştiinţifice publicate se remarcă implicit acest fapt. De fapt, „noul mod de a gândi" a fost stimulat în mare măsură de constatarea importanţei fundamentale a „teoriei cuantelor" ca bază a fizicii moderne – care a afectat profund concepţiile existente despre „realitate"; mai mult, numeroase experimente efectuate prin impresionantele instalaţii ale acceleratoarelor de particule – cum ar fi, de exemplu, cel al „fotonilor corelaţi" – au impus noi reconsiderări în cunoaşterile ştiinţifice şi, respectiv, în gândirea modernă.

O personalitate reprezentativă în acest sens este, desigur, fizicianul David Bohm (profesor la University of London), care s-a remarcat prin contribuţii teoretice deosebite la dezvoltarea teoriei cuantelor. Iată cum se exprima într-o cunoscută carte a sa[19] destinată publicului larg:

> Teoria cuantică implică faptul că elementele din spaţiu sunt în general proiecţii corelate, noncauzale şi nonlocale, ale unei *realităţi de o*

> *dimensiune mai înaltă*.
>
> […]
>
> Realitatea cea mai comprehensivă, mai adâncă şi mai lăuntrică nu este nici mintea, nici trupul, ci *este de fapt o dimensiune mai înaltă*, care este fundamentul lor comun şi *a cărei natură este dincolo de ambele*. Fiecare dintre acestea este atunci doar o subtotalitate relativ independentă. [s.n.]

Desigur, pentru cititorul mai puţin informat în domeniile fizicii fundamentale moderne, modul de exprimare a reconsiderărilor conceptuale provocate de promovarea unor noi principii revoluţionare (teoria relativităţii şi teoria cuantelor) poate părea abstract; totuşi, constatând faptul că trăim *simultan* şi într-o „altă realitate, mai potentă", cea a Invizibilului (sau, cum o numeşte prof. D. Bohm, „de o dimensiune mai înaltă"), va trebui ca treptat să ne obişnuim să gândim în afara cadrului obişnuit (dar limitat) al „realităţii strict materiale": e tot mai necesar să orientăm liber gândirea în mod progresiv şi către acest „dincolo de percepţiile uzuale", chiar dacă încă ne pare a fi prea abstract; şi aceasta cu atât mai mult cu cât se relevă deschis în însăşi ştiinţa pozitivistă modernă, dar şi în ştiinţa spirituală existenţa mai multor „realităţi, de dimensiuni încă mai înalte"….

Pe această linie, poate prea teoretică, dar foarte sugestivă, voi mai cita şi unele concluzii ale fizicienilor francezi Grişka şi Igor Bogdanov exprimate în cadrul unei discuţii mai libere purtată cu reputatul filosof Jean Guitton de la Academia Franceză. În sine, acea discuţie a reluat într-un fel un mod antic de a „căuta adevărurile", întrucât marii gânditori ai diferitelor popoare antice – în special din Orient – abordau prin dialoguri explicarea fenomenelor – atât sub aspect fizic, cât şi filosofic. Din păcate, în era noastră a fost impusă treptat o diferenţiere esenţială, specifică materialismului şi pozitivismului occidental: în timp ce înţelepţii din

Orientul Apropiat şi din cel Îndepărtat avansau în cunoaştere, devenind ei înşişi clarvăzători sau apelând la oameni care aveau o asemenea capacitate, în zonele apusene folosirea acestei capacităţi deosebite nu numai că a fost interzisă, dar o bună perioadă oamenii respectivi au fost torturaţi şi chiar arşi pe rug, iar în ultimele veacuri au fost izolaţi şi total desconsideraţi.

Din cadrul acestei discuţii, iată unele afirmaţii ale celor doi fizicieni, redate într-un volum ce a consemnat atât prezentări-cadru scientizate, cât şi un interesant schimb de idei[20]:

> Realitatea – aşa cum o cunoaştem – pare fructul unei *ordini transcendente*.
>
> […]
>
> Dar ce este *realul*?
>
> […]
>
> Pentru a încerca să ştim, va trebui să abandonăm lumea noastră, legile şi certitudinile ei.
>
> […]
>
> Între particulele elementare există un vid imens […] *De aceea, dacă toţi atomii care compun trupul meu ar fi adunaţi unul lângă altul, nu m-aţi mai vedea: aş avea mărimea unui infim fir de praf, de abia câteva miimi de milimetru.*
>
> […]
>
> Conform teoriei, toate particulele cunoscute până în prezent ar rezulta din combinarea câtorva cuarci fundamentali […] cei mai mulţi fizicieni acceptă însă faptul că aceşti cuarci nu vor fi sesizaţi niciodată: ei vor rămâne în mod ireversibil „de cealaltă parte” a realităţii observabile. Prin aceasta se admite implicit că însăşi *cunoaşterea realităţii este bazată pe o dimensiune nonmaterială*.
>
> […]

Dar ce este dincolo de aceştia?

[…]

Ceea ce vom întâlni pe parcurs nu este nici o energie, nici o forţă, doar ceva imaterial pe care fizica îl prezintă sub numele de „câmp”…

Un câmp nu are însă substanţă, are doar vibraţii potenţiale, la care sunt asociaţi *quantonii*… Astfel, *„fondul” materiei este de negăsit când căutăm ultima părticică a realităţii*.

[…]

Obiectele care ne înconjoară sunt de fapt numai ansambluri de câmpuri (electromagnetice, gravitaţionale, protonice, electronice).

Realitatea esenţială este deci un ansamblu de câmpuri imateriale care interacţionează permanent.

[…]

Ceea ce numim realitate nu este altceva decât o succesiune de interacţiuni, de fluctuaţii, de contraste, care în ansamblul lor constituie o reţea de informaţii. [s.n.]

Tulburătoare afirmaţii ale unor fizicieni moderni… În baza noilor descoperiri din intimităţile atât de ascunse ale *materiei*, cât şi ale concluziilor teoretice revoluţionare lansate prin teoria relativităţii şi teoria cuantelor, şi aceşti fizicieni şi-au remodelat modul de a gândi şi de a se exprima. În fapt, tot mai mulţi fizicieni din zilele noastre şi-au reconsiderat în mod similar baza cunoaşterii şi a exprimării docte, confirmând – direct sau indirect – derutantele afirmaţii ale înţelepţilor şi ale iniţiaţilor din Orient menţionate anterior; exprimări de felul „trebuie să renunţăm la *credinţa iluzorie* în «ceva solid» din mediul material în care trăim”, căci „ceea ce numim realitate nu este nimic altceva decât o succesiune de discontinuităţi” sunt îndemnuri tot mai utile privind necesitatea reconsiderării modului nostru de a gândi, al tuturor.

Ca un răspuns la titlul acestui prim capitol, concluzia trasă autoritar de gânditorul modern Jean Guitton (în cadrul dialogului citat mai sus) la şirul afirmaţiilor bine documentate ale celor doi fizicieni este nu numai tulburătoare, ci şi impresionantă prin fondul ei spiritual şi prin asemănarea cu înţelepciunea orientală:

> Nimic din ceea ce putem percepe nu este cu adevărat „real”, în sensul pe care noi îl dăm acestui cuvânt. Într-un anumit fel, noi suntem cufundaţi în inima unei *iluzii* – care desfăşoară în jurul nostru un cortegiu de aparenţe, de înşelări, pe care noi le identificăm cu realitatea. Tot ceea ce credem însă despre spaţiu şi timp, ce ne imaginăm despre localizarea obiectelor şi despre cauzalitatea evenimentelor, *toate acestea sunt doar o imensă şi perpetuă nălucire, ce acoperă realitatea cu un voal opac. Dar sub acest voal există o realitate stranie, profundă; o realitate care nu ar fi făcută din materie, ci din spirit*. [s.n.]

Note

1. Ledwith, M., Heinemann, K., *Proiectul Sfera*, traducere de Mihai Popescu, Editura Adevăr Divin, Braşov, 2010.
2. În cartea *Lumea sufletelor* am publicat următoarele tipuri de ilustraţii:
   – efluvii eterice şi mentale: figurile 174-178, 190, 192-194, 196, 198-200;
   – ieşiri ale corpului eteric: figurile 189, 191, 197, 201, 203-207;
   – emisii mentale albe: figurile 182-183, 208, 229.
3. Eliade, M., *Istoria credinţelor şi ideilor religioase*, vol. II, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980.
4. Ménard, L., *Hermès Trismégiste*, Editions de la Maisnie, Paris, 1977.
5. Powell, A.E., *Le Corps mental*, Adyar, Paris, 1993.

6. Revista franceză *Historia*, nr. 394 bis/1979, a citat în acest sens spusele generalului prusac von Schmidt: „S-a terminat, nu mergem mai departe; aici, la poarta Bretaniei, o Doamnă invizibilă ne-a tăiat calea”.

7. Interviul acordat de astrofizicianul rus I. Manakov ziaristului francez A. Demazuré a fost redat de publicaţia engleză *Weekly World News*, în aprilie 1986, cât şi de revista engleză *FSR*, vol. 43, nr. 4. Cazul a fost publicat ulterior şi de publicaţia rusă *NLO Magazin*, în septembrie 1998.

8. Hurtak, J.J., *The Book of Knowledge: The Keys of Enoch*, ediţia 2-a, The Academy for Future Science, Los Gatos, CA, 2004.

9. După o instruire îndelungată în Tibet şi în India, iniţiata engleză H.P. Blavatsky a primit un text foarte vechi privind cosmogonia şi antropogeneza terestră, intitulat *Cartea lui Dzyan*, însoţit de comentarii hinduse; întoarsă în Anglia, le-a publicat făcând şi comentarii personale, în 6 volume, sub titlul *The Secret Doctrine.*

10. Powell, A.E., *The Etheric Double* (1925), *The Astral Body* (1926), *The Mental Body* (1922), *The Causal Body* (1928), The Theosophical Publishing House, Londra. Aceste volume au fost traduse în limba franceză la editura Adyar, Paris.

11. Jinarajadasa, C., *Evoluţia ocultă a umanităţii*, trad. de Ilie Iliescu, Editura Herald, Bucureşti, 2002.

12. Laitman, M., *Cabala revelată. Ghidul personal pentru o viaţă mai liniştită*, Laitman Kabbala Publishers, Toronto, 2010.

13. Hurtak, J.J., Targ, R., *La Fin de la Souffrance*, Ambre, Geneva, 2008.

14. Scrödinger, E., *Ce este viaţa? Spirit şi materie*, trad. de V. Efimov, Editura Politică, Bucureşti, 1980.

15. Capra, Fritjof, *Taofizica. O paralelă între fizica modernă şi mistica orientală*, ediţia a III-a, trad. de Doina Timpan, Editura Tehnică, Bucureşti, 1995.

16. Born, Max, *Fizica în concepţia generaţiei mele*, trad. de S. Morgenstern şi R. Redlinger, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1969.
17. Einstein, A., *Cuvinte memorabile* (culese şi adnotate de Alice Calaprice), ediţia II-a, trad. de Sabina Dorneanu, Editura Humanitas, Bucureşti, 2005.
18. Thuan, T.X., *La mélodie secrète. Et l'homme créa l'univers*, Fayard, Paris, 1988.
19. Bohm, D., *Plenitudinea lumii şi ordinea ei*, trad. de Horia-Roman Patapievici şi Sorin Paraoanu, Editura Humanitas, Bucureşti, 1995.
20. Guitton, J., Bogdanov, I., Bogdanov, G., *Dieu et la science*, Grasset et Fasquelle, Paris, 1991.

Capitolul II

La început a fost Gândirea

> „A depăşi gândirea limitată a omului înseamnă să cultivaţi ideea că poate exista ceva încă nevăzut, care să fie înţeles într-un mod şi mai măreţ.”
>
> Ramtha (*Cartea Albă*)

Unde şi când a apărut „gândul”?

Ne minunăm mereu când ne gândim ce admirabilă fiinţă este Omul, în extraordinara complexitate şi fineţe ale compunerii şi ale sistemelor funcţionale ale trupului său, dar şi ale psihicului său – ale sensibilităţii şi ale sentimentelor sale transpuse în „iubire”, ale capacităţilor sale creative, artistice, poetice, ale cunoaşterii, ale imaginaţiei rezultate din „gândire”, precum şi ale unui neînţeles „fond spiritual” ce ascunde o tainică legătură cu un „Tată Ceresc” care l-a creat!

Impresionat de perfecţiunea acestei „creaţii divine”, marele poet şi dramaturg englez William Shakespeare a cristalizat în urmă cu peste cinci sute de ani, în una dintre celebrele sale piese cu nuanţări filosofice, o frumoasă caracterizare poetică:

> Ce capodoperă e Omul! Ce nobil în raţiune! Ce infinit în facultăţi! Cât de expresiv şi admirabil în formă şi în mişcare! Cât de asemănător

> unui înger în acţiune! Cât de asemănător unui zeu în concepţie! E frumuseţea lumii! (*Hamlet*, II, 2)

Evident, acest superlativ final – *frumuseţea lumii* – îl evidenţiază pe Om ca fiind întru totul deosebit în primul rând faţă de toate vieţuitoarele Pământului, dar şi faţă de tot ce există în întreaga „lume". Şi acesta e adevărul: Omul, cu acel „nucleu spiritual", acea „Scânteie divină" pe care nu o are nici o altă vietate de pe Pământ, posedă latent în intimitatea fiinţei sale un real „tezaur" de facultăţi, de capacităţi superioare; acest tezaur este specific uimitoarei *substanţe-energie spirituală* a Tatălui Unic – care cu profundă Iubire a emanat din însăşi Fiinţa Sa şi miriade de „Scântei-Spirite" ce au fost răspândite în imensitatea Creaţiei cosmice, şi ca „fiinţe spirituale de tip uman". De fapt, mintea noastră condiţionată de mediul materiilor grele în care trăim nici nu poate concepe cum o anumită aglomerare dintr-o „substanţă-energie spirituală" invizibilă – mai mare la „Fiinţele Spirituale Superioare" şi mai mică la „fiinţele spirituale-om" – este capabilă să gândească, să acumuleze imense cantităţi de informaţii şi, dominând autoritar orice altă formă de energie, să conceapă şi să realizeze activităţi foarte variate, culminând cu felurite procese creative! Însă în „programul" existenţial al miriadelor de „fiinţe-scântei divine", impresionantul Plan al Tatălui Unic a prevăzut un fapt esenţial: în variatele medii cosmice în care aceste fiinţe au fost răspândite cu un anumit scop, minunatele lor capacităţi divine individuale vor putea să devină active doar în mod treptat, în măsura în care fiecare fiinţă-om îşi va desăvârşi un ciclu evolutiv prin ridicarea continuă a nivelului conştiinţei şi al iubirii în gândire şi în manifestări, cât şi prin cunoaşterea profundă a tot ce a conceput şi a creat Divinitatea în infinitul spaţial. Din vechile scrieri care au consemnat învăţăminte ale unor cunoaşteri de acest fel, care ne uimesc şi astăzi prin nivelul ridicat al „conţinutului" lor, s-a evidenţiat şi un alt fapt deosebit de important: facultatea fundamentală ce

s-a manifestat încă de la începuturi la fiecare „fiinţă-spirit” a fost *gândirea*. Şi la acele fiinţe-spirit care prin întrupare aveau să devină „oameni”, această facultate esenţială avea în plus şi un alt rol fundamental: prin dezvoltarea continuă a potenţelor sale conceptuale şi energetice, „gândirea” era forţa interioară care putea să deblocheze treptat, la fiecare fiinţă-om, şi celelalte capacităţi extraordinare deţinute latent de „micul Dumnezeu” ce există în fiecare dintre noi.

Dar chiar mai mult decât atât, în unele texte ale înţelepciunii antice era consemnat şi un tulburător fenomen „al începutului”: această capacitate extraordinară a particulelor unei anumite „substanţe-energie” de *a gândi* a fost chiar *prima manifestare* în haosul infinitului spaţial. O foarte interesantă cunoaştere de acest fel a fost consemnată în *Tăbliţele de smarald*[1] – text antic, atribuit înţeleptului egiptean zeificat sub numele de Hermes Trismegistul. Dar din textul respectiv rezultă că acesta ar fi fost scris de marele preot-iniţiat şi rege atlant Thot – *care*, *devenind nemuritor*, ar fi civilizat Egiptul între anii 52000 şi 36000 î.e.n., fiind zeificat încă de atunci! Şi, într-adevăr, întregul conţinut confirmă cunoştinţe şi fapte cu totul deosebite care nu sunt incluse însă în cunoaşterile uzuale[2], dar au fost păstrate iniţiatic. Printre faptele tulburătoare relevate de versetele respective şi care evidenţiază de asemenea importanţa *Tăbliţelor de smarald*, este de remarcat în prealabil o specificare ce clarifică o „enigmă” menţinută în mod artificial în cunoaşterea istorică: înainte de a se retrage din Egipt, potentul Thot venit din Atlantida ar fi dirijat construirea marii piramide[3] de la Gizeh, cât şi a unei mari săli subterane în zonă, în care a lăsat o importantă arhivă atlantă[4], conţinând şi textul *Tăbliţele de smarald*. Deci aceste scrieri ar putea data de acum 36.000 de ani! Textul lor conţine atât cunoaşteri deosebite, care în parte ar fi fost oferite de Fiinţe Spirituale venite din spaţiu, cât şi o instruire spirituală adresată întregii omeniri. Hermes Trismegistul, care ar fi fost o reîncarnare a lui Thot, a readus textul respectiv în cercurile iniţiatice ale

vremii sale, pentru a oferi un nou impuls educării spirituale şi progresului cognitiv în spaţiul civilizaţiei elenistice. Iată afirmaţiile semnificative pe care le-am selectat prin prisma relevării unor cunoaşteri esenţiale difuzate în Antichitate, dar „uitate” de-a lungul mileniilor:

Aflaţi că noi, cei din Marea Rasă [atlantă – n.a.]
Am deţinut şi deţinem încă cunoştinţe mai presus de cele ale omului,
Înţelepciune pe care am primit-o de la popoarele născute printre stele,
Înţelepciune şi învăţătură dincolo de puterea de înţelegere a omului.
Către noi au coborât Maeştrii Înţelepciunii… („Tăbliţa 11”)

Întrebând un Maestru venit din spaţiu „ce este Timpul?” (probabil în urmă cu cca 60.000 de ani) acesta ar fi oferit pământenilor încă de atunci un răspuns extraordinar de important prin aspectul său fundamental, pe care fizicienii actuali continuă totuşi să-l caute prin cele mai moderne instalaţii ale investigării materiei:

Află, Thot, că la început exista VID şi nefiinţă, o nefiinţă fără spaţiu şi timp.
În acea nefiinţă a apărut *un gând*, semnificativ şi *atottriumfător*,
Care a umplut VIDUL.
Nu exista materie,
Ci doar o forţă, o mişcare, un vârtej sau vibraţie
A *gândului* semnificativ care a umplut VIDUL.
L-am întrebat pe Maestru:
Acest *gând* era etern?
Mi-a răspuns, zicând:
La început, *gândul* era etern,
Iar pentru ca gândul să fie etern, trebuia să existe şi timp.

Astfel, în *gândul atottriumfător* a apărut LEGEA TIMPULUI… („Tăbliţa 10”) [s.n.]

Deci la nivelul unor cunoaşteri impresionante obţinute de pământeni înţelepţi încă din Antichitate, de la fiinţe „coborâte pe Pământ” şi aparţinând unor „popoare născute printre stele”, se ştia un fapt fundamental: înainte de a exista materia, înainte de ipoteticul „big bang”, în infinitul spaţial exista *o nefiinţă* ce a emanat *un gând* care, devenind o forţă, un vârtej, o vibraţie, a străbătut (a umplut) spaţiul. Deşi această cunoaştere extraordinară nu a fost luată în considerare în fizica modernă – care prin pozitivismul materialist pe care îl menţine desconsideră orice idee cu fond spiritual –, ea conţine totuşi un profund fond ştiinţific ce ar oferi poate cea mai realistă ipoteză privind „ce a fost înainte de big bang”.

Dar o cunoaştere foarte asemănătoare exista din Antichitate şi la nivelul înţelepţilor din zona indo-tibetană. Este posibil ca fondul ei cognitiv să fi provenit din aceeaşi instruire oferită de anumiţi Maeştri ai Înţelepciunii „coborâţi” din spaţiu; această sursă „unică” ar rezulta şi din faptul că, până în zilele noastre, Teosofia răspândită în ultimele două secole din zona respectivă în întreaga lume oferă cunoaşteri deosebite despre asemenea Maeştri ai Înţelepciunii; aceştia au „venit” din timpuri imemoriale şi s-au întors în spaţiu după scufundarea Atlantidei, rolul lor de „instructori ai omenirii” fiind preluat treptat de fiinţe spirituale pământene ce au „evoluat” la nivele mult mai înalte (de exemplu, Buddha, Maitreya şi apoi alţii[5]).

Există însă o mică diferenţă între modurile în care a fost formulată apariţia *gândului primordial* în textul din zona egipteană, faţă de texte sanscrite indiene: dacă, în „Tăbliţa 10”, se menţiona că „la început exista Vid şi o *nefiinţă* în care a apărut *un gând semnificativ*”, în zona sanscrită exprimarea aceleiaşi idei a fost totuşi diferită – cuvintele folosite având înţelesuri diferite.

Cea mai sugestivă descriere din Orientul indian se regăseşte în colecţia de texte sanscrite din *Rig Veda*, şi anume în *Imnul Creaţiei*[6]. În textul respectiv nu se afirmă că „în vid ar fi apărut o *nefiinţă* care gândea", ci se specifică direct că din haos „s-a născut un germen spiritual". Acesta avea să fie *Prima Fiinţă Spirit* – Entitatea Spirituală Primordială ce avea să devină în neştiute timpuri eonice Tatăl Creator – Divinitatea, care a înnobilat cosmosul prin energiile şi creaţiile Sale:

> Germenul care era ascuns în haos, acest Unul s-a născut prin puterea căldurii.
> La început s-a ivit deasupra acestuia *dorinţa*, care a fost cea dintâi emanaţie a *spiritului*
> […]
> În cugetul său se ivi dorinţa: *Aş vrea să creez această lume*.

E întru totul remarcabilă o asemenea consemnare într-un text vechi de mii de ani (care a preluat de fapt iniţiatic o cunoaştere chiar mult mai veche, provenită – ca multe alte texte „inexplicabile" – din tezaurul pierdut al Ştiinţei unei alte civilizaţii[7]): prin folosirea cuvântului *haos* se poate deduce că cel ce a compus *Imnul Creaţiei* aflase că în infinitul spaţial exista dintotdeauna „ceva" difuz şi foarte rarefiat, care era răspândit peste tot în mod „haotic" şi din care o „mică parte", într-un timp eonic neştiut, printr-o apropiere locală, a putut să formeze un *germen*! Dar chiar mai mult, „autorul" ştia că „în haos, prin puterea căldurii, s-a născut acest Unul". Or, în zilele noastre existând vaste cunoştinţe privind „fizica nucleară", acea *căldură* se poate înţelege că a rezultat dintr-un „proces de fuziune" a anumitor particule care ar fi existat haotic în spaţiu şi care, ajungând în fine să se apropie şi să se atragă reciproc, au generat *căldura* necesară autoformării unui *germen* al unei „substanţe active energetic"! Dar vechiul text hindus redă foarte succint şi detalii fantastice ale unui

tulburător început: acea „substanţă-energie” primordială avea proprietăţi extraordinare, manifestând pentru prima oară în haosul spaţial însăşi *„conştienţa” propriei existenţe şi a unei potenţe „creatoare”*, deservită *de strania capacitate a cugetării – a gândirii*! Deci aşa ar fi apărut extraordinara „substanţă-energie spirituală”! Şi acel *germen*, fiind „conştient şi cugetător” şi *dorind să creeze o lume*, a continuat să atragă în acest scop tot mai multe alte componente similare din haosul spaţial, devenind astfel treptat imensul Unicul, Dumnezeul Creator Atotputernic; prin capacităţile şi energiile sale absolute, mereu în creştere, permanent dirijate creativ prin „energia gândirii”, acesta avea să conceapă şi să genereze materii şi felurite forme de energie, transpuse continuu în uriaşa şi admirabila Creaţie cosmică! Dar întregul proces fizic al unui „început fantastic” a fost sintetizat de un neştiut „iniţiat” antic doar prin câteva cuvinte: „În cugetul său [al germenului din haos, Unicul] s-a ivit dorinţa – care a fost cea dintâi emanaţie a spiritului”! Şi este întru totul evident că, în sine, orice „dorinţă” este iniţial un *gând* ivit „în cuget” şi deci *prima emanaţie a spiritului a fost gândul*!

Prin prisma ştiinţei paralele a „fizicii spirituale” – bazată pe unele cunoaşteri despre materiile subtile şi energiile spirituale specifice –, ar putea să fie totuşi considerată „prima manifestare din haos” însăşi acea apropiere şi „fuziune termică” a unor neştiute particule elementare care ar fi umplut haotic infinitul spaţial. Or, energia care a atras şi a alipit acele particule – o energie fundamentală, de felul „forţelor de atracţie nucleare” – este considerată în această fizică paralelă forma elementară de manifestare a „Iubirii”! Astfel, pe linia analitică a domeniului „infinitului mic” al celor mai elementare particule specifice „substanţelor subtile spirituale” (considerate de fizicianul Michael Talbot ca fiind „*beyond the quantum*” – „dincolo de cuante”[8]), s-ar putea aprecia eventual că prima manifestare din haosul primordial ar fi fost cea a *Iubirii*: prin „căldura” ei

s-ar fi autoformat „prima substanţă-energie spirituală”, capabilă să *gândească*, să *dorească să creeze*!

Dar o aceeaşi cunoaştere foarte veche, formulată de asemenea puţin diferit faţă de textul antic hindus – prin înlocuirea specificării „gândului-dorinţă” cu relevarea exprimării primordiale a „gândului” prin „cuvânt” – se regăseşte chiar în primele versete ale capitolului I din Evanghelia după Ioan*:*

1. La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul.
2. Acesta era întru început la Dumnezeu.
3. Toate prin El s-au făcut; şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.

E posibil însă ca această formulare să rezulte dintr-o traducere anterioară care ar fi modificat subiectiv textul iniţial, întrucât la început Fiinţa Spirituală Divină, „Unicul”, „Dumnezeul Creator” era singur în infinitul spaţial şi nu avea cui să adreseze „Cuvântul”. Ca proces psihic, este evident faptul că „La început a fost Gândul”.

Dar în ultimele veacuri cunoaşterile înţelepciunilor antice au fost apreciate în mare măsură ca „imaginaţii cu fond mitologic” şi apoi uitate, cultivându-se concepţii strict materialist-pozitiviste. Astfel, importanta cunoaştere fundamentală din vechime referitoare la „preexistenţa gândirii faţă de big bang” a fost îndepărtată din preocupările ştiinţifice şi din instruirea publică. Afirmaţia că „germenul din haos” s-a autoformat şi a devenit Tatăl Creator Unic constituit iniţial dintr-o uimitoare „substanţă-energie” devenită treptat „substanţa-energie-informaţie” – extraordinara „substanţă spirituală” care domină autoritar orice altă formă de substanţă şi de energie – a fost depreciată în mod dirijat ca fiind „mistică” şi a fost eliminată din consideraţiile „oficiale”. Astfel, s-au eliminat din orice

Ştiinţă şi cele mai importante consideraţii asociate acestei cunoaşteri de bază, cum ar fi:

– faptul că Fiinţa Spirituală Supremă a fost şi este capabilă să gândească absolut „totul”, concepând şi asociind armonios legi fizice universale pentru realizarea unui plan gigantic de înfrumuseţare creativă a cosmosului;
– faptul că în acest scop a emanat Ierarhii de Fiinţe Spirituale creatoare şi diriguitoare foarte puternice şi miriadele de fiinţe spirituale dintre care unele aveau să devină mulţimile de fiinţe-om – toate acestea urmând să realizeze şi să perfecţioneze atemporal uriaşul ansamblu al Creaţiei conceput de „Făcătorul tuturor văzutelor şi nevăzutelor”;
– faptul că Tatăl Creator, absorbind mereu – de-a lungul eonilor – cantităţi uriaşe de particule elementare din haosul infinit şi transformându-le în imense energii şi materii utile[9], le-a oferit continuu Ierarhiilor mereu active, pentru ca acestea să edifice în profunzimi spaţiale admirabile universuri[10] „gândite” în Planul Său Divin – asigurând permanent dinamica armonioasă şi evoluţia lor neîntreruptă!

Pentru a se elimina orice cunoaştere şi interpretare transcendentale în explicarea extraordinarei Creaţii cosmice, începând din anii ’40 ai secolului XX, diferiţi fizicieni – singuri sau în colaborare – au conceput mai multe variante fizico-matematice descriptive privind modul în care „a apărut” şi s-a edificat universul; acestea erau evident bazate pe cele mai avansate cunoaşteri teoretice ale deceniilor respective, dar puteau fi verificate prin mijloacele tehnice ale astronomiei moderne numai în mică parte.

Descoperirile care surveneau însă tot mai des în fizica fundamentală şi în astrofizică au evidenţiat mereu polemici în lumea ştiinţifică, ce au redat imposibilitatea concepţiilor strict materialiste de a oferi o cunoaştere mai apropiată a ontologiei universale. Lipsite de orice consideraţie privind

apariţia fundamentală a unui *Creator* şi implicit a *gândirii* şi a *inteligenţei* ca factori esenţiali în gigantica edificare a universului, variantele respective – deşi mereu „îmbunătăţite teoretic” – au continuat să întreţină o limitare în cunoaşterea generală a unor „mari adevăruri”.

O primă teorie explicativă mai bine fundamentată pe elemente ştiinţifice a fost concepută la mijlocul veacului trecut de fizicianul american G. Gamov în colaborare cu colegii săi R.A. Alpher şi R. Herman. Pentru epoca anterioară apariţiei universului, aceştia au considerat că spaţiul infinit ar fi fost plin cu un fel de ceaţă de neutroni, în sânul căreia a survenit „cândva” un eveniment extraordinar: întreaga masă a ceţii neutronice s-ar fi înfierbântat subit la o temperatură fantastică, iar aceasta ar fi „sfărâmat” structurările intime ale neutronilor, disociindu-i în uriaşele mulţimi de particule elementare proiectate expansiv în spaţiu în mod haotic! Prin răcirea acestora în fazele următoare ar fi urmat recombinări foarte variate ale noilor tipuri de particule, rezultând uriaşele mase gazoase şi de pulberi cosmice din care s-au format stelele, planetele şi respectiv galaxiile. Autorul teoriei a denumit extraordinarul fenomen prin termenul *big bang* („marea bubuială”), fiindcă nu a fost o explozie localizată. Totuşi, fizicienii care au adoptat şi au tot îmbunătăţit această teorie – devenită „teoria standard” – au generalizat pentru uriaşul fenomen spaţial sintagma „marea explozie”, fiind mai sugestivă. Iată cum s-a exprimat în acest sens fizicianul S. Weinberg (laureat al Premiului Nobel în 1979) în cartea sa *Primele trei minute ale Universului*[11]: „La început a fost o explozie. Nu o explozie ca pe pământ pornită dintr-un centru bine definit, ci o explozie care a avut loc simultan *peste tot*, umplând tot spaţiul, fiecare particulă fiind proiectată departe de altă particulă”.

Dar un alt reputat fizician american – profesorul Alan Guth – a formulat o altă variantă, doar parţial diferită, prin imaginarea manifestării unei a cincea forţe fundamentale: antigravitaţia. Prin intervenţia acestei forme de energie (încă neidentificată experimental), „explozia” din spaţiu

nu ar mai fi fost extraordinar de intensă: în sine, fenomenul spaţial s-ar fi redus la *little bang* („mica bubuială”)[12].

O variantă a conceperii altor stări fizice în infinitul spaţial, chiar şi înainte de *big bang*, a fost expusă public şi de savantul fizician englez Stephen Hawking, care a descris teoretic un fenomen fantastic, ce depăşeşte limitele perceperii umane, într-o carte[13] ce a avut o extinsă difuzare publică:

> Care este cauza universului? Întrebarea nu prea place oamenilor de ştiinţă. Ei încearcă să o evite, fie pretinzând că universul nu are un început, fie susţinând că originea universului nu ţine de domeniul ştiinţelor, ci de cel al metafizicii sau al religiei.
>
> Teoremele pe care Penrose şi cu mine le-am demonstrat arată că universul trebuie să aibă un început. Ele arată că universul a început printr-o mare explozie, întregul univers şi tot ce se afla în el fiind *condensate într-un singur punct de o densitate şi temperatură infinite*. [s.n.]

Însă rezultate experimentale obţinute în a doua jumătate a veacului trecut la mari acceleratoare de particule au dezvăluit un fapt cu totul nou: particulele atomice elementare ar fi constituite la rândul lor din anumite granule „subelementare” infime – din anumite corpuscule de energie –, confirmând în parte o schemă teoretică propusă în 1963 de fizicianul Murray Gell-Mann şi de doi colegi ai săi. Denumite de autori *quarks* (tradus în limba română prin termenii *cuarci* sau *quarkuri*), aceşti *cuantoni* ar fi de şase tipuri de cuarci şi şase de anticuarci, care ar fi asociaţi selectiv în diverse variante prin opt tipuri de *gluoni*. Totuşi, particulele elementare ale materiei cunoscute ştiinţific ar fi formate numai din trei tipuri din asemenea cuantoni, combinaţi în mod diferit – câte trei în cazul barionilor (neutronii, protonii ş.a.) şi câte doi în cazul mezonilor.

Şi astfel, în anii care au urmat, evidenţa existenţei acestor infime componente „fundamentale" asociate variat – fie ca *treimi*, fie ca *perechi* corpusculare în fiecare tip de particulă atomică – a impus ample reconsiderări în fizica modernă şi respectiv în însăşi teoria standard a *big bang*-ului; astfel, s-a ajuns la imaginarea altor variante ale producerii uriaşului fenomen primordial. Dar în sine, apariţia acestor cuantoni după producerea *big bang*-ului a amplificat fondul interogativ al întrebării esenţiale evitate de teoreticienii acelor decenii: ce fel de particule ar fi existat în spaţiu înaintea marii explozii, care să se fi fragmentat şi mai mult, umplând infinitul cu asemenea cuantoni infimi? Această „întrebare" a complicat şi mai mult procesul imaginat pentru formarea imediat după „explozie" a populaţiilor de particule elementare: *cuplarea selectivă* a felurilor de cuarci, care, împărţite în *treimi şi perechi diferite*, au devenit variate particule atomice, s-a produs parcă tot în mod *inteligent*, după manifestarea *big bang*-ului… Dar de unde putea proveni acea *inteligenţă* care domina infinitul spaţial?

În special în ultimele decenii ale veacului trecut, complexa „teorie cuantică" a cunoscut o dezvoltare tot mai extinsă, continuând să revoluţioneze unele părţi importante ale fizicii moderne. Astfel, pe linia concepţiilor respective, pentru primele faze ale „apariţiei" universului a fost enunţată o explicaţie poate mai abstractă faţă de teoriile bazate pe preexistenţa în spaţiu a unei „ceţe" din particule elementare; dar ipotezele inerente care au fost formulate prin prisma noului fond teoretic par însă mai apropiate de procesul fizic care a declanşat impresionantul „început" al universului material. Teoria cuantică afirmă că tot ce există în spaţiu rezultă din „jocurile" continue ale diferitelor „câmpuri de energie". În cazurile fluctuaţiilor unor asemenea „câmpuri" mai extinse, pot să se producă chiar şi „furtuni cuantice".

Pe baza acestor cunoaşteri moderne, profesorul astrofizician T.X. Thuan a pătruns în abstractul teoriei cuantelor şi a devenit unul dintre

fizicienii care şi-au expus convingerea că universul şi-ar avea originea într-o astfel de „furtună cuantică”, produsă „undeva” în infinitul spaţial plin cu un „abur cuantic”! În acest sens, s-a exprimat foarte ferm[14], dar evitând totuşi problema fundamentală a unor manifestări *inteligente*:

> Fizicienii cred că ceea ce este adevărat pentru o particulă elementară este valabil şi pentru întregul univers. Aburul cuantic a permis Timpului şi Spaţiului să se ivească subit din vid […]. Universul a apărut graţie unei fluctuaţii cuantice. Odată creat, au apărut cuarcii şi anticuarcii, iar apoi gestaţia cosmică a fost condusă de legile fizicii şi ale biologiei…

La amplele deducţii fizico-matematice care au fost elaborate în a doua jumătate a veacului trecut pentru susţinerea variatelor teorii privind „naşterea universului” au participat însă şi unii fizicienii care au relevat totuşi preexistenţa unei *gândiri inteligente* care ar fi baza a tot ce există pe planeta noastră, cât şi a întregului cosmos cunoscut de astronomi şi de astrofizicieni.

Limitarea materialistă atât de subiectivă introdusă prin generalizarea „teoriei standard” asupra apariţiei universului în urma unei explozii generale în spaţiul infinit (*big bang*) sau într-o altă variantă teoretică – cea a „little bang”-ului – ori a uriaşei explozii a unui fel de „atom primordial” constituit din *nu se ştie ce* – având o dimensiune infimă, însă cu o densitate şi o temperatură infinite (!?) – evidenţiază imposibilitatea concepţiilor strict pozitiviste de a oferi cunoaşterea profundă a ontologiei universale. Dar şi mai mult decât atât: asemenea variante nu vin să explice nici admirabila armonie dinamică a sistemelor solare din cadrul fiecărei galaxii, a norilor de galaxii în cadrul universului – şi, prin extindere, a acceptării existenţei chiar a mai multor universuri[15] –, nu explică nici

armonia extraordinară a unor uriaşe ansambluri cosmice având legi fizice diferite, dintr-un „multivers" mult mai extins…

Legat de asemenea atitudini şi de o consfătuire a astronomilor francezi desfăşurată la observatorul astrofizic de la Meudon, un editorial din septembrie 1972, revista pariziană *Sciences et Avenir* s-a făcut ecoul protestului celor mai diferiţi cercetători şi al publicului faţă de modul limitativ impus de unele grupuri ştiinţifice în extinderea orizontului cunoaşterilor:

> Este oare normal ca anumite subiecte să fie declarate „în afara legii" de către comunitatea ştiinţifică?
>
> Oare caracterul ştiinţific se aplică metodei sau obiectului?
>
> Aceasta este o întrebare fundamentală. Răspunsul nu poate fi pus la îndoială:
>
> Ştiinţa se defineşte printr-o metodă, şi nu prin subiect.
>
> Este necesar să se promoveze Adevărul, oricare ar fi el!

Au survenit totuşi anumite fapte deosebite: diferiţi cercetători şi teoreticieni fizicieni au analizat în mod complex aşa-numitele „constante fundamentale universale" care ar condiţiona schemele de bază ale tuturor proceselor fizice din spaţiu şi ale structurării materiilor ce se regăsesc în universul cunoscut şi au constatat un tulburător aspect general: dacă ar exista variaţii – chiar foarte reduse – ale valorilor acestor factori caracteristici, universul material nu ar fi fost stabil şi nici însăşi viaţa biologică nu ar mai fi putut să apară!

Asemenea cercetări efectuate cu ajutorul calculatoarelor au fost suficient de laborioase, iar rezultatele au fost tot mai convingătoare. Din comunicările ştiinţifice publicate, am sintetizat două exemple foarte semnificative din lucrările astrofizicianului american Freeman Dyson. Analizând procesele iniţiale de formare a nucleelor atomice – începând cu cel al protonilor şi al neutronilor –, acesta a constatat că o valoare puţin

mai mică a forţei nucleare tari ar fi redus stabilitatea asocierii cuarcilor prin gluonii respectivi şi astfel nucleele s-ar dezintegra foarte uşor – începând chiar cu hidrogenul. Drept urmare, într-un „astfel de univers”, stelele care radiază energiile utile vieţii biologice prin procesele termonucleare specifice deuteriului ar fi afectate ireversibil şi în acel univers nu ar putea să existe viaţa aşa cum o cunoaştem.

De asemenea, în cazul opus al câtorva procente în plus la valoarea cunoscută a acestor forţe nucleare tari, atomii de hidrogen nu ar mai putea fi elementul de bază al diferiţilor compuşi din structurile materiilor grele. Astfel, nu numai că „stelele vieţii” nu ar mai avea aceleaşi procese termonucleare ca cele ale Soarelui nostru, dar însăşi apa (care este componenta esenţială a vieţii biologice) nu ar mai exista!

Profesorul T.X. Thuan, prezentând şi alte aspecte analitice comparative ale eventualelor variaţii ale constantelor fizice fundamentale, a accentuat cu autoritate importanţa acestei probleme:

> În orice caz, este sigur faptul că acele constante fundamentale ale naturii şi condiţiile iniţiale *au fost reglate cu o precizie extremă*, pentru ca universul să depăşească etapele care au condus particulele elementare la viaţa biochimică, trecând prin planete, stele, galaxii. Chiar o mică modificare a universului l-ar fi făcut steril şi lipsit de fiinţe care să-l observe. Ce să gândim despre acest stupefiant concurs de circumstanţe? [s.n.]

Într-un astfel de context al „căutării şi promovării Adevărului”, în ultimele trei decenii ale secolului XX s-a produs totuşi o schimbare în atitudinea unor oameni de ştiinţă; persoane marcante din domenii asociate astrofizicii, care au constatat prin logică ştiinţifică precum şi pe baza diferitelor descoperiri astronomice un fapt fundamental, au trecut deschis la susţinerea şi demonstrarea acestuia: au publicat articole şi cărţi în care au evidenţiat că *acţiunea complexă a unei Inteligenţe Superioare a fost*

sursa primordială a „apariţiei universului”, afirmaţiile acestora fiind foarte asemănătoare textelor sapienţiale antice! Chiar dacă limbajul oamenilor de ştiinţă este specific terminologiei moderne, înmulţirea acestor atitudini „curajoase” lasă să se întrevadă începutul unei alte abordări a marilor probleme fundamentale – prezisă în veacul trecut de cultul ministru francez André Malraux: *Ştiinţa secolului XXI va fi spirituală sau nu va fi deloc!*

În acest sens, o tentativă foarte discretă, încă limitată ca extensie publică, a fost organizarea unei consfătuiri a unor oameni de ştiinţă reputaţi – din câteva ţări avansate tehnologic – privind existenţa „Inteligenţei Superioare” la nivel cosmic. Aceasta a avut loc în septembrie 1971 – departe de ochii opiniei publice – la observatorul astrofizic de la Biurakan (în munţii Caucaz), fiind organizată de Academia de Ştiinţe a URSS în colaborare cu Academia de Ştiinţe din SUA; denumirea acelei reuniuni a fost una provocatoare, dar foarte sugestivă: *Comunicarea cu Inteligenţa ExtraTerestră* (CETI). Urmarea a fost, pe de o parte, realizarea unui program comun de cercetări[16], iar, pe de altă parte, după cinci ani, ONU a recomandat printr-un document special ca toate „statele membre interesate” să coordoneze asemenea cercetări[17]. Astfel, au aderat la realizarea acelui program şi alte ţări, cercetările continuând şi în zilele noastre, dar sub denumirea *SETI – Search for ExtraTerrestrial Intelligence*.

În anii care au urmat, în astfel de dezbateri ştiinţifice a intervenit şi o personalitate „mai ciudată”: un tânăr american devenit milionar în urma unor invenţii tehnice şi care, neavând încă studii superioare, ci doar o minte sclipitoare, a fost acceptat totuşi să predea cursuri la prestigiosul „Massachusetts Institute of Technology” (MIT). Tânărul Edward Fredkin colaborând şi cu reputatul fizician R. Feynman, a asimilat cunoştinţe de fizică relativistă şi cuantică, fapt care i-a permis să intervină la nivelul comunităţii respective cu idei inovatoare. Un redactor ştiinţific care l-a

prezentat într-o carte[18] împreună cu alţi doi oameni de ştiinţă, l-a apreciat ca fiind „un geniu multidisciplinar”; pe această linie, i-a relevat contribuţia originală de a conecta informatica la unele părţi ale fizicii fundamentale, începând cu cosmogonia. Ideea lui Fredkin era, într-adevăr, foarte interesantă şi a atras atenţia a numeroşi fizicieni: înainte de „naşterea universului”, infinitul spaţial ar fi fost „populat” cu cele mai elementare particule – care ar fi fost *cuantele de informaţie*! Particulele elementare ale materiei cunoscute ştiinţific ar fi constituite în sine din „informaţii” şi, în consecinţă, universul ar funcţiona ca şi cum ar fi condus de un calculator gigantic! Autorul cărţii – R. Wright – i-a pus, desigur, câteva întrebări punctuale: Din ce ar fi constituiţi aceşti „biţi elementari”? Care este „sursa” de energie ce alimentează imensul „calculator” şi… cine ar fi „operatorul”? Răspunsurile primite le-a sintetizat astfel:

> Fredkin este uimit să constate că „oameni de ştiinţă perfect raţionali cred într-un fel de misticism propriu – că totul este aşa cum e şi nu are rost să te întrebi de ce e aşa”. El pare să fie de părere că fizica cea mai bună este *metafizica*.
> Aspectul problematic al metafizicii este însă adâncimea ei infinită… De exemplu, unde este acest calculator despre care Fredkin vorbeşte permanent? Se află în acest univers, existând într-o a cincea sau a şasea dimensiune, care îl face să fie invizibil? Sau într-un oarecare alt „multivers”? Răspunsul pare a fi afirmativ.

În final, autorul a citat o convingere semnificativă a apreciatului inventator, devenit o personalitate în tehnica şi ştiinţa anilor ’80:

> Eu nu am nici o credinţă religioasă. Dar ceea ce pot spune este că mi se pare foarte probabil ca acest univers al nostru să fie consecinţa a ceea ce eu aş numi Inteligenţă.

Acolo, departe, ar exista „ceva” care a creat universul…

Ideea existenţei unei *Inteligenţe Superioare* care a declanşat „apariţia universului” a atras treptat tot mai mulţi fizicieni şi astronomi. În anul 1983, reputatul astrofizician englez Fred Hoyle a publicat o carte nonconformistă cu un larg ecou: *Universul Inteligent*[19].

Dintre aceştia, unii au lansat în dezbaterile ştiinţifice şi chiar pentru publicul larg o întrebare şi mai provocatoare: Dacă o Inteligenţă Supremă a selectat legi fizice şi anumite valori ale constantelor fundamentale pentru un „Univers optimizat”, care ar fi fost *scopul* hărăzit acestui „univers”?

Astronomul englez Robert Dicke, bazându-se şi pe cercetările şi enunţările teoretice ale fizicianului P.A.M. Dirac (laureat al Premiului Nobel în 1933), a enunţat în 1961 o concluzie ce avea să devină treptat un nou principiu ştiinţific[20]: „Universul are proprietăţile pe care le are şi pe care omul le poate observa, căci dacă ar fi avut alte proprietăţi, omul nu ar fi existat ca observator”. Această formulare, preluată apoi de astrofizicianul englez Brandon Carter şi de diverşi fizicieni, a fost considerată definiţia *principiului antropic* (de la cuvântul grec *anthropos* = om) şi a stimulat numeroşi cercetători din diferite domenii să o dezvolte ştiinţific şi să o popularizeze printr-o nouă doctrină[21].

Fiind convins de reala „optimizare a universului” prin selectarea şi stabilirea anumitor valori ale constantelor fundamentale, fizicianul F. Dyson a enunţat o variantă mai concisă a acestui principiu, considerând că *scopul* primordial al acelei Inteligenţe Superioare era chiar mai complex[22]: universul optimizat trebuia să devină conştient de el însuşi prin crearea şi evoluţia unor fiinţe inteligente! „Într-un fel, el ştia că Omul avea să vină!”

Dar şi Albert Einstein ajunsese la concluzia preexistenţei unei Inteligenţe Supreme care a conceput şi apoi a realizat admirabilul edificiu

al universului material; exprimările sale în acest sens au fost redate într-o selecţie a celor mai semnificative consideraţii personale[23]:

> Omul de ştiinţă e dominat de conştiinţa cauzalităţii universale. Sentimentul său religios ia forma unei fascinaţii frenetice în faţa armoniei Legii Naturii, care scoate la iveală o Inteligenţă atât de înaltă, încât, în comparaţie cu ea, orice gândire sau acţiune umană nu este decât un palid reflex.
> Toţi cei preocupaţi serios de studiul ştiinţei ajung să fie convinşi că în legile universului se manifestă un spirit cu mult superior celui al omului.

> Felul în care îl înţeleg eu pe Dumnezeu vine din convingerea profundă că există o inteligenţă superioară care se manifestă în lumea cognoscibilă.

> Cred în Dumnezeul lui Spinoza, care se dezvăluie în armonia a tot ce există, şi nu într-un Dumnezeu care se preocupă de soarta şi de faptele oamenilor.

> Vreau să ştiu cum a creat Dumnezeu lumea aceasta.

Şi reputatul fizician Stephen Hawking a ajuns la o concluzie oarecum similară, dar a fost mult mai reţinut în exprimare[24]: „Atât timp cât universul a avut un început, putem presupune că a avut un creator”.

Desigur, nu toţi fizicienii şi astrofizicienii au împărtăşit acest concept şi nu au simţit dorinţa de „a şti cum a creat Dumnezeu universul”. Cei supuşi unui conservatorism mai mult sau mai puţin oficial consideră că varianta „standard” ar oferi adevărata desfăşurare a impresionantelor fenomene fizice care au condus la „naşterea” şi formarea universului

cunoscut de ştiinţele moderne – excluzând orice intervenţie a unei Inteligenţe Superioare preexistente.

Dar sunt şi oameni de ştiinţă care au convingerea că varianta „aburului cuantic" ar fi cea corectă şi o susţin prin prisma necesităţii reale de a se ieşi din limitările cognitive impuse de unele comunităţi ştiinţifice.

Există însă şi numeroşi teoreticieni şi cercetători indecişi (mulţi dintre ei afişând atitudini „imparţiale" pentru a nu-şi periclita statutul). Însuşi profesorul astrofizician T.X. Thuan a oscilat nehotărât în cartea sa, adoptând discret o poziţie mai „curajoasă". În capitolul în care a prezentat varianta formării universului bazată pe teoria cuantică s-a exprimat astfel: „…prin magia aburului cuantic nu mai pare necesară o primă cauză şi nici existenţa lui Dumnezeu".

Abordând însă în continuare tulburătoarea problemă a existenţei unor legi fizice bazate pe constante universale „minuţios reglate", concluzia sa a fost expusă mai „diplomatic":

> Putem invoca o Fiinţă Supremă ca autor al acestor legi, care a planificat şi a reglat totul, sau să punem acest „tot" pe seama hazardului…
> În faţa acestei dileme, omul de ştiinţă, cu toate cunoştinţele sale, se află lipsit de mijloace de clarificare şi e dezarmat. Omul de ştiinţă trebuie să măsoare riscurile şi să aleagă. El trebuie să parieze pe o variantă, ca Blaise Pascal. Eu sunt gata să pariez pe existenţa unei Fiinţe Supreme.

Dar pe parcursul acestei selecţii sintetice privind principalele concepţii şi teorii fizico-matematice care, începând din anii '40 ai veacului trecut, s-au succedat în variante explicative ale modului în care „a apărut universul" în infinitul spaţial, este de remarcat un fapt deosebit – specific ţării noastre.

Cam cu un deceniu înainte ca fizicianul G. Gamow şi colegii săi să formuleze prima variantă (mai restrânsă) a „teoriei big bang”, profesorul Scarlat Demetrescu (din Bucureşti) a publicat o carte în care a descris succint, dar explicit modul în care *a fost creat universul*.

Este de relevat însă un fapt suplimentar: începând din anii ’30 şi în următoarele trei decenii, în câteva ţări din lume, anumite persoane cu capacităţi mediumnice dezvoltate au primit – ca şi profesorul S. Demetrescu – „comunicări” foarte importante şi suficient de extinse privind atât „crearea universului”, cât şi înseşi sensul şi scopul existenţei omenirii; „transmiterile” respective erau oferite de fiinţe spirituale mult evoluate – fapt care rezulta din nivelul avansat al informaţiilor oferite, care evidenţiau chiar specificări scientizate moderne. Asemenea comunicări au fost prezentate în general ca fiind „reactualizări” necesare ale vechilor cunoaşteri, dat fiind avansul cognitiv obţinut de omenire în secolul XX. Dintre principalele persoane care au contribuit astfel la formarea unei literaturi „clasice” modernizate a „ştiinţelor spirituale”, sunt de menţionat: iniţiata engleză Alice A. Bailey, iniţiatul german Oskar E. Bernhardt (cu pseudonimul Abd-ru-shin), mediumul Edgar Cayce din SUA, mediumul brazilian Chico Xavier. Cunoscând o parte din textele publicate de aceştia, pot spune că sinteza cu accente scientizate oferită profesorului român este şi acum unul dintre cele mai bune „texte de primă iniţiere” din lume. Această părere are însă la bază şi o relevanţă ştiinţifică: descrierea a ceea ce a fost în spaţiu şi chiar a primelor procese fizice ale „începutului formării universului” transmisă profesorului român de „un duh alb, un înger” are anumite asemănări cu specificările celor mai recente teorii – cea a „cuarcilor”, cea a „aburului cuantic” şi cea a „cuantelor de informaţii” –, care au fost formulate însă ulterior de fizicienii respectivi – trei-patru decenii după publicarea volumelor profesorului S. Demetrescu!

O problemă fundamentală, pe cât de profundă, pe atât de atrăgătoare, se referă şi la o altă temă care depăşeşte nu numai intelectul uman, ci şi posibilităţile reale de cercetare ale Fiinţelor Spirituale mai evoluate: „Cine a declanşat formarea universului?”. În această privinţă, redarea autorului român este însă întru totul asemănătoare anticului text hindus din *Rig Veda*, care a transmis peste milenii faptul că „germenul” ce a apărut în haos „gândind (dorind) să creeze” a devenit treptat Tatăl Unic, Creatorul. Acest fapt fundamental a fost descris însă în mod extins în textul iniţiatului român, reliefând astfel în mod clar „acţiunea de reactualizare a vechilor cunoaşteri” întreprinsă în secolul anterior de neştiute Fiinţe Spirituale mult evoluate. Dar şi mai importantă sub aspect scientizat este prezentarea directă în volumele autorului român (ca şi în textul hindus) a unui fapt fundamental: spaţiul infinit era populat din eonii anteriori cu particule extrem de mici (asemănătoare cuantelor din fizica modernă), care aveau însă caracteristici uimitoare: erau *vii*, *gândeau*, aveau o inteligenţă elementară! Or, această constatare a fost făcută de fizicieni pentru particulele atomice după câteva decenii de la publicarea volumelor profesorului bucureştean – iar pentru cuante, mai aproape de sfârşitul secolului XX (de exemplu, la experimentul „fotonilor corelaţi”). În acest sens, atomistul francez Jean E. Charon scria (cinci decenii mai târziu) în prefaţa uneia din cărţile sale[25]:

> Distincţia dintre materia „inertă” şi materia „vie” ar fi cu totul perimată, căci am fi cu toţii participanţii unui Univers ÎN ÎNTREGIME VIU […]. Această carte prezintă descoperirea făcută de dezvoltarea relativităţii complexe a proprietăţilor *mentale* ale materiei.

Prezentând evidenţele teoretice şi experimentale care au permis provocatoarele concluzii, atomistul a enumerat concret uimitoarele proprietăţi ale particulelor elementare ale materiei ce au condus la

concluzia că „sunt vii”: tendinţa de a crea structuri; o anumită *memorie*; capacitatea de a interacţiona cu alte tipuri de particule; capacitatea de a se uni în perechi, de spin zero. Accentuând importanţa celei mai „ciudate” capacităţi în manifestările fizice ale particulelor elementare, acesta se exprima astfel: „fiecare particulă a materiei dispune – în microcosmosul ei imaginar – de o *memorie semnificativă*, de care va trebui să se ţină cont pentru a explica *în mod complet* comportamentul *individual*”.

În fapt, când apreciatul E. Fredkin afirma că spaţiul infinit e plin de „cuante-informaţii”, el exprima într-o altă formulare aceeaşi idee a capacităţii *mentale* de memorare, deţinută de fiecare microentitate cu manifestări specifice *vieţuitoarelor*. Dar în ce consta oare „informaţia” deţinută individual de infinita populaţie cosmică? Erau oare categorii diferite ale „cuantelor-informaţii” în funcţie de cunoaşterea memorată? Şi de unde au putut proveni asemenea „informaţii”?

Iată însă unele selecţii edificatoare din textul iniţiatic publicat în anul 1939 de S. Demetrescu, care au redat comunicări ale „îngerului” cu fond scientizat confirmate ulterior de experimentele fizicienilor:

> Infinitul nu este gol şi nici vid, ci e plin cu o ceaţă neînchipuit de deasă, a unor particule foarte mici.
>
> []
>
> Însăşi prima Divinitate creatoare a luat naştere din una dintre aceste particule.
>
> []
>
> Infinitul e plin de particule vii.
>
> []
>
> Particulele din Infinit sunt vii pentru că sunt inteligente, pentru că gândesc în interiorul lor. Dar vibraţia lor e dezordonată, ele nu au o ţintă, un scop. Ele par staţionare, rămânând în vecii vecilor în aceeaşi stare.

Iată deci şi pe această cale iniţiatică afirmarea deschisă a unei explicaţii privind *sursa inteligenţei primordiale* şi respectiv a *gândirii primordiale*! Aşadar, *gândirea* a fost din eternitate o proprietate a celor mai mici granule dintr-o substanţă-energie care a populat infinitul spaţial sub forma unor cuante infime, dar cu proprietăţi deosebite. Desigur, ne este greu să concepem cum minuscule „grăunţe punctiforme" de energie ar fi capabile „să gândească", fiind „inteligente"… Dar, de fapt, *nimeni* nu ştie ce este *energia* în sine, de unde provine şi dacă „în spatele ei" se mai află *ceva*… Ştiinţa modernă cunoaşte doar patru „forme ale energiei" (forţa gravitaţiei, forţa electromagnetică, forţa nucleară slabă şi forţa nucleară tare), considerând însă că acestea „s-ar fi desprins" după *big bang* dintr-o *energie primordială* – necunoscută încă… Într-un atare cadru ce depăşeşte capacitatea umană de a cunoaşte şi a pătrunde în marile „taine ale spaţiului infinit", comunicarea oferită de acel „duh alb" iniţiatului român este totuşi – comparativ – cea mai avansată explicaţie posibilă la actualul nivel de cunoaştere şi de înţelegere al omenirii… Şi este evident faptul că „îngerul" cunoştea şi alte aspecte, prezentate însă până acum numai în cărţile iniţiatului român:

> Toate aceste particule au fost în veşnicia infinită de un singur fel, toate au fost *vii*, vibrante, dar fixe… Toate erau *neutre* sau inactive… unele dintre acestea s-au deşţelenit şi au început să devină cât de cât active, să treacă în starea denumită de noi *pasivă*. În fine, unele au ajuns la o conştiinţă mai vie, la o activitate mai dezvoltată. Pe acestea le-am numit *active*…

Dar aceste trei feluri de „particule vii" din „ceaţa neînchipuit de deasă" sugerează o mare asemănare cu cele trei feluri de cuarci care alcătuiesc particulele materiei din care e constituită planeta noastră şi tot

ce există în universul cunoscut de noi. Desigur, nu este exclusă o altă variantă: „ceaţa primordială” să fi fost compusă din celelalte trei tipuri de cuarci specificaţi în schema teoretică a fizicianului M. Gell-Mann, dar nedescoperiţi încă şi care în timpurile primordiale ar putea fi specifici materiilor invizibile şi celor subtile. Oricum, există o anumită asemănare cu procesele fizice specifice cuarcilor, profesorului român fiindu-i specificat şi un anumit detaliu: acele *particule vii* din spaţiu s-au asociat cândva într-o pereche şi apoi într-o *treime*:

> La început, o singură particulă a sunat mental, chemând la viaţă şi la activitate pe surorile ei. După veacuri, o a doua particulă a răspuns la această chemare plină de iubire. În fine, de la o vreme, la cele două s-a alipit o a treia. Deci prima asociere a fost o *treime*. Ea s-a alcătuit prin dragoste, prin înţelegere. Din acel moment s-au instituit şi *legea iubirii* şi *legea asocierii*.

Dar acel „răspuns la chemarea plină de iubire”, care a consacrat primele *două legi fizice primordiale* într-o „ceaţă inactivă infinită”, redă o cunoaştere fundamentală total diferită de teoriile actuale ale fizicii: nu a existat *big bang* (o „mare bubuială”), nu a fost nici o „mare explozie” şi nici măcar *a little bang*! *Germenul* care s-a „autoformat” prin propria *gândire elementară* şi apoi *a dorit, a gândit să creeze*, dezvoltându-se ca o entitate tot mai potentă până când a devenit *Unicul, Tatăl Creator*, este cel care prin *Gândirea Sa*, prin *concentrarea energiei gândirii Sale ca Voinţă creativă*, a declanşat extraordinarele fenomene ale *Creaţiei cosmice*! Astfel, deşi edificarea universului (a universurilor) materiei grele a fost la început un *proces fizic foarte lent*, ritmul a fost tot mai ascendent! Desigur, nimeni nu poate şti câte zeci de miliarde de ani tereştri a durat crearea – foarte probabilă – a mai multor universuri experimentale până la „optimizarea” care a condus la crearea „universului nostru”, a vieţii

biologice bazate pe atomul de carbon; ceea ce „îngerii" au putut afla totuşi a fost descrierea sintetică a „începutului începuturilor":

> Dumnezeu Tatăl e din veşnicie, fără de început, prin esenţa sa. Iniţial El a fost însă o *entitate neutră*, o particulă din haos, fără mişcare. Atributul său esenţial era *gândirea* []. Văzând liniştea şi tăcerea ce domneau din veşnicie în haos [] a început să se mişte []. Urmare mişcării, gândirii sale, a provocat vecinele la asociere şi mai târziu la organizare []. Iubirea le chema şi, începând să se sudeze, au format o *masă de particule vii* [], prima colectivitate de particule-viaţă, constituind prima Sferă: Capul de Dumnezeu.

Giganticul proces creativ care a urmat a constat iniţial dintr-un extraordinar fenomen fizic, având la bază primele *forme de energie* (forţele nucleare slabe şi tari, forţa electromagnetică şi forţa gravitaţiei), respectiv *primele legi fizice* concepute de *gândirea Creatorului*: atragerea şi fuziunea selectivă a „particulelor gânditoare" din haos, pentru crearea unor tipuri foarte diferite de materie, care să fie „modelate" treptat într-o infinitate de „forme", conform unui admirabil Plan Divin. Şi acest gigantic proces fizic s-a produs de atunci în mod continuu, cu o amploare tot mai impresionantă. Astfel, Sfera Divină s-a dezvoltat tot mai extins şi s-a autoorganizat într-un uriaş „laborator cosmic": atrăgând mereu prin „chemare mentală şi iubire" şi „înnobilând" imense cantităţi de particule, a creat din începuturi „duhuri", spirite şi Ierarhii de Fiinţe Spirituale Superioare, care, răspândindu-se treptat în Cosmosul Creaţiei, să transpună în fapt Planul Divin de înfrumuseţare a zonelor de unde a absorbit uriaşe populaţii de particule ale haosului. Dar în paralel, prin alte procese selective concepute pentru alte feluri de materii, au fost transformate tot mai numeroase populaţii de „particule vii" din spaţiul infinit; din acestea au fost create treptat miliarde de miliarde de stele,

planete, galaxii, în cadrul unor neştiute universuri – într-o varietate pe care mintea noastră nu o poate concepe, considerând-o pur şi simplu infinită…

Din impresionanta descriere – oferită în ţara noastră de profesorul S. Demetrescu – a apariţiei din mulţimea infinită a „microentităţilor gânditoare" a unui *Creator* care a conceput şi a realizat o extraordinară creaţie universală rezultă şi un alt fapt ce ar elimina chiar unul dintre fundamentele „teoriilor *big bang*-ului": radiaţia izotropă care străbate întregul univers astronomic, considerată de oamenii de ştiinţă o „relicvă" a „marii explozii", ar fi de fapt una dintre variatele energii radiate continuu de Sfera Divină, având roluri funcţionale în asigurarea permanentă a armoniei dinamice a universurilor în condiţiile permanentelor manifestări evolutive ale acestora.

Astfel, pentru toţi cei dintre noi care, percepând frumuseţile şi profunzimea Creaţiei în tot ceea ce ne înconjoară, caută să o înţeleagă tot mai bine, atât prin extinderea cunoaşterilor scientizate, cât şi a celor din Ştiinţa spirituală paralelă, devine tot mai evident un fapt fundamental: deşi *gândirea* ca manifestare fizică a provenit din „infinitul mic" al unor granule *vii* de energie care populau spaţiul, a devenit o forţă, o energie fundamentală atotputernică atunci când din acestea s-a autocreat Unicul, Tatăl Creator, Divinitatea absolută.

Şi este edificator faptul că tot mai numeroşi fizicieni, stimulaţi de concepţiile teoretice şi descoperirile „revoluţionare", au ajuns la aceeaşi concluzie ca cea a savantului Stephen Hawking: „Atât timp cât universul a avut un început, putem presupune că a avut un creator".

Însuşi astronautul american Edgar Mitchell (cu doctorate în fizică şi în tehnica spaţială) – care a avut o percepţie mult mai realistă asupra universului după ce a aselenizat în anul 1971 – i-a mărturisit fizicianului T.J. Streicher[26] o concluzie similară cu cea a savantului englez, dar şi cu cea din deceniile anterioare a iniţiatului român Scarlat Demetrescu:

> Răspunsul academic este, fireşte, că *big bang*-ul a creat totul. Eu nu cred însă în această teorie. Eu cred că evidenţa concepţiei astrofizicianului Fred Hoyle a creaţiei continue este mai sustenabilă.

Gândind, consumăm energie, dar o recuperăm din spaţiu

În contextul comparativ al concepţiilor ştiinţifice privind impresionantele enigme ale spaţiului şi ale modului de edificare a universului, viziunea transmisă prin profesorul bucureştean de „un duh alb" pare extraordinară ca fond explicativ: înainte de orice manifestare, în nesfârşirea spaţiului ar fi existat un infinit „câmp al unei energii fundamentale – *energia noetică*". Cuantele sale infime, dar în număr infinit, palpitând permanent în ritmul vieţii, ar fi posedat şi o inteligenţă elementară! Or, aceste caracteristici intime indică şi anumite potenţe energetice individuale, întreţinute atemporal de fondul energetic al „câmpului infinit" – care ar fi fost „o proprietate specifică a infinitului"!

Afirmaţiile sunt tulburătoare, iar mintea omenească nu le poate cuprinde şi nici nu le poate verifica… De aceea, în cadrul teoriilor expuse, majoritatea fizicienilor evită pur şi simplu tema „dar înainte ce a fost?". Totuşi, datorită cunoştinţelor aduse încă din Antichitate de Maeştri Spirituali veniţi din spaţiu şi oferite înţelepţilor pământeni întrupaţi sau aflaţi în apropiata Lume a Sufletelor, Ştiinţa Spirituală formulează răspunsuri mai apropiate la întrebarea respectivă – dar în mod apocrif. „Duhul alb" a repetat însă cu atâţia ani înainte de orice formulare ştiinţifică o informaţie foarte importantă:

> În realitate, toate particulele din spaţiu sunt vii, pentru că toate au o palpitare, o uşoară mărire şi micşorare a volumului lor sferic. Toate acestea sunt inteligente pentru că gândesc în sinea lor.

[]

Toate se dilată, se contractă, sunt într-o veşnică vibraţie. Această vibraţie se naşte pentru că particula gândeşte… Această explicaţie o deducem din fenomenul care se produce şi la noi, duhurile []. Când gândesc, constat că încep să mă dilat…

[]

Particula din infinit are prin ea însăşi o energie potenţială; trecând însă în lumile create, devine o energie dinamică ce produce diferite efecte.

Numeroase înregistrări fotografice din ultimele patru decenii confirmă categoric realitatea acestor două fenomene fizice descrise de „duhul alb”: vibraţia permanentă şi oscilaţia ritmică a volumului propriului corp – ca manifestări naturale la „fiinţele gânditoare” de tip uman; dovezile sunt mai evidente în cazurile sufletelor deztrupate, variate fotografii redând clar fenomenul. (În volumele anterioare am prezentat asemenea documente fotografice şi cititorul va găsi diferite exemplificări în ilustraţiile pentru acest capitol.)

Din analiza câtorva zeci de imagini de acest fel ar părea însă că fenomenul variaţiei permanente a volumului corpului ar fi cauzat totuşi de un alt proces fizic: un fel de „hrănire energetică ritmică” prin pulsări ale unor absorbţii rapide de energii din mediul înconjurător – oarecum similare respiraţiei. Faptul pare evident în variate fotografii ce au înregistrat deplasările diferitelor entităţi nevăzute ale căror radiaţii erau întrerupte ritmic şi reluate parcă după foarte scurte „realimentări”; astfel, refacerea nivelului energetic intim pe tot traseul parcurs pare o „pulsare” specifică a „radiaţiei vieţii” (figura 15). Acest detaliu mărit dintr-o poză a unei clădiri universitare (obţinută în Iaşi de fotograful Ioan Ciobanu pe 10 decembrie 1976), împreună cu o alta, la fel de semnificativă (obţinută de o altă persoană), au fost *primele* înregistrări de acest fel obţinute şi publicate la noi în ţară, cu decenii în urmă; faptul a fost posibil întrucât am

evidenţiat noutatea şi importanţa lor ştiinţifică, propunând pentru asemenea entităţi un nou termen teoretic (care pe atunci trebuia să fie „neutru”): *structuri plasmatice autoîntreţinute.* Prezentând imaginile în cadrul articolului „Un fenomen fizic necunoscut?” (publicat în revista *Ştiinţă şi Tehnică*, nr. 6/1978), am relevat în plus şi cât de eronate erau interpretările anterioare ale unor fizicieni neinformaţi din alte ţări, care credeau că asemenea fotografii documentare ar fi surprins o nouă manifestare fizică – în fapt inexistentă: „fulgere globulare perlate”. (Savantul rus P.L. Kapiţa – laureat al Premiului Nobel în 1978 – a demonstrat cu decenii în urmă cât de eronată era acea ipoteză.)

Cele mai evidente dovezi obiective – atât ca manifestări reale ale fenomenului pulsării energetice, cât şi ale imaginării eronate a existenţei unor fulgere globulare care s-ar fi „aprins şi stins” ritmic – sunt relevate de înregistrările fotografice ale deplasărilor invizibile efectuate rapid de grupuri mai mari sau mai mici ale diferitelor „entităţi inteligente”. Din variatele fotografii documentare clarificatoare pe care le-am primit, am selectat un detaliu (figura 16) dintr-o impresionantă demonstraţie colectivă invizibilă, surprinsă întâmplător într-o iarnă (28.01.1978) de conductorul-arhitect Andrei Frentz; fotografia parcă ar fi fost „oferită” pentru ca oamenii din zilele noastre să afle mai multe despre „tainele” manifestării vieţii în invizibil.

Analizând comparativ imaginile care au redat diverse manifestări ale fenomenului respectiv, se poate releva şi un detaliu interesant: cu cât viteza de deplasare a uneia sau a mai multor entităţi este mai mare, cu atât sunt mai apropiate secvenţele întreruperilor rapide ale radiaţiei individuale. La parcurgeri foarte rapide ale traseelor, acele întreruperi nici nu mai sunt înregistrate de clişee; la viteze medii, realimentările sunt redate totuşi asemenea unor inele foarte apropiate; separarea produsă între ele de lipsa radiaţiei corpului aflat în mişcare este înregistrată doar ca discrete dungi întunecate ce apar între inele (figura 17).

Primind numeroase astfel de fotografii, mereu obţinute întâmplător în cele mai diferite locuri, am putut distinge şi alte aspecte semnificative privind modul de formare a „inelelor”. Existând foarte multe culori ale radiaţiei corpurilor sufletelor neîntrupate – fapt specific nivelurilor atât de diferite ale evoluţiei spirituale individuale –, unele înregistrări au surprins şi un alt fenomen fizic invizibil: dacă un suflet radiază la exterior o anumită culoare, dar se concentrează şi emite mai intens o energie-gând dintr-un alt domeniu de frecvenţe, atunci energia gândirii sale va activa în exteriorul corpului colorat un „abur” care poate să aibă o altă culoare faţă de cea a corpului invizibil. Pentru ca cititorul să înţeleagă mai uşor acest fenomen fizic foarte intim, redau o fotografie foarte sugestivă: o înregistrare – obţinută într-o locuinţă din Târgu Mureş în ianuarie 1998 – a surprins un suflet care radia în rozul iubirii spirituale şi „s-a grăbit” să fie fotografiat împreună cu un copil (figura 18) pe care îl proteja şi căruia îi oferea mereu „gânduri bune”. Or, fiindcă energia acelui gând benefic vibra la o frecvenţă mai ridicată, acel suflet nevăzut şi-a activat propriul corp mental, care, dilatându-se, a emanat şi a menţinut un „abur alb” în jurul globului roz aflat în deplasare. Asigurarea nivelului energetic al emanaţiei „aburului-gând” – care îşi pierdea rapid radiaţia – prin „realimentarea energetică” la fel de rapidă a emisiei a fost înregistrată de clişeu ca o succesiune de „inelele albe” cu interspaţiile alternante, care persistau pe traseul sosirii grăbite pentru fotografiere.

Asemenea fenomene nevăzute, puţin cunoscute, se produc la fel de natural şi la sufletele umane întrupate; în fapt, au loc aceleaşi procese fizice datorită concentrării energiei gândirii, care activează unul sau mai multe corpuri din materii fine invizibile; dar pozele nu înregistrează deplasări foarte rapide ale persoanelor, ci doar secvenţe statice, astfel că nu evidenţiază nici fenomenul pulsărilor energetice. Un exemplu întru totul sugestiv a fost surprins întâmplător în catedrala mitropolitană din Iaşi: o concentrare intensă a gândirii într-o rugăciune „curată”, lipsită de

dorinţe materiale, a activat într-atât corpul mental al persoanei respective, încât acesta a emanat din materiile sale un abur alb (figura 19), extins însă numai în jurul părţii superioare a trupului carnal. Acest document fotografic redă şi un alt fapt, cunoscut în mică măsură: emisiile în exteriorul trupului ale materiilor de tip mental activate prin energiile gândirii se produc în primul rând în zonele centrilor energetici invizibili (ale chakrelor) din partea superioară a trupului, care funcţionează la frecvenţele mai ridicate ale fiecărui tip de materie invizibilă.

Dar potenţele dominante ale energiei gândirii sunt transmise şi activează la fel de rapid şi materiile mai grosiere ale corpurilor noastre eterice. Din seria de imagini de acest fel am selectat o poză făcută în martie 2006 la Bucureşti; clişeul respectiv a înregistrat fenomenul chiar şi la un nou-născut, ale cărui gânduri de autoapărare asociate cu emoţiile impuse de ritualul botezului i-au activat intens corpul eteric – care a emanat rapid pe întregul trupuşor (figura 20) materii radiind în roşul-viu al şocului senzaţiilor neplăcute.

Legat de procesele fizice ale „autoîntreţinerii nivelului energetic" al corpurilor funcţionale invizibile – specific de altfel tuturor entităţilor din Cosmosul Creaţiei –, este de menţionat în completare şi un alt fapt esenţial: deşi pozele care au înregistrat diferite suflete care staţionau în momentele respective nu pot evidenţia acest fenomen al „hrănirii ritmice", totuşi, persoanele clarvăzătoare care percep fiinţele nevăzute din mediul nostru au confirmat mereu existenţa permanentă a unor vibraţii, a unor pulsaţii ale corpurilor acestora! Aşa cum la trupurile noastre există evidente procese biologice „ritmate" – ale inimii şi ale plămânilor –, şi pentru corpurile funcţionale din materii fine există procese fizice ritmate pentru menţinerea individuală a nivelului energetic, toate acestea demonstrând un fapt esenţial: pulsarea, vibraţia ritmată, este fenomenul specific „vieţii". Dar, aşa cum a specificat „duhul alb" care l-a iniţiat pe profesorul S. Demetrescu, procesul pulsant existent chiar şi la emiterea

energiei-gând, urmat imediat de „autoalimentarea” permanentă din mediul înconjurător, din spaţiu, e un proces fundamental: acesta s-ar manifesta *încă înainte de a exista Timpul*, fiind caracteristic infinitei populaţii a *cuantelor vii-gânditoare* (purtătoare a unei informaţii elementare primordiale, aşa cum a imaginat şi savantul E. Fredkin), care preexistau în infinitul spaţial. Deci spaţiul ar fi un câmp infinit al unei neştiute energii primordiale preexistente, care ar fi generat şi ar fi „hrănit” continuu această populaţie infinită de microentităţi *vii* care pulsează permanent, cedând şi absorbind mereu energie printr-un fenomen care stă la baza Vieţii: tot ce există în spaţiu pulsează, este *viu*!

Distinct de fenomenul pulsator prezentat mai sus, „duhul alb” a menţionat şi un alt fenomen important, la fel de specific: în momentele în care *gândirea* concentrată pe o anumită idee se manifestă subit ca o energie crescândă, activarea energetică a corpurilor invizibile face ca acestea să se dilate rapid, mărind fie volumul sferic al sufletelor aflate în invizibil, fie al corpurilor care din materii fine intră în rezonanţă cu frecvenţele ideilor gândite la cei întrupaţi!

Un exemplu interesant al modului în care sufletele îşi pot mări instantaneu diametrele globurilor lor radiante a fost surprins şi de un grup de cercetători italieni din oraşul Genova (reuniţi sub iniţialele GRCU), care au insistat cu pasiune să obţină înregistrări fotografice ale fenomenelor din invizibil. (De altfel, făcând cunoştinţă la un congres din Italia în 1977, le-am stimulat cercetările, explicându-le fenomenele fotografiate şi recomandându-le să folosească şi contoare Geiger-Müller pentru sesizarea radiaţiilor specifice.) Astfel, printre clişeele expuse în seara de 4 mai 1979 în zona Arenzano, unul a înregistrat două entităţi radiind în alb-intens care pe parcursul deplasării lor foarte rapide şi-au mărit subit volumele corpurilor lor radiante (figura 21). E foarte posibil ca fenomenul să fi survenit brusc sub influenţa propriilor gânduri, în momentul în care au constatat prezenţa şi intenţiile de a fotografia ale

micului grup de „cercetători ai tainelor din invizibil”. Fenomenul spectaculos al modificării instantanee a propriilor dimensiuni, manifestat de entitatea de deasupra, e într-adevăr edificator.

Un al doilea clişeu „stricat” pentru fotograful I. Ciobanu (din 10.12.1976), expus în faţa cădirii din ansamblul Universităţii Tehnice din Iaşi (figura 22), a surprins trei procese fizice „ciudate”, specifice manifestărilor invizibile ale sufletelor umane. Două fenomene s-au regăsit şi în figura 15: în primul rând a fost formarea treptată, dar rapidă a corpului fotografiabil, în timpul „venirii din invizibil” la nivelul solului. (Fiinţele invizibile sunt de fapt permanent „nefotografiabile”; dar când „doresc” să fie pozate absorb rapid din aer materii eterice şi astrale cu care „se îmbracă” şi, activându-le energetic instantaneu, le fac să radieze la frecvenţe reduse, specifice sensibilităţii clişeelor fotografice; astfel, devin temporar „fotografiabile”.) În al doilea rând, deplasarea fiind mai lentă (de exemplu, faţă de cazul entităţilor din figura 21), a pus mai bine în evidenţă fenomenul prezentat de asemenea mai sus – cel al întreruperilor secvenţiale ale radiaţiei pentru „autohrănire”. Un alt proces fizic este un exemplu chiar mai evident decât cel din Italia: clişeul a surprins mărirea treptată – dar foarte rapidă – a volumului globului radiant, produsă de energia concentrată a gândului-dorinţă de a fi pozat, însăşi schimbarea bruscă a direcţiei deplasării – cu urcare în dreptul fotografului – evidenţiind acest fenomen.

De fapt, cine suntem noi?

Cititorii care au parcurs textul iniţiatic publicat de profesorul S. Demetrescu au fost impresionaţi de un fapt cu totul deosebit: cunoştinţele oferite de „duhul alb” au fost mult mai extinse până şi în detalierile privind „popularea Haosului” cu particule vii care preexistau din infinit chiar înainte de a exista *Creatorul Atotputernic*! Însăşi viziunea sintetică a

infinitului în care doar câteva asemenea particule-vii au declanşat *Începutul*, ajungând „cândva" să se asocieze şi formând mai întâi acel „germen" ce a gândit şi „a dorit de la început să creeze", ne transpune într-o altă gândire! Şi viziunea ne transpune treptat în cunoaşteri care depăşesc limitele minţii noastre şi chiar ale imaginaţiei umane: *Germenul* a devenit – în eoni imemoriali – o sferă gigantă, având fantastice potenţe ale „energiei fundamentale a gândirii inteligente", şi a emanat „la începuturi" din propriul corp constituit din extraordinara „substanţă-energie spirituală" felurite „Fiinţe Spirituale"; acestea aveau să transpună în fapte Gândirea Sa creatoare pentru „înnobilarea spaţiului". Vreme îndelungată, Tatăl Unic, devenit Atotputernic, s-a autostructurat funcţional ca o *Treime creatoare*, devenită totodată un gigant „laborator cosmic": fantastica diferenţiere funcţională a absorbit permanent din haos mulţimi tot mai mari de „cuante noetice", în baza unor „legi" concepute de Gândirea creatoare, acestea fiind transformate continuu în uriaşe cantităţi de felurite tipuri de particule cu o inteligenţă elementară; în baza altor „legi divine", uriaşele cantităţi de particule se transformau atemporal în „materiile prime" pentru crearea stelelor, a planetelor, a galaxiilor, a universurilor! Toate procesele fizice gigantice care au urmat au fost „gândite" în cadrul unui extraordinar Plan divin – bazat atât pe legile spirituale, cât şi pe legile fizice fundamentale concepute primordial de Inteligenţa Atotcuprinzătoare a Creatorului Unic!

Din acel început al emanării Fiinţelor Spirituale, Tatăl divin le-a conceput chiar de la prima asociere elementară a particulelor noetice să fie „după chipul şi asemănarea Sa", şi anume, într-o structurare *treimică*; acest mod avea să fie menţinut chiar şi la fiinţele umane pe care „le-a gândit" să fie întrupate după alţi eoni ca treimi trup-suflet-spirit şi, respectiv, cu treimi de corpuri invizibile. După ampla iniţiere pe care a primit-o profesorul-autor, iată cum a redat acesta cunoştinţele acestor

fenomene impresionante, pe care le-au obţinut numai fiinţele spirituale evoluate:

> Orice duh, în esenţa lui, se compune din trei părţi. Ele au fost asociate de Creator din particule vii care au fost absorbite din cosmos. Creatorul primeşte continuu aceste particule care au evoluat miliarde de ani şi din ele creează mereu duhuri.

Întrucât Spiritele au o vibraţie specifică la frecvenţe foarte ridicate, miliardele de „duhuri" care au fost aduse ca spirite în medii materiale planetare foarte variate – cum a fost şi cazul Pământului –, pentru a-şi începe primul ciclu de evoluţie cosmică, au fost dotate cu anumite învelişuri protectoare şi totodată funcţionale la alte domenii de frecvenţe. În baza Planului divin, „corpurile funcţionale" pentru mediile materiale în care spiritele aveau să-şi desăvârşească manifestarea potenţelor proprii au fost concepute de acele Fiinţe Spirituale Superioare – specificate în mod repetat în textul biblic *original* al *Facerii* (*Genezei*) prin numele colectiv Elohim[27]; în fapt, acestea au fost emanate şi însărcinate de la început de Tatăl divin să fie *creatori locali* pentru tot ce era necesar să fie adaptat la condiţiile specifice fiecărui univers, ale fiecărei galaxii, ale fiecărui sistem solar, ale fiecărei planete. În mediul terestru au fost create astfel şi adaptate câte şase corpuri din materii fine invizibile şi un trup carnal, care să deservească armonios spiritul fiecărei fiinţe umane. Toate corpurile respective, admirabil concepute ca structurări funcţionale interioare cu centri energetici proprii, *chakrele* (figura 23), au fost înzestrate şi cu senzori pentru preluarea şi transmiterea informaţiilor din registre de frecvenţe vibratorii tot mai reduse. În sine, toate corpurile invizibile îndeplinesc şi rolul funcţional de a transforma frecvenţele vibratorii ale informaţiilor în domeniile unor trepte specifice, pentru a se asigura

transmiterea instantanee a acestora către – şi de la – corpul superior, spiritul, ale cărui vibraţii sunt foarte înalte.

După cum am prezentat şi în alte volume[28], această creaţie de o perfecţiune impresionantă a fiinţei umane terestre a fost cercetată amănunţit de-a lungul veacurilor prin clarvăzători din diferite regiuni; astfel, încă din Antichitate au fost consemnate detalieri interesante ale structurărilor şi ale funcţiunilor corpurilor „energetice" invizibile. În cursul reactualizărilor la nivelul cunoaşterilor secolului XX, s-a prezentat şi s-a completat acest valoros documentar antic în mod mult mai sistematizat, cu adoptarea unor denumiri care să poată fi generalizate în cadrul unei ştiinţe spirituale cât mai apropiate de ştiinţele oficiale. Astfel, în literatura iniţiatică tot mai larg difuzată în cursul veacului trecut, schema uzuală prezintă *spiritul* ca singura componentă *nemuritoare*, fiind deci *adevărata fiinţă umană*!

Pentru „deservirea" complexă a „nucleului spiritual" în cursul numeroaselor experienţe pe care trebuie să le parcurgă în cadrul îndelungatei „şcolarizări în mediul materiilor grele terestre", după aducerile în variate etape a miliardelor de spirite în spaţiul acestei planete, la început, acestora le-au fost asociate treptat cele şase corpuri funcţionale – vehicule; corpurile respective au fost constituite din diferite materii invizibile, având domenii vibratorii specifice planetei noastre – admirabil corelate ca funcţii vitale. Deşi – datorită invizibilităţii lor – ştiinţele „oficiale" nu au recunoscut încă realitatea fundamentală a existenţei acestor corpuri din materii foarte fine, totuşi mijloacele tehnice actuale – aparatele fotografice, precum şi aparate medicale moderne cu biorezonanţă – le pun în evidenţă tot mai pregnant. Dar chiar mai mult, prin remarcabilele aparate cu biorezonanţă se evidenţiază în mod foarte variat un fapt de mare importanţă ştiinţifică: corpurile „energetice" ale fiinţelor umane sunt influenţate continuu în funcţiile lor – fie în subconştient, fie controlat conştient – de gândurile dominante ale fiecărui

om şi, în anumite cazuri, chiar de energiile-gând ale altor oameni! Ca exemplificare, am selectat câteva înregistrări fotografice ale unor imagini redate pe ecranul unui aparat de investigare prin biorezonanţă (făcute de medicul specialist Beatrice Lucache în propriul cabinet de „medicină alternativă” din Iaşi), privind în primul rând modul în care poate varia „aura noastră energetică” de la om la om, în funcţie de conţinutul propriilor gândiri (figurile 24-28). În fapt, culorile transpuse pe ecranele aparatelor de acest fel sunt utile investigaţiilor medicale, întrucât există încă din vechime un „limbaj” consacrat de clarvăzători privind caracterizarea modului de a gândi, cât şi a sănătăţii fiecărei persoane, în funcţie de culoarea aurei sale. Dar, pentru a ne apropia mai mult de procesele psihice şi fizice extrem de complexe ale gândirii, reiau în trecere o scurtă sinteză a unor cunoaşteri de bază devenite clasice – adevărata structurare vizibilă şi invizibilă a fiinţei umane terestre fiind o asociere a următoarelor componente funcţionale:

a) un trup carnal admirabil dotat pentru studierea inteligentă a tot ce există în mediul material planetar şi, totodată, admirabil dotat ca „vehicul” pentru deplasarea în toate mediile specifice planetei noastre, cât şi pe alte planete;
b) o *triadă inferioară* a unor corpuri invizibile – denumită astfel întrucât acestea funcţionează şi radiază la frecvenţe mai reduse, iar după decesul trupului se dezagregă şi ele total, la intervale foarte diferite; corpurile respective sunt:
   - *corpul eteric*, care vitalizează trupul carnal atât cu energii ale Spiritului, cât şi cu energii exterioare (în special cu energiile *pranei solare*); energiile pe care le preia sunt distribuite prin centri energetici specifici – *chakrele* (unii centri au putut fi fotografiaţi pentru prima oară prin aparatele cu biorezonanţă, de exemplu, figura 29). Acest corp este compus în general din patru feluri de materii eterice, ale căror procente pot varia foarte mult chiar în

timpul unei singure întrupări; în funcţie de tipul de materie activat prin gândire, acest corp poate radia colorat în mod diferit. După decesul trupului însă, se dezagregă în general la intervale care pot ajunge până la 40 zile. Întrucât el deţine încă de la naşterea trupului „programul dezvoltării sale biologice” şi se dezvoltă permanent împreună, fiind efectiv „o copie eterică” a trupului carnal, i se mai spune şi *dublul eteric*; şi această denumire este întru totul reală, întrucât fiecare organ carnal este învăluit în interiorul trupului de dublul său eteric. (Deşi acest fapt nu este încă recunoscut ştiinţific, terapeuţii „bioenergetici” îşi dirijează energiile asupra acestor „dubluri” interne şi prin pasele lor repetate obţin vindecările localizate – considerate însă poate prea uşor „miraculoase”.);

– *corpul astral*, compus de asemenea din câte patru feluri de materii de tip astral (din cele şapte existente), are şi el o compoziţie ce poate varia foarte mult în timpul vieţii – atât procentual, cât şi în privinţa felurilor de particule –, în funcţie de modul în care gândeşte şi se manifestă fiecare om. Materiile respective vibrează şi emit energii în domenii de frecvenţe specifice dorinţelor şi plăcerilor trupeşti, dar şi la frici şi la mari răutăţi. Se dezagregă la intervale foarte variabile, mai lungi (care pot dura şi zeci de ani), numai după ce „sufletul” fiecărui om a conştientizat „faptele rele” comise ca întrupat. În general, materiile acestui corp – aflate în continuă mişcare – radiază în culori foarte variate în cadrul a trei zone distincte – bine puse în evidenţă de asemenea prin aparatele medicale moderne care acţionează prin biorezonanţă (figura 30);

– *corpul mental inferior* este compus şi el din câte patru feluri de materii mentale (din cele şapte obişnuite), în procente foarte variate, în funcţie de conţinutul gândurilor; aceste materii vibrează şi radiază la gândurile orientate spre dezvoltarea intelectului, dar şi

la satisfacţiile materialiste ale trupului, la orgolii şi la ambiţii şi chiar la conceperea răutăţilor; se dezagregă după o altă perioadă, la conştientizarea completă de către suflet a gândurilor şi a faptelor lipsite de etică. Când se activează prin gândire, radiază în general în galben mai închis până la oranj (la persoanele orientate spre interese materiale, orgolii) sau în galben mai deschis până la verde (la persoanele care se orientează spre spiritualitate);

c) o *triadă superioară* a unor corpuri invizibile care funcţionează şi radiază la frecvenţe vibratorii mai ridicate, mai apropiate progresiv de cele ale Spiritului; sunt considerate „superioare" şi prin faptul esenţial că nu se dezagregă de-a lungul întregului ciclu al reîncarnărilor terestre. Dezvoltarea lor este însă lentă sau chiar foarte lentă, în funcţie de dezvoltarea conştiinţei prin modul de a gândi. Fiind „nepieritoare" în cursul îndelungatului ciclu al „şcolarizării terestre" pe care fiecare Spirit uman trebuie să şi-o desăvârşească, încă din vechime i s-a dat numele de „suflet"; întrucât clarvăzătorii au constatat de-a lungul mileniilor că aceste corpuri nu se descompun, în vorbirea obişnuită sufletul e apreciat ca fiind „nemuritor". În realitate, către sfârşitul îndelungatului ciclu evolutiv al spiritului în mediul terestru, vor urma dezagregări treptate şi ale primelor două dintre aceste corpuri funcţionale. Componentele triadei superioare sunt următoarele:

– *corpul mental superior* este constituit din celelalte trei feluri de materii mentale – care au vibraţii specifice mai ridicate faţă de cele patru feluri ale corpului mental inferior. Domeniul său vibrator este specific gândirilor abstracte, creative, sentimentelor nobile, trăirilor şi realizărilor artistice. Totodată, fiind deţinătorul memoriei trăirilor din vieţi anterioare şi al unui „program" al „experienţelor viitoare", i s-a dat şi numele de *corp cauzal*.

Culoarea radiaţiei sale specifice variază de la verde-deschis până la alb-luminos;

– *corpul budic* e compus din materii foarte fine, care vibrează la trăiri intuitive în lărgirea cunoştinţelor, precum şi la manifestări creative sau ale sentimentelor înalte, activând astfel energii şi în unele corpuri menţionate anterior. Radiaţia sa specifică variază de la azurul luminos la violaceu până la alb-strălucitor;

– *corpul atmic*, considerat „corpul voinţei spirituale”, este constituit din materii foarte fine (apreciate adesea ca fiind „subtile”), care vibrează la nivele de frecvenţă deosebit de ridicate – fiind prima „treaptă de transformare” a frecvenţelor foarte ridicate ale energiilor spiritului – pe care acesta le transmite corpurilor şi trupului fiinţei umane (cunoaşteri, dar şi sentimente superioare, idei, decizii, vitalizări); totodată, transformă şi în sens invers impulsurile informaţiilor care sunt trimise permanent către spirit de la întreaga asociere de corpuri funcţionale ale propriei „întrupări” (pentru a le ridica la frecvenţe din domeniul de vibraţii accesibile spiritului). Pentru corpul atmic al fiecărui om există o problemă foarte importantă: dezvoltarea lui fiind legată direct de ridicarea nivelului gândirii, al manifestărilor şi respectiv al conştiinţei fiecărei fiinţe umane, pe întreaga planetă evoluţia lui a fost extrem de lentă; astfel, potenţa sa energetică a fost dominată perioade foarte îndelungate (sute, mii de reîncarnări) de energiile mai intense ale gândirilor corpurilor triadei inferioare, „polarizate” de plăcerile şi satisfacţiile trupurilor carnale şi de cele ale intereselor materiale sau de ambiţiile şi orgoliile care depăşesc orice etică. Şi cu toate că spiritul fiecărui om a trimis mereu în propriul conştient „gânduri, idei superioare”, de-a lungul atâtor epoci marea majoritate a oamenilor având gândirea dominată de

energiile cu frecvenţe reduse ale polarizărilor respective, le-a desconsiderat constant…

Totuşi, în timp, prin cele mai felurite experimente – începând de la trăirile în condiţionările frecvenţelor vibratorii mai joase şi avansând treptat către trăiri la vibraţii mai ridicate –, mulţimi de oameni au parcurs anumite etape importante de acumulări ale unor cunoaşteri foarte variate şi ale unor deblocări de potenţe ale Spiritelor respective. Astfel, în cursul acestor perioade, corpurile atmice ale spiritelor care au avut foarte multe întrupări carnale s-au dezvoltat şi ele – foarte lent totuşi faţă de corpurile triadei inferioare; însă după o „lungă aşteptare" s-a ajuns la o anumită maturitate a propriilor corpuri atmice şi acele spirite le-au putut activa mai intens, încât energia lor să se manifeste ca o *voinţă dominantă*! Din acel moment, spiritele respective au transmis prin suflet şi *energia-idee* a necesităţii accelerării procesului evolutiv tot mai multor oameni răspândiţi pe întregul glob terestru, impunând-o treptat „prin energia voinţei" şi în gândirile elementare ale celorlalte corpuri asociate.

Acest „prag existenţial" are o importanţă deosebită pentru fiecare dintre noi: *dominarea* conştientului nostru de această *idee* a imperativului accelerării propriei evoluţii spirituale constituie o treaptă ascendentă mai înaltă a *conştiinţei*. În fapt, intrarea în faza în care gândirile celorlalte corpuri se supun total energiei-voinţă atmice schimbă efectiv orientarea întregii vieţi a unui om (şi adesea, prin el, chiar şi a altor persoane), asemenea oameni acordând tot mai mult atenţie valorilor etico-spirituale şi creative, care conduc la un mod de viaţă tot mai „util" semenilor de pretutindeni! În fapt, potenţa crescută a energiilor transmise de spirit prin corpul atmic (care are vibraţiile specifice la frecvenţele cele mai ridicate ale sufletului) stimulează şi în celelalte corpuri invizibile o ridicare a vibraţiilor proprii la frecvenţe mai crescute şi astfel gândirile şi manifestările persoanei respective se încadrează tot mai mult într-o scară valorică tot mai înaltă.

Procesul fizic al intervenţiilor energiilor gândirii la frecvenţe tot mai ridicate, care induc în corpurile asociate creşteri ale frecvenţelor proprii, are şi o „bază materială” benefică, specifică „fizicii materiilor invizibile” activate de energii spirituale: dominarea gândirii spiritului transmisă prin corpul atmic la vibraţii care induc frecvenţe mai ridicate face ca fiecare corp în parte să elimine particulele grosiere (care au vibraţii specifice mai joase) şi să atragă prin rezonanţă particule din felurile tot mai fine ale fiecărui tip de materii invizibile – existente în imense cantităţi în atmosferă. Drept urmare, acest proces fizic de „rafinare” a compoziţiei materiilor din corpurile noastre invizibile conduce efectiv la o limitare crescândă – până la eliminare totală – a acelor energii-gând emise de corpurile triadei inferioare la frecvenţele vibratorii mai joase – specifice satisfacţiilor „inferioare” ale trupului carnal şi, implicit, ale corpurilor triadei inferioare. Deci prin accentuarea „rafinării”, asemenea persoane ajung să-şi schimbe tot mai mult „modul de a gândi” şi respectiv „conţinutul propriilor gânduri”, orientându-se tot mai mult către scara valorică mai ridicată a „spiritualităţii”.

Dar când o fiinţă umană încarnată ajunge prin evoluţie spirituală la eliminarea definitivă a gândirilor la frecvenţe vibratorii joase, respingând treptat orice atracţie a mediului terestru, omul respectiv nu mai are nevoie de triada inferioară şi nu se va mai reîntrupa! Desăvârşindu-şi astfel instruirea terestră, gândirea sa spiritualizată se va orienta către trăiri superioare, desprinse de limitările gândirilor şi ale „dorinţelor” terestre şi orientate către o conştiinţă cosmică. În acea etapă, corpul cauzal şi apoi cel budic se vor dezagrega treptat şi ele, iar spiritul acelui om – protejat numai de corpul atmic – se va integra în alte cicluri evolutive la nivel galactic şi, „cândva”, la niveluri universale. Prin potenţele nelimitate ale *energiei fundamentale a gândirii*, fiecare spirit va trebui să ajungă să-şi deblocheze treptat toate capacităţile divine şi să le transpună creativ, ca un „mic Dumnezeu”. Aceasta este calea atemporală a tuturor *Scânteilor*

divine ce le-a fost hărăzită din începuturi de Tatăl Unic, Atotputernicul Creator al universurilor, care a „înnobilat” haosul infinit, creând un Cosmos gigantic al tuturor Creaţiilor Sale…

Desigur, procesul fizic al „gândirii” noastre este în sine cu mult mai complex, intervenind, de exemplu, chiar şi modurile în care diferitele componente ale trupului carnal evidenţiază anumite gândiri funcţionale strict limitate, în domenii vibratorii joase specifice. În schema descrisă mai sus nu am menţionat nimic despre creier, care în mod uzual e considerat de marea majoritate a oamenilor adevărata sursă a gândirii noastre. În înţelepciunea spirituală, acest organ este, evident, apreciat ca o admirabilă creaţie în cadrul trupului carnal din materii grele, foarte important în dirijarea şi supravegherea funcţiilor sale vitale; este însă considerat doar un „calculator perfecţionat”, având rolul unui admirabil „instrument intermediar” ce prelucrează asociativ ultrarapid şi transpune selectiv-comparativ pe „ecranul conştientului” o anumită parte din multitudinea informaţiilor percepute de trupul şi corpurile noastre invizibile, a gândirilor lor dominante energetic, precum şi a deciziilor dominante transmise de spirit.

Biorezonanţă, psihosomatică şi autovindecare prin gândire

Complexitatea „procesului gândirii” este mult mai extinsă. O privire asupra manifestărilor altor organe ale trupului uman dezvăluie aspecte cu totul derutante, evitate însă de ştiinţele actuale. Şi totuşi, conceperea modernului aparat medical cu biorezonanţă se bazează pe o cunoaştere foarte veche a ştiinţei spirituale, pe care o şi demonstrează „material”: fiecare organ intern al trupului are o energie proprie, deci o radiaţie specifică (la un anumit nivel de frecvenţe vibratorii). Or, o asemenea individualitate radiantă nu ar rezulta doar din procesele biochimice specifice, ci şi din însumarea „gândirilor proprii” ale celulelor similare,

asociate în fiecare organ în parte! Dar prin prisma cunoaşterilor acestei ştiinţe apocrife, afirmaţia nu e deloc hazardată: ca orice materie din univers, variatele substanţe care compun celulele oricărui organ sunt constituite la bază din „cuante de gândire” asociate foarte diferit încă de la început în giganticul „laborator cosmic” al Tatălui Unic, astfel încât este întru totul „normal” ca şi organele trupurilor carnale să aibă o „gândire elementară proprie” – domeniul radiant depinzând de materiile care compun fiecare asociere organică.

Pornind de la asemenea cunoaşteri, inventatorul primelor aparate cu biorezonanţă – medicul englez Peter G. Manners – a descoperit că vindecarea anumitor organe poate să fie obţinută cu aceeaşi „metodă” prin care corpul atmic determină energetic în mod treptat ca celelalte corpuri invizibile să-şi ridice propriile frecvenţe vibratorii! Astfel, corpurile funcţionale primind prin corpul atmic deciziile şi informaţiile-gând ale spiritului emise la frecvenţe specifice mult mai înalte, „trebuie” să le transforme fiecare tot la valorile mai ridicate ale propriilor domenii de frecvenţe; drept urmare, corpurile sunt „antrenate” să-şi elimine particulele mai grosiere (care au frecvenţe specifice mai reduse) şi să absoarbă din acelaşi tip de materie particule mai fine, cu vibraţii specifice crescute. Or, acest medic (care s-ar părea că aparţine atemporal grupului Maeştrilor Înţelepciunii[29]) a elaborat în a doua jumătate a secolului XX principiile terapeutice ale *cymaticei*, realizând primul aparat de „reeducare a gândirii” organelor bolnave prin *biorezonaţă*: printr-o muncă îndelungată, a stabilit în primul rând domeniile de „vibraţii caracteristice ale organelor sănătoase”; într-o a doua etapă experimentală, prin aparatul inventat de el, a transmis organelor suferinde (care îşi reduc efectiv frecvenţele vibratorii proprii din cauza bolii) ale diferiţilor pacienţi energii la acele frecvenţe specifice domeniului lor de „sănătate” (care, desigur, sunt la frecvenţe mai ridicate). În acest fel, a constatat destul de repede reuşita extraordinară a principiilor de bază aplicate şi respectiv a invenţiei

sale: energiile emise pe acele „canale de frecvenţe specifice mai ridicate" au „reantrenat" celulele fiecărui organ bolnav să vibreze din nou la nivelul „sănătos" şi, astfel, să revină la o funcţionare normală. Cititorul poate găsi pe Internet realizările terapeutice spectaculoase obţinute de acest medic care a lansat *cymatica*. În mod discret, el a transmis apoi „lista secretă" a domeniilor de „frecvenţe ale sănătăţii" atât unor specialişti de la NASA, cât şi unor specialişti ruşi (în cursul unei vizite în Rusia) care au perfecţionat primul aparat al medicului englez, oferind lumii remarcabilele aparate actuale bazate pe biorezonanţă. Mai sus am relevat în mod special asemănarea cu funcţionalul corpului atmic, căci, de fapt, în acest proces al transmiterii de energii la nivelul vibraţiilor corpurilor noastre invizibile constă adevăratul „secret" al invenţiei lui Sir P.G. Manners. În realitate (chiar fără ştirea medicilor care îl utilizează), aparatele cu biorezonanţă nu transmit energiile respective direct organului carnal bolnav, ci le emit la un nivel de frecvenţe mult mai ridicat – caracteristic corpului eteric şi respectiv *organului eteric* (*dublul celui carnal*) respectiv –, care înfăşoară şi pătrunde toate ţesuturile organului. Acest aport al unei „anumite" energii vine să refacă de fapt un dezechilibru energetic al *organului* (*dublului*) *eteric*, întrucât o perturbare funcţională i-a redus în primul rând nivelul propriilor vibraţii. (Această reducere a vibraţiilor proprii ale unui organ bolnav este demonstrată şi pe alte căi: energoterapeuţii percep prin senzorii palmelor asemenea scăderi locale ale vibraţiilor organelor eterice, iar clarvăzătorii le percep ca pete întunecate în zonele respective.) În fapt, acesta e adevăratul proces biofizic intern al terapiei prin biorezonanţă: *organul eteric* primeşte un stimul energetic la frecvenţele ridicate specifice funcţionării „sănătoase", îşi reface propriul echilibru energetic şi transmite celulelor carnale energiile vitale normale pentru „readucerea" lor la un nivel funcţional „sănătos". În fond, întregul proces fizic şi biologic are la bază o foarte veche cunoaştere a ştiinţelor spirituale – din păcate, refuzată încă de

medicina oficială: *absolut orice îmbolnăvire a unui organ sau a unei părţi din trupul carnal se produce ca urmare a unui dezechilibru energetic* prealabil *în corpul eteric în zona afecţiunii (fie ca blocaje în nadis-uri care distribuie energia vitală, fie chiar ca slăbire funcţională a chakrei apropiate). Refacerea locală a nivelului vibrator printr-un aport de energie la o frecvenţă mai ridicată, specifică nivelului funcţional „sănătos" (de la un asemenea aparat sau de la un terapeut bioenergetic), produce adesea „vindecarea biologică"* (dacă modificările anatomice nu sunt prea avansate).

Întrucât tot mai mulţi energoterapeuţi calificaţi – din întreaga lume – transmit în mod eficient anumite energii proprii, având la bază aceste cunoştinţe ale ştiinţelor spirituale, energii apreciate într-un limbaj mai uzual ca fiind „psihice", devine tot mai necesar un fapt normal: asocierea la medicina generală – în mod ştiinţific-oficial (atât ca pregătire didactică a cadrelor medicale, cât şi în terapiile generale) – şi a ramurii moderne denumite *medicină psihosomatică*; în fapt, aceasta a obţinut în paralel, prin rezultate tot mai remarcabile, un statut recunoscut public în majoritatea statelor lumii[30]. Poate că printre cele mai sugestive argumentări documentate ale acestei necesităţi moderne sunt şi cele cinci cărţi publicate în anii '80 ai veacului trecut de doctoriţa-chirurg Janine Fontaine[31], care a călătorit de multe ori până în Insulele Filipine pentru a verifica dacă afirmaţiile „noii ramuri" a medicinei energetice sunt veridice; constatând direct valoarea practică şi fondul profund ştiinţific al *psihosomaticii*, s-a instruit şi s-a perfecţionat în anumite terapii specifice acestor energii, aplicându-le apoi cu rezultate deosebite în spitalul în care lucra.

Dar *psihosomatica* ne impune tuturor o cunoaştere fundamentală pe care, din păcate, marea majoritate a oamenilor o ignoră total: „energiile psihice", deţinute de toţi oamenii, le putem folosi şi pentru îmbunătăţirea sănătăţii noastre, căci în fapt ele sunt *energiile gândirii, concentrate cel*

mai adesea prin corpul atmic al voinţei spirituale şi emise astfel la frecvenţe vibratorii mai ridicate (deci la potenţe mai ridicate). Fiind transmise şi celorlalte corpuri şi activând selectiv, energiile gândirii noastre (ca, de altfel, şi ale altor persoane) influenţează permanent trupul carnal (prin intermediul corpului eteric) – în mod conştient sau prin subconştient – putând acţiona benefic, dar, din păcate, şi în mod nociv asupra lui. Este însă necesar în primul rând să conştientizăm acest fapt atât de important! Dar mai grav este un fapt din păcate generalizat: necunoscând „puterea pe care o au în ei”, marea majoritate a oamenilor *îşi generează în decursul vieţii, în mod inconştient, propriile îmbolnăviri* prin moduri întru totul nocive de a gândi (cu răutate, orgolii, dorinţe inferioare, supărări, frici etc.); or, menţinerea unor asemenea energii-gând malefice afectează mai întâi organele eterice care, reducându-şi frecvenţele vibratorii, nu mai vitalizează normal organele carnale; astfel, după anumite intervale – variabile de la caz la caz –, persoana percepe simptomele unei îmbolnăviri a trupului…

Toate aceste procese fizice generate de energiile gândirii în corpurile noastre invizibile, transpuse treptat şi în biologicul funcţional al trupului carnal, sunt încă ignorate de oamenii de pretutindeni – şi din păcate şi de medicina oficială –, nefiind încă introduse în instruirea didactică. Totuşi, în ultimele decenii, unii medici şi psihologi documentaţi în paralel în acest sens au lansat în mod doct *psihosomatica* la nivelul atât de necesar al unei noi ramuri a medicinei generale: la Paris, în a doua jumătate a veacului trecut, a fost înfiinţat în mod oficial Institutul de Psihosomatică, „pionier european” al noii abordări în cunoaşterile şi practicile medicale.

Un stimul colateral a fost lansat public prin cărţile unor iniţiaţi ai Ştiinţelor spirituale, care au reactualizat vechi cunoaşteri rămase ca apocrife de-a lungul mileniilor. Un exemplu sugestiv se regăseşte şi în voluminosul text al cărţii *Vindecarea ezoterică* transmis de Maestrul Înţelepciunii Djwhal Khul-Tibetanul iniţiatei engleze Alice A. Bailey, care

l-a publicat în prima ediţie[32] în anul 1953. Iată câteva expuneri ale cunoştinţelor prezentate mai sus, chiar şi sub forma unor legi cu fond spiritual:

> Voi insista asupra vindecării psihologice şi asupra necesităţii de a aborda bolnavul prin viaţa sa interioară, căci legea fundamentală care serveşte ca bază la orice vindecare ezoterică se poate formula astfel: *Orice boală rezultă dintr-o inhibare în viaţa sufletului*…
>
> Constatările analitice dovedesc faptul că boala apare în trupul fizic provenind de la corpurile invizibile, fiindcă abuzăm de forţele mai subtile ale acestora.
>
> Printre cauzele care produc efecte asupra trupului fizic sunt unele care iau naştere în corpul mental şi (sau) în cel astral. Acţiunea lor trece în mod obligatoriu prin corpul eteric. Corpul eteric este agentul transmiţător către trupul fizic al tuturor felurilor de energii. Toate felurile de forţe îl traversează înainte de a ajunge la diferitele părţi ale trupului fizic – unde produc efectele lor bune sau rele, pozitive sau negative, după caz.

De fapt, încă din cele mai vechi timpuri istorice a existat o „psihosomatică populară”, transmisă din generaţie în generaţie sub diverse denumiri şi practici mai mult sau mai puţin benefice şi susţinută de diferiţi oameni care posedau anumite capacităţi extrasenzoriale. Şamanii au practicat empiric diverse metode de vindecare prin propriile energii, asociate cu variate procedee pe care acum le denumim „naturiste”. Din asemenea activităţi din timpuri străvechi s-au perpetuat cele mai variate ritualuri, practicate adesea de oameni mai puţini dotaţi extrasenzorial, cât şi ca nivel de conştiinţă: astfel au apărut vrăjitorii buni

şi răi, care impresionau grupurile de oameni neştiutori prin „vrăjile” cele mai exotice sau ritualurile unor „farmece” cu trimiteri de energii-gând fie benefice, fie malefice. Este însă poate interesant de amintit că a fost consemnată în unele texte vechi existenţa anumitor „iniţieri cereşti” de acest fel. Din vechiul text apocrif care ar fi fost scris de patriarhul antediluvian Enoh[33] (regăsit doar cu două secole şi jumătate în urmă într-o variantă necenzurată), iată unele citate restrânse care au consemnat felurite iniţieri, printre care şi cele ale folosirii energiilor corpurilor invizibile ale omului; dar acestea au fost oferite de un grup de „îngeri decăzuţi” coborâţi din cer – care i-ar fi „corupt” pe pământeni învăţându-i asemenea cunoaşteri dăunătoare:

Capitolul VI

9. Samyaza era şeful [] a două sute de îngeri.

10. Şi ei şi-au ales fiecare câte o femeie şi s-au apropiat şi au trăit cu ele; şi ei le-au învăţat vrăjitoria, farmecele.

Capitolul VIII

1. Azazyel i-a învăţat încă pe oameni să facă săbii, cuţite [], arta de a-şi picta sprâncenele [] astfel că lumea a fost coruptă.

3. Amazarak i-a învăţat toate vrăjile, toate farmecele

4. Armers i-a învăţat arta de a anihila vrăjile.

De fapt, de-a lungul veacurilor s-a format o amplă literatură privind modurile foarte variate în care oameni foarte diferiţi de pe toate continentele, cât şi felurite personaje mitice au folosit practic şi demonstrativ propriile energii activate de gândire-voinţă; chiar „magia albă” şi „magia neagră” au produs fapte devenite istorie, dar au inspirat şi ramuri literare – atât ca descrieri faptice sau ale imaginaţiei autorilor, cât şi ca prezentări ale unor cercetări ştiinţifice moderne.

Desigur, cele mai impresionante exemple ale unor potenţe deosebite în manifestarea benefică a energiilor la frecvenţele vibratorii superioare, specifice gândirii spirituale, au fost oferite omenirii de Mântuitorul Iisus: având un nivel spiritual foarte înalt şi deci o potenţă foarte mare a energiei propriei gândiri-voinţă, a produs şi acele „minuni” ale unor vindecări instantanee şi chiar a readucerii unui suflet în trupul decedat, urmată de învierea lui Lazăr. Dar cunoscând prea bine energiile care există latente în fiinţa umană, Iisus a spus un lucru extraordinar (redat în Evanghelia după Ioan 14, 12), pe care majoritatea oamenilor de pretutindeni nu l-au înţeles:

> …cel ce crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu şi mai mari decât acestea va face…

În sine, „credinţa adevărată” are la bază o gândire de nivel superior şi respectiv un nivel ridicat al vibraţiilor energiilor gândirii, distanţat mult de vibraţiile la frecvenţele scăzute ale gândirilor legate de „interesele materiale” şi de satisfacţiile trupului carnal. Deci, prin atingerea unui nivel superior al gândirii, apropiindu-ne tot mai mult de vibraţiile spirituale, putem declanşa energii benefice cu totul deosebite.

De-a lungul veacurilor, în zonele creştinate s-au produs mereu felurite vindecări miraculoase în urma unor concentrări individuale intense ale propriilor energii-gând, exprimate prin rugăciuni cu profundă credinţă; asemenea fenomene „psihosomatice” au fost chiar mai numeroase acolo unde anumite grupuri de oameni emanau vibraţii mai intense ale gândirii „curate”; de fapt, la frecvenţe mai ridicate, câmpul acestor energii noetice cumulate favoriza fenomene de „biorezonanţă” la diverse persoane, cu reveniri mai rapide la „vibraţii normale” ale organelor lor eterice dezechilibrate energetic şi, implicit, ale organelor carnale bolnave. De exemplu, în locuri de pelerinaj au loc adesea astfel de „minuni”, foarte popularizate în lume fiind numeroasele cazuri de la Lourdes, în Franţa;

dar şi la noi în ţară se produc aleatoriu vindecări în asemenea câmpuri colective de energie – de exemplu, la pelerinajele de la Iaşi, la moaştele Cuvioasei Parascheva. (În cunoaşterile spirituale se ştie foarte bine că fiinţele spirituale mult evoluate, aflate în Lumea sufletelor, dacă sunt invocate – având propriile energii la frecvenţe vibratorii mai ridicate –, ajută şi ele la asemenea vindecări, însă în măsura în care „programul karmic” al bolnavilor le lasă asemenea posibilităţi.) Desigur, „minunile” de acest fel nu sunt un monopol al religiei creştine. De fapt, fenomenele „psihosomatice” se produc încă din timpuri străvechi şi în zonele altor religii, unde sunt invocate alte fiinţe spirituale mult evoluate şi unde au loc, la fel, pelerinaje dedicate acestora. În sine, *factorul fundamental* în provocarea „vindecărilor” la fiinţele spirituale umane întrupate (dar şi la animale) este această concentrare (individuală sau colectivă) a „energiei gândirii” transmisă prin corpul atmic la frecvenţe vibratorii mai ridicate, „credinţa” ajutând mult procesul psihic intim al „concentrării gândirii” şi chiar educând oamenii în acest sens.

În fapt, şi unii medici au constatat în bogata lor activitate variate cazuri de „autovindecări” surprinzătoare ale unor maladii considerate adesea incurabile. Asemenea manifestări biologice „stranii” i-au convins pe unii dintre ei de realitatea şi importanţa fundamentală a „psihosomaticii”, reorientându-le treptat concepţiile strict materialiste care stau la baza pregătirii medicale şi stimulându-i către o completare a cunoştinţelor în privinţa complexei structuri a fiinţei umane şi în domenii specifice noii ramuri a medicinei.

Din cazuistica respectivă iată un fapt întru totul convingător, poate mai puţin cunoscut, care se înscrie ca un fenomen uimitor alături de sute de alte cazuri medicale asemănătoare foarte complexe; relatarea de faţă evidenţiază remarcabilele potenţe de care dispune fiinţa umană prin concentrarea energiei gândirii spirituale preluată activant prin corpul

atmic al voinţei, care o transmite imperativ celorlalte corpuri funcţionale componente şi, prin ele, în mod special corpului eteric şi trupului carnal.

Profesorul irlandez de teologie Micheál Ledwith, doctor în filosofie şi rector al Universităţii Pontificale din Maynooth – iar ulterior consilier al papei Ioan-Paul al II-lea –, s-a îmbolnăvit grav în anul 1992 de o maladie foarte rară, pentru care nu existau tratamente medicale: mielita transversă, ce conduce treptat la paralizie totală. Într-o prezentare autobiografică disponibilă online (traducerea în limba română a fost inclusă pe site-ul său), cât şi într-un interviu acordat realizatorului Cristian Mureşanu de la TVR Cluj[34] (şi acesta fiind disponibil online), el a specificat un fapt tulburător; iată câteva pasaje din interviu:

> În mare parte, dacă nu chiar în totalitate, însănătoşirea mea s-a datorat învăţăturilor despre vindecare primite de la maestrul meu Ramtha. []
> Eram complet paralizat, nu puteam să ridic nici o lingură, eram spitalizat şi conectat la aparate. []
> După o lună *am hotărât* să ajung la baia aflată la un metru depărtare. []
> Drumul până acolo şi înapoi mi-a luat trei ore şi jumătate []. Şi, deşi boala era incurabilă, totuşi eu mi-am revenit complet. []
> E vorba de acea *putere interioară*, de a descoperi acea putere care este în interiorul nostru. []
> Autovindecarea poate fi învăţată, dar aş accentua că TREBUIE învăţată.
> Avem de gând să rămânem în decăderea tuturor credinţelor superstiţioase, care nu numai că nu ne ajută evoluţia, dar chiar o împiedică? Sau avem de gând să mergem înainte?

Asemenea „regăsiri ale puterii interioare[35], „ascunsă” în fiecare dintre noi, au început într-adevăr să frământe conceptual medici şi psihologi de

pretutindeni. De exemplu, în SUA, în marele ansamblu universitar Harvard, în cadrul Harvard Medical School, există un Departament al Educaţiei Medicale Permanente, în clădirea căruia se fac cercetări de peste patru decenii în colaborare cu Mind and Body Medical Institute (similar oarecum Institutului de Psihosomatică de la Paris); chiar mai mult, specialiştii respectivi au invitat drept colaboratori şi un grup de călugări tibetani care şi-au dezvoltat în mod remarcabil propriile energii spirituale ale gândirii-voinţă, demonstrând teoretic şi experimental impresionante manifestări ale *puterii interioare*. (O prezentare a unui simpozion din anul 1991 organizat de acest departament, cu participarea unor experţi din domeniile medicinei, psihologiei, neurobiologiei, învăţământului şi religiilor comparate, a fost tradusă şi în limba română[36].)

Dar asemenea activităţi au început să existe şi în România, evidenţiind preocupări medicale de acest fel, dar care nu au încă un caracter oficializat la nivel de instituţii profilate pe asemenea domenii. De exemplu, profesoara doctor Rodica Ghiuru de la Universitatea de Medicină din Iaşi (şefa secţiei de Cardiologie şi Geriatrie de la Spitalul CF din localitate), după ce a lansat în anii anteriori prin expuneri şi practici medicale importanţa *medicinei paleative* şi cu fond spiritual, a vorbit recent şi despre necesitatea practicării *medicinei cuantice* – bazată pe cunoaşterea „anatomiei” şi a „fiziologiei” corpurilor energetice invizibile ale fiinţei umane, constituite din materii cu aspect cuantic. Pe această linie, în calitate de conducător ştiinţific, a îndrumat chiar şi elaborarea unei teze de doctorat (susţinută în iunie 2013) de către medicul Cristina-Maria Popescu, care a studiat analitic comportamentele unui grup de maici puternic traumatizate fizic şi psihic o lungă perioadă, prin brutalităţi impuse politic şi social, şi a relevat în mod doct importanţa fundamentală a gândirii individuale în rezistenţa lor biologică şi psihică: acele maici au depăşit traumele suferite prin propriile *puteri interioare* ale

gândirii spirituale, concentrate la vibraţiile ridicate ale credinţei[37]; energiile transmise prin corpurile lor atmice ale voinţelor – devenite energetic dominante – au menţinut ani de-a rândul echilibrul psihic şi biologic al trupurilor acestor persoane traumatizate.

Dar literatura tot mai bogată ce se dezvoltă pe această tematică a început să fie tradusă mai extins şi în ţara noastră. Volumele doctoriţei Jeanine Fontaine (citate la nota 31) sunt urmate şi de alte cărţi edificatoare[38] – utile atât corpului medical, cât şi publicului larg.

În fapt, energiile gândirii transmise concentrat de fiinţele umane prin corpul atmic al voinţei spirituale pot stimula chiar şi manifestarea unui registru mult mai extins de capacităţi care există latente în fiecare om şi care, prin *gândire*, pot fi deblocate treptat.

Note

1. Textul *Tăbliţele de smarald* a fost tradus şi în limba română, putând fi găsit pe Internet căutând acest titlu sau sintagma Thot – „autorul zeificat"; de asemenea, cartea poate fi comandată online de pe www.librariespirituala.ro.
2. Gheorghiţă, F., *Marile taine ale omenirii*, Editura Polirom, Iaşi, 2013.
3. În cadrul imaginilor extreme extrase de un hacker necunoscut dintr-o arhivă ştiinţifică ce deţine şi ţine ascunse înregistrări fotografice importante privind adevăratul trecut al omenirii, există şi o imagine submarină a unei piramide şi a unor construcţii din piatră care se află într-o zonă scufundată din Oceanul Atlantic; acestea fiind evident construite într-o zonă mai caldă, sugerează realitatea scufundării zonei civilizaţiei atlanţilor (fapt care continuă să fie ascuns de arheologi). Or, spre deosebire de piramidele mayaşe şi aztece, construite mai târziu în zone apropiate, care au elevaţii în trepte, piramida scufundată are exact acelaşi aspect constructiv ca şi marile piramide egiptene de

la Gizeh – construite din blocuri mai mici din piatră şi fără trepte mari. Acest aspect este o dovadă importantă, care atestă „originea atlantă” a marii piramide egiptene şi, implicit, a contribuţiei „ascunse” a zeificatului Thot şi a grupului de atlanţi care l-au însoţit în ampla acţiune de civilizare a populaţiei arhaice din vechiul Egipt. Această imagine, cât şi alte imagini tulburătoare privind adevărata istorie a omenirii au fost disponibile online pe: http://dl.ziza.ru/other/092008/18/topsecret/0126.jpg, http://groups.yahoo.com/group/aviatia/message/24552.

4. Gheorghiţă, F., *Fenomenul Valentina*, Editura Polirom, Iaşi, 1998, pg. 221-222.

5. Creme, B., *Misiunea lui Maitreya*, vol. I-III, trad. de Invent-Terra Nova, Iaşi, Editura Solteris, Piatra Neamţ, 1998, 2003, 2007; *The Great Approach*, Share Internat. Found., Los Angeles, 2001.

6. ***, *Cultură şi filosofie indiană*, trad. de T. Simenschi, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978.

7. Gheorghiţă, F., *Marile taine ale omenirii*, ed. cit.

8. Talbot, M., *L'Univers: Dieu ou Hasard*, J'ai Lu, Paris, 1989.

9. Demetrescu, S., *Din tainele vieţii şi ale universului*, ediţia IV-a, Editura Emet, Oradea, 2001.

10. Hurtak, J.J., *The Book of Knowledge*, The Academy for Future Science, Los Gatos, CA, 2004; *Le Livre d'Urantia*, Urantia Foundation, Chicago, 1996.

11. Weinberg, S., *Primele trei minute ale Universului*, trad. de Gheorghe Stratan, Editura Politică, Bucureşti, 1984.

12. Folescu, Z., *De la quarkuri la quasari*, Editura Albatros, Bucureşti, 1990.

13. Hawking, S., *Universul într-o coajă de nucă*, trad. de Gheorghe Stratan, Ovidiu Ţînţăreanu şi Anca Vişinescu, Editura Humanitas, Bucureşti, 2004.

14. Thuan, T.X., *La mélodie secrète. Et l'homme créa l'univers*, ed. cit.

15. Savantul american John Wheeler a enunţat cu patru decenii în urmă posibilitatea existenţei în spaţiu şi a altor legi fizice, diferite de cele specifice universului nostru. Această prezumţie a stimulat alţi fizicieni să analizeze teoretic posibilitatea existenţei mai multor universuri în cadrul unui „Multivers". Pe această linie s-a făcut însă mai bine cunoscut fizicianul Paul Davies, care a scris două cărţi pe tema respectivă: *God and the New Physics* (1983) şi *The Origin of Life* (2003). Într-un articol din anul 2003 cu aceeaşi temă, a citat şi concluzia semnificativă a cosmologului american Max Tegmark (de la University of Pennsylvania), care a afirmat cu autoritate: „Dacă se acceptă recentele progrese în fizica fundamentală, atunci un anumit fel de Multivers apare ca inevitabil".

16. Sagan, C., *Communication with ExtraTerrestrial Intelligence*, MIT Press, MA, 1973.

17. Hotărârea ONU nr. A/SPC/33/SP, 47, din 08.12.1978.

18. Wright, R., *Three Scientists and Their Gods*, Times Book, 1986.

19. Hoyle, F., *The Intelligent Universe*, M. Joseph, Londra, 1983.

20. Folescu, C., *Ce este Universul?*, Editura Albatros, Bucureşti, 1988.

21. Lambert, D., Demaret, J., *Le principe anthropique*, A. Colin, Paris, 1994.

22. Dyson, F., *Les Dérangeurs de l'Univers*, Payot, Paris, 1987.

23. Einstein, A., *Cuvinte memorabile*, ed. cit.

24. Hawking, S., *Scurtă istorie a timpului. De la Big Bang la găurile negre*, ediţia a V-a, trad. de Michaela Ciodaru, Editura Humanitas, Bucureşti, 2006.

25. Charon, J., *Les lumières de l'invisible*, Albin Michel, Paris, 1985.

26. Streicher, T.J., *Extra-Planetary Experiences*, Bear & Co, Toronto, 2012.

27. Hurtak, J.J., *The Book of Knowledge*, ed. cit.; Gheorghiţă, F., *Marile taine ale omenirii*, ed. cit.

28. Gheorghiţă, F., *Karma şi taina reîncarnării*, ediţia a II-a revăzută, Editura Kullusys, Bucureşti, 2008; idem, *Corpurile invizibile ale fiinţei umane*, Editura Junimea, Iaşi, 2008.

29. Gheorghiţă, F., *Treptele Iniţierii*, Editura Kullusys, Bucureşti, 2010; Contele de Saint Germain, *Trinosophia. Sfânta şi întreita înţelepciune*, trad. de Monica Medeleanu, Editura Herald, Bucureşti, 2012.

30. În unele ţări avansate, *psihosomatica* este recunoscută ca o ramură distinctă a medicinei moderne (fapt evidenţiat, de exemplu, şi în dicţionarul enciclopedic francez *Larousse*).

31. *Médecin des trois corps*, R. Laffont, Paris, 1980; *La Médecine du corps énérgetique*, R. Laffont, Paris, 1983; *Nos trois corps et les trois Mondes*, R. Laffont, Paris, 1986; *Notre quatrième monde*, R. Laffont, Paris, 1987; *La Médecine des Chakras*, R. Laffont, Paris, 1993.

32. Bailey, A.A., *Esoteric Healing*, ediţia a III-a, Lucis Publ. Co., New York, 1967.

33. ***, *Le Livre d'Enoch*, R. Laffont, Paris, 1975.

34. Mureşanu, C., *Biotransformări sub influenţa psihicului*, ediţia a II-a, Editura Ecou, Cluj-Napoca, 2012.

35. Psiholoaga-clinician Niculina Gheorghiţă a publicat următoarele cărţi pe această temă, toate având subtitlul *Ghid practic de psihologie cuantică*: *Regăsirea puterii interioare*, Editura Hamangiu, Iaşi, 2012; *Bucuria de a trăi fără mască*, Editura StudIS, Iaşi, 2013; *Bucuria de a trăi în şi cu Dumnezeu*, Editura StudIS, Iaşi, 2013; *Credinţele noastre creează realitatea noastră*, Editura StudIS, Iaşi, 2013. Şi psihologul dr. Ionel Mohîrţă a folosit un asemenea subtitlu sugestiv la cartea sa *Psihologia sonoluminică. Un proiect de psihologie cuantică*, Editura Ars Docendi, Bucureşti, 2011.

36. Dalai Lama, Benson, H., Thurman, R., Gardner, H., Goleman, D., *Ştiinţa minţii. Un dialog între Est şi Vest*, trad. Daniela Pascu, Editura Cartea Daath, Bucureşti, 2006.

37. Titlul tezei de doctorat – formulat în termeni neutri, pentru a evita respingerile din partea unor persoane neinformate – este *Riscul de conversie a depresiei în demenţă*.

38. Moorjani, A., *Am murit şi m-am descoperit pe mine însămi*, Adevăr Divin, Braşov, 2012; Mancini, F., *Puterea autovindecării*, Adevăr Divin, Braşov, 2013; Rankin, L., *Vindecarea cu ajutorul minţii*, Adevăr Divin, Braşov, 2013.

Capitolul III

Manifestări ale „puterii interioare”

„Misterul e mister doar când învăţătura e necunoscută omului.”

Thot (*Tăbliţele de smarald*)

„Ceea ce vedem mai des nu stârneşte mirarea noastră, chiar dacă nu-i cunoaştem cauza; dacă se întâmplă însă ceva ce n-am mai văzut niciodată, o socotim minune.”

Cicero (*De divinatione*)

„Nu există miracol. Totul este rezultatul legilor.”

H.-P. Blavatsky (*The Secret Doctrine*)

Mediumnitatea – noi orizonturi în ştiinţele moderne

Încă din timpurile imemoriale ale creării primelor fiinţe omeneşti, acestea au fost dotate cu capacităţi extrasenzoriale ale mediumnităţii şi chiar cu abilitatea complexă a clarvederii. Pentru primii oameni creaţi în baza Gândirii Divine, vederea în invizibil, telepatia, legătura directă cu sufletele neîntrupate erau întru totul normale. În sine, capacităţile respective erau specifice acestor fiinţe mult deosebite faţă de restul

fiinţelor întrupate create anterior pe această planetă; oamenii, ca întrupări ale spiritelor din imensa lume a *Scânteilor divine*, deţineau atribute divine superioare, implementate prin emanarea lor din însuşi Tatăl Unic – Creatorul Divin. Asemenea cunoştinţe ancestrale, revelate de felurite fiinţe spirituale superioare încă din alte etape ale istoriei necunoscute a omenirii, au fost consemnate succint şi în diferite scrieri antice – devenite scrieri sfinte la unele popoare vechi. Într-un volum anterior[1] am citat mai multe extrase din vechi texte scăpate de distrugerea brutală a culturii şi a ştiinţei avansate a civilizaţiei mayaşilor, precum şi din vechi texte ebraice – atât din cartea *Facerii* din Biblie, cât şi din *Zohar – Cartea splendorii.*

Dar aceste cunoştinţe fundamentale au fost completate la fel de succint şi de consemnarea unui fapt extrem de important pentru întreaga omenire, ce avea să se dezvolte de-a lungul milioanelor de ani: anumiţi „zei creatori" au intervenit la un moment dat în mod foarte subiectiv asupra „prototipului divin" al acelui Adam Kadmon iniţial, care ar fi fost „prea bine dotat", şi au limitat manifestările deosebite ale oamenilor aflaţi pe Pământ în acea perioadă a „începuturilor". De exemplu, în textul mayaş *Facerea omului*, printre alte specificări, era redat şi modul în care au acţionat ulterior acei zei:

> Nu e bine cum grăiesc creaţiile noastre… prea ştiu totul…
> Să le îngrădim puţin năzuinţele…
> Inima Cerului a suflat un abur peste ochii primilor oameni, care li s-au împăienjenit.
> Aşa au fost destrămate înţelepciunea şi cunoştinţele acestora.

Textul biblic a fost şi mai succint. Din păcate, o cenzurare făcută cu foarte multe veacuri în urmă de unii teologi, care au înlocuit (în peste două mii de locuri din Biblie[2]) cuvântul *Elohim* (un plural ce înseamnă „Îngeri creatori") prin cuvântul *Dumnezeu*. Singularul pentru Tatăl Unic a

deformat evenimentele reale: de fapt, „regretul” pentru capacităţile prea largi dăruite oamenilor, asociat chiar cu o perspectivă mult mai dură (menţionată în *Facerea* 3, 22; 2, 5-7), nu a fost al Creatorului Divin – Făcătorul cerului, ci al unui grup de „creatori ai primilor oameni” care ulterior au experimentat biologic cât şi în funcţionalul corpurilor invizibile, *alte variante* de tipuri umane. Astfel, printr-o formulare diferită, s-a consemnat o aceeaşi acţiune ancestrală de „îngrădire a năzuinţelor” menţionată în textul mayaş, efectuată însă de alţi Elohim, diferiţi de primii Elohim – creatorii prototipului superior *Adam Kadmon*: au fost blocate anumite facultăţi de manifestare complexă ale fiinţelor spirituale umane de pe Pământ. Dar spiritul de esenţă divină nu putea fi lipsit de capacităţile divine specifice, chiar dacă acestea nu erau la nivelul potenţelor Fiinţelor Spirituale superioare. „Împăienjenirea” a constat de fapt în implementarea unor blocaje biologice la nivelul creierului uman în preluarea în *conştientul* fiecărui om şi respectiv în *manifestarea* anumitor energii la vibraţiile cu frecvenţe mai ridicate ale gândirii spiritului şi ale celor trei corpuri ale sufletului; urmarea a fost limitarea posibilităţilor de folosire şi de dezvoltare a diferitelor capacităţi latente specifice fiinţelor spirituale. Din păcate, în acest mod „experimental” s-a frânat însuşi progresul spiritual al miliardelor de spirite aduse să evolueze în mediul acestei planete: în decursul milioanelor de ani, la cea mai mare parte a omenirii s-au dezvoltat mult doar corpurile invizibile eteric şi astral, şi acum dominând încă „polarizarea astrală” a gândirii şi a manifestărilor majorităţii fiinţelor umane.

Au existat însă mereu şi grupuri mai mici sau mai mari de oameni care, sub impulsul propriei conştiinţe şi al anumitor revelaţii şi instruiri oferite de Fiinţe Spirituale Superioare venite temporar pe Pământ în acest scop, au făcut eforturi să obţină deblocări ale propriilor capacităţi rămase latente. Aplicând *învăţăturile* acelor Fiinţe Superioare, care în diferite perioade istorice îi stimulau pe oameni să se desprindă de plăcerile şi

satisfacţiile inferioare ale propriului trup carnal, asemenea grupuri (crescute mereu numeric) reuşeau treptat ca prin propriile gândiri şi manifestări „să-şi înalţe sufletele” spre regăsirea comuniunii cu Gândirea şi Iubirea Tatălui Unic aflat „în ceruri”. În fapt, pe această cale a „schimbării gândirii”, oamenii care o urmau cu deplină conştiinţă îşi impuneau ridicarea nivelului vibraţiilor sufletului (ale triadei superioare a corpurilor invizibile), forţând propriile creiere să funcţioneze la frecvenţe vibratorii sporite. Astfel, de-a lungul timpului au existat mereu şi s-au înmulţit asemenea fiinţe umane, care, la nivel individual sau colectiv, îşi deblocau treptat în fiecare viaţă câte una sau chiar două-trei capacităţi latente ale spiritului, dezvoltându-şi calităţi superioare faţă de cei mulţi rămaşi la gândiri materialiste inferioare: tot mai multă cunoaştere, talente diferite, înţelepciune, variate manifestări extrasenzoriale ale mediumnităţii şi ale clarviziunii şi chiar puteri de a face aşa-zise „minuni”.

Acest proces „psihobiologic” cu un profund fond spiritual s-a manifestat încă din timpuri străvechi prin cazuri izolate, care au impresionat însă mulţimile, consacrând istoric asemenea personaje – separat de şamanii unor triburi, care erau începători pe această cale. Poate că un exemplu simbolic mai bine cunoscut în Orientul Apropiat şi mai târziu în zonele creştine a fost antediluvianul patriarh Enoh – un descendent din a şaptea generaţie de după Adam: având vibraţiile mai înalte ale unui mod superior de a gândi – care i-au deblocat capacităţi mediumnice deosebite, a fost selectat de anumiţi „îngeri” veniţi pe Pământ ca să îndeplinească misiuni importante[3] pentru oamenii din vremea sa, dar şi ulterior.

Desigur, problema istorică a acelor modificări funcţionale impuse primului „prototip uman” – cu introducerea anumitor blocaje – şi a posibilităţii de a elimina aceste limitări prin însuşi modul de a gândi al diferiţilor oameni „mai înţelepţi” este mult mai complexă; şi complexitatea respectivă este mult amplificată de un alt fapt tulburător: se

descoperă tot mai multe „dovezi materiale” care demonstrează existenţa neştiută de „cei mulţi” (chiar ascunsă de unii specialişti care o cunosc) a mai multor civilizaţii care şi-ar fi derulat „ciclurile experimentale” în urmă cu zeci de milioane de ani sau chiar cu sute de milioane de ani.

Dar ceea ce este relevant şi un fapt ce a devenit tot mai important: procesul „psihofiziologic” al deblocării diferitelor capacităţi existente latent în structura energetic-invizibilă a fiinţelor umane din „actuala omenire” a continuat mereu – sporadic, dar neîntrerupt – până în zilele noastre; or, printr-o timidă evoluţie a omenirii şi sub aspect spiritual, s-au înmulţit totuşi oamenii care şi-au deblocat – conştient sau nu – diferite capacităţi „ascunse”; dintre acestea, manifestările mediumnice au devenit şi ele – în special în ultimele două secole – un factor care contribuie discret la dezvoltarea anumitor domenii ştiinţifice şi chiar la stimularea evoluţiei spirituale a unui număr tot mai mare de oameni.

Un element de noutate stimulativ a fost propus la mijlocul secolului al XIX-lea de profesorul francez D.L.H. Rivail, mult mai cunoscut ca remarcabil iniţiat european prin pseudonimul Allan Kardec. Sub acest nume a publicat cărţi care, de atunci, aveau să schimbe gândirea multor milioane de oameni[4]. Ca o restrânsă exemplificare, redau un citat din *Cartea mediumilor*[5] privind realitatea existenţei generale în oameni a unor capacităţi latente – informaţie „provocatoare” pe care a obţinut-o în urma colaborărilor cu mai multe persoane-medium ce i-au oferit experimental ample cunoaşteri spirituale:

> Orice persoană care simte într-o anumită măsură o oarecare influenţă a spiritelor este, prin aceasta, medium. Această capacitate este inerentă omului şi, prin urmare, nu este un privilegiu exclusiv; de aceea, puţine sunt persoanele la care să nu găsim măcar abilităţi minore. Prin urmare, se poate spune că toţi oamenii, cu puţine excepţii, sunt mediumi. [] Trebuie remarcat în plus că această capacitate nu se

manifestă la toţi oamenii în acelaşi mod [] ei sunt tot atât de diferiţi pe câte feluri de manifestări există.

Cărţile acestui iniţiat au stimulat în vestul Europei, în ultimele decenii ale secolului al XIX-lea şi în primele decenii ale veacului următor, o serie de acţiuni ieşite din comun: organizarea a numeroase şi variate experimente – multe chiar foarte riguroase din punct de vedere ştiinţific – ale manifestărilor tulburătoare pe care le ofereau anumiţi mediumi renumiţi prin dezvoltarea propriilor capacităţi extrasenzoriale. Dintre mediumii care în acea perioadă au rămas consacraţi în literatura domeniului pentru eforturile lor sincere şi prin contribuţii reale la progresul ştiinţific al cunoaşterii complexelor posibilităţi funcţionale de care dispune fiinţa umană, câteva nume importante sunt: Eusapia Palladino, Eva Carrière, Linda Gazzera, Elizabeth D'Espérance, D. Dunglas Home, pastorul William Stainton Moses, P. Stanislava, Rudi Schneider, Franek Kluski.

În perioada respectivă, în mediile universitare şi în cercurile medicale ale statelor apusene mai avansate se menţinea însă un conservatorism pozitivist ferm, care denigra asemenea experimente. Dar o serie de medici şi fizicieni nonconformişti şi diferiţi intelectuali (în special din Franţa, Anglia, Germania, dar şi din România), demonstrând adevăratul curaj al cercetătorilor dedicaţi progresului, au organizat sute de experimente în colaborare cu asemenea mediumi, care dovedeau capacităţi excepţionale. Evident, rezultatele remarcabile obţinute au fost publicate treptat, mai ales prin cărţile cu fond ştiinţific în care unii experimentatori şi-au prezentat seriile de cercetări efectuate – la acea vreme stârnind un amplu ecou în Occident. De fapt, prin activităţile respective s-au deschis noi orizonturi ale unor cunoştinţe fundamentale privind adevărata structură şi funcţionalitate complexă a fiinţei umane – suficient de bine cunoscută în

Antichitate, dar atât de ascunsă şi uitată prin ignoranţă în cele două milenii ale erei noastre…

Aceste orizonturi nu implicau însă numai biologia omului pământean şi capacităţile sale ascunse: ele au deschis calea spre psihosomatica din deceniile noastre, spre *psihologia cuantică* şi *medicina cuantică*, ale căror acţiuni comune la acest început de mileniu III vor îmbogăţi şi vor înnobila ştiinţific cunoştinţele despre complexa fiinţă umană şi terapiile moderne, spre folosul întregii omeniri. În egală măsură, demonstrarea existenţei unor corpuri energetice din materii invizibile a lărgit şi orizontul fizicii moderne şi cel al filosofiei; în sinea lor, straniile manifestări ale mediumilor şi consideraţiile analitice ale cercetătorilor respectivi au ridicat inerent întrebări profunde: De ce adevărata structură a fiinţei umane e atât de complexă? Care este adevăratul sens al existenţei omului şi cum poate acesta să se apropie din nou de Divinitatea care l-a creat?

Poate că cele mai remarcabile rezultate calitative şi cantitative le-au obţinut câţiva medici – profesori universitari şi specialişti apreciaţi –, precum şi reputaţi cercetători francezi, care s-au antrenat cu pasiunea specifică omului de ştiinţă în realizarea foarte riguros controlată a diferitelor experimente privind fenomene fizice impresionante prin stranietatea lor; or, toate aceste fenomene erau produse prin puterea dominantă a energiilor gândirii, atât ale experimentatorului care cel mai adesea hipnotiza mediumul cu care lucra, cât şi ale mediumilor care „voiau”, cu onestitate şi cu spirit de sacrificiu, să ofere demonstraţii extraordinare.

Dintre medicii francezi care au deschis noi orizonturi în cunoaştere la acea cumpănă dintre veacuri, iată câteva personalităţi consacrate ca pionieri remarcabili ai noului domeniu ştiinţific:

– profesorul universitar dr. Charles Richet, laureat al Premiului Nobel în 1913, savant recunoscut, membru al Academiei de Medicină şi al Academiei de Ştiinţe din Paris, care a publicat rezultate surprinzătoare

obţinute în numeroşi ani de experimentare cu mediumi celebri în două cărţi devenite clasice: *Traité de métapsychique* (1922) şi *Notre sixième sens* (1927). Prin acestea a introdus definitiv şi un nou termen ştiinţific pentru straniile materii invizibile emanate de mediumi în cursul celor mai diferite faze ale experienţelor: *ectoplasme* – care erau în fapt emisii în special din corpul eteric, dar şi materii din corpurile astral şi mental. Fiind însă la început de descoperire şi cercetare a acestor emisii, savantul recunoştea în mod realist un fapt întru totul natural cu privire la manifestările „ectoplasmei": totul este *absurd, dar adevărat*;

– profesorul dr. Émile Boirac, rector al Academiei de Ştiinţe din Dijon, care a efectuat la rândul său numeroase experimente şi a prezentat mai întâi la Academia de Ştiinţe din Paris (în 1911) studiul său de sinteză ştiinţifică *La psychologie inconnue*, editat ulterior şi într-un volum pentru public. Conţinutul acestora era o redare a concluziilor rezultate din variate experimente privind fenomenele paranormale şi felul în care diferite categorii de oameni manifestă astfel de capacităţi naturale;

– medicul Hippolyte Baraduc a lucrat cu unii mediumi care emanau anumite substanţe în jurul propriilor trupuri; a ajuns chiar să le fotografieze, prezentându-le apoi sub denumirea de „fluid psihic" în cartea sa *Les vibrations de la vitalité humaine*. El a reuşit chiar să înregistreze fotografic părăsirea trupului de către corpul eteric şi probabil şi de către corpul astral al soţiei în momentul decesului acesteia. În cartea în care a prezentat aceste fotografii şi-a enunţat şi o profundă convingere ca o problemă de conştiinţă pentru medicii de pretutindeni (din păcate, rămasă necunoscută până în ziua de azi): „În acest fenomen este o problemă de biologie transcendentală, care nu poate lăsa indiferent un medic dedicat studiului influenţelor asupra sistemului nervos".

– medicul Gustave Geley a înfiinţat şi apoi a fost directorul ştiinţific al Institutului Internaţional de Metapsihică din Paris; a adus contribuţii cu totul deosebite în cunoaşterea mai extinsă a „fenomenelor ectoplasmatice” produse de mediumi celebri, precum şi a anumitor aspecte din viaţa invizibilă a sufletelor umane. Pe această linie, a ajuns la convingerea fermă a existenţei reîncarnării sufletelor ca proces fundamental ce conduce la evoluţia spirituală. Fotografiile documentare pe care le-a obţinut în cursul numeroaselor experimente efectuate cu stricteţe ştiinţifică au impresionat profund publicul la acel început de secol XX, un amplu ecou având conferinţa sa *La physiologie supra-normale et les phénomènes ideoplastiques* (1912), iar mai apoi cărţile sale *De l’inconscient au conscient* (1921), *L’ectoplasmie et la clairvoyance* şi *Des correspondances croisées*;
– medicul Eugène Osty a fost şi el unul dintre doctorii francezi care, prin gândire ştiinţifică şi cu fond spiritual, au considerat o problemă de conştiinţă profesională susţinerea unor eforturi în deschiderea noului orizont al cunoaşterii adevăratei structuri şi a extraordinarelor capacităţi latente ale fiinţei umane. Mergând pe aceeaşi cale a organizării cu totală obiectivitate a numeroase experimente cu mediumi care aveau remarcabile capacităţi demonstrative, a obţinut la rândul său importante rezultate privind impresionantele fenomene fizice produse prin mediumnitate. Tot într-o manieră ştiinţifică şi-a publicat consideraţiile docte şi rezultatele analitice în cărţi de mare interes la vremea respectivă: *Lucidité et intuition* (1913) şi *La Connaissance supra-normale* (1923);
– profesorul universitar german dr. Albert von Schrenck-Notzing (care a ajuns să profeseze în Franţa la Universitatea din Nisa) a obţinut prin numeroase experimente cea mai bogată colecţie de înregistrări fotografice documentare ale unor fenomene fizice vizibile şi invizibile foarte variate, produse de mediumi celebri (aproape două sute de

fotografii). Fiind preocupat în mod special de extraordinarul fenomen al materializărilor realizate de mediumi (pe care le-a denumit „teleplaste”) prin emanaţii din materiile propriilor corpuri invizibile şi ale propriilor trupuri carnale, a publicat o carte de mare importanţă documentară – *Der Kampf um die Materialisations-Phänomene* (1913). Concluziile sale au fost asemănătoare celor ale doctorului Gustave Geley, introducând în cartea sa şi textul conferinţei medicului francez, citată mai sus (*Fiziologia supra-normală şi fenomenele ideoplastice*). A insistat însă mult asupra modului în care mediumii îşi ofereau substanţe din trupurile lor, efectuând riguroase cântăriri ale variaţiilor greutăţii trupurilor şi analize la microscop ale emanaţiilor din materializările demonstrative[6]. Prin asemenea analize a stabilit faptul că, în timpul experienţelor de acest fel, mediumii pierdeau destul de mult din greutatea propriului trup carnal; la finalul experienţelor, acele substanţe reveneau în trupuri, dar totuşi cu anumite pierderi. Urmările au fost nocive pentru unii mediumi, care au repetat prea des variate demonstraţii de materializări; aceştia puneau însă mai presus de sănătatea şi chiar de viaţa lor importanţa ştiinţifică a demonstraţiilor pe care le realizau;

– medicul englez Wilfred J. Kilner a fost unul dintre pionierii cercetării ştiinţifice a unor corpuri invizibile ale fiinţei umane şi respectiv ale unor aspecte funcţionale utile unei „noi ramuri a medicinei”. Pornind de la ideea inovatoare a conceperii unei metode tehnice de evidenţiere a componentelor energetice invizibile ale omului, dorea să descopere posibilităţi de utilizare a acestora în activităţile medicale normale; pe această linie, acuitatea vizuală deosebită pe care o avea l-a ajutat să aducă o contribuţie originală (din păcate la fel de uşor ignorată de comunităţile ştiinţifice), fără a mai solicita colaborarea unor mediumi. Metoda de investigare personală, precum şi rezultatele deosebite pe care le-a obţinut le-a publicat la rândul său într-o carte în care a

îmbinat noi cunoştinţe fizice cu aspecte medicale specifice diagnosticărilor: *The Human Atmosphere* (1911). Aflând din cercetările efectuate în numeroase grupuri ale oamenilor de ştiinţă că prin clarvedere şi uneori chiar prin vedere directă s-a constatat că „aura energetică” a fiinţei umane ar semăna cu un „cocon luminos” în exteriorul trupului carnal, acest fapt i-a suscitat o ipoteză practică: aura respectivă ar putea fi percepută de toată lumea folosindu-se un contrast de culori luminoase. În acest scop a conceput mai multe ecrane translucide, având culori şi nuanţe diferite – începând de la galben, verde, albastru până la carmin deschis şi închis. Procedeul experimental era oarecum simplu: la început, timp de un minut, privirea era menţinută spre un ecran de culoare mai închisă, luminat separat; trecerea rapidă apoi către un ecran luminat având o culoare deschisă – în spatele căruia se afla persoana investigată – oferea direct percepţia unei aure individuale, care varia, într-adevăr, de la o persoană la alta! Perfecţionându-şi metoda în cursul cercetării câtorva zeci de pacienţi, medicul englez a ajuns să constate că de fapt nu identifica mai multe corpuri invizibile, ci doar corpul eteric vitalizant, care reproducea în exterior, detaliat, forma trupului carnal; dar acest fapt era esenţial sub aspectul practicii medicale, căci astfel a putut să constate un fenomen biofizic foarte important: modul în care acea substanţă invizibilă ieşea mai mult sau mai puţin în afara trupului, având schimbări de nuanţe care se repetau la aceleaşi îmbolnăviri, indica nu numai modificări ale sănătăţii, ci oferea chiar soluţii de diagnosticare! Ajungând chiar să distingă o „aură internă” mai densă şi o „aură externă” mai difuză, doctorul W.J. Kilner a deschis prin cartea sa un nou orizont ştiinţific al metodelor de investigare a pacienţilor prin transpunerea în vizibil a unor informaţii funcţionale specifice corpurilor noastre invizibile. Deşi aportul său documentar bazat pe experienţe reproductibile a stârnit un anumit interes în

Occident, el a fost desconsiderat în mod dirijat de conservatorismul dominant al comunităţilor ştiinţifice care ar fi trebuit să fie interesate; abia după mai bine de jumătate de veac, prin inventarea aparatelor bazate pe biorezonanţă, s-a ajuns la aplicarea în practica medicală a investigării variaţiilor specifice ale aspectului corpului eteric şi ale corpului astral în diagnosticarea pacienţilor.

Dar la cercetările acelor medici care şi-au angajat eforturile şi poziţiile sociale pentru demonstrarea existenţei unei structurări mult mai complexe şi a unor remarcabile capacităţi ascunse ale fiinţei umane s-au asociat în acele decenii şi reputaţi fizicieni – cum au fost, de exemplu, în Anglia, savantul Sir William Crookes, doctorul în ştiinţe W.J. Crawford şi fizicianul Sir Oliver J. Lodge; cu toţii au apelat însă şi au beneficiat de colaborarea unor mediumi cu capacităţi excepţionale. Împreună cu aceştia, au oferit deschideri ştiinţifice cu mult mai ample: energiile extraordinare ale gândirii concentrate prin voinţă atât de experimentatori, cât şi de mediumii respectivi au produs mereu fenomene mult mai complexe – implicând în sine mult mai multe domenii ale cunoaşterii.

Ectoplasmia: un fenomen foarte natural

Medicul italian Enrico Morselli, neuropsihiatru, profesor la Universitatea din Genova, deşi avea concepţii strict materialiste, după ce a asistat la unele demonstraţii făcute de alţi cercetători în colaborare cu deosebitul medium Eusapia Palladino, s-a convins de importanţa ştiinţifică a fenomenelor mediumnice. Drept urmare, a efectuat el însuşi numeroase experimente cu Eusapia, ajungând să descopere extraordinarele şi foarte variatele capacităţi ale fiinţei omeneşti, pe care – dominat totuşi de un conservatorism profesional – le-a considerat strict produsul psihicului uman, fără nici o conexiune cu Lumea Sufletelor. În cartea sa *Psicologia e*

„spiritismo” (publicată în anul 1908), în care a redat concluziile cercetărilor sale experimentale, a prezentat concluziv şi următorul fapt impresionant (reluat cinci decenii mai târziu şi de cercetătorul francez René Sudre – directorul Institutului de Metapsihică din Paris[7]): mediumii ar putea demonstra producerea a 42 de fenomene „metapsihice” distincte. Cât de extraordinară este creaţia denumită „fiinţa umană”, care deţine asemenea capacităţi latente! Din păcate, acestea au rămas mereu necunoscute şi nefolosite de aproape întreaga omenire, fiind efectiv ascunse cunoaşterii publice şi instruirilor profesionale, în mod dirijat, de penibilul conservatorism materialist.

În acelaşi tratat al cercetătorului R. Sudre a fost menţionată însă şi concluzia ulterioară a cercetătorului englez William Mackenzie, care, conlucrând de asemenea cu mediumi deosebiţi, constatase că fiinţa umană ar dispune în mod latent de posibilitatea manifestării a 45 de tipuri de fenomene „metapsihice”! Ce păcat că asemenea posibilităţi extraordinare nu sunt studiate în mod ştiinţific şi nu sunt introduse în învăţământul şi practicile ştiinţelor moderne… Omenirea ar progresa mult mai rapid prin folosirea tot mai extinsă a straniilor energii ale gândirii!

Desigur, această carte nu îşi poate propune prezentarea nici măcar sintetică a tuturor extraordinarelor capacităţi pe care le deţine latent adevărata parte nemuritoare din noi – spiritul. Dar acestea pot fi „trezite”, dezvoltate şi utilizate de fiecare om prin eliminarea dominării gândirilor la vibraţii inferioare (ale trupului şi respectiv ale corpului eteric, ale corpului astral şi ale corpului mental inferior), cu menţinerea prioritară în conştient numai a gândurilor la vibraţii superioare emise mereu de spirit şi transmise triadei corpurilor superioare prin corpul atmic al voinţei.

În cursul veacului trecut s-au acumulat alte aspecte documentare, care, pe de o parte, reamintesc importante cunoştinţe ştiinţifice lăsate în mod foarte subiectiv în uitare, iar pe de altă parte, le confirmă prin noi contribuţii şi ilustrări valoroase ca fond ştiinţific. Pe această linie, pentru a

se evidenţia tot mai extins adevărata complexitate a fiinţei umane şi importanţa funcţională a „modului nostru de a gândi” şi a „energiilor gândirii” pe care le emanăm permanent, voi relua în primul rând unele constatări experimentale principale, privind „emisiile de ectoplasme” emanate în mod „voit” de diferiţi mediumi; concluziile respective au fost prezentate în cărţile ştiinţifice publicate de medicul Gustave Geley, dar şi de alţi pionieri ai „ezoterismului ştiinţific”. Ca „dovezi materiale” convingătoare ale realităţii acestor procese fizice (prezentate şi ilustrate succint în capitolul I), am reluat şi unele înregistrări fotografice mai puţin cunoscute făcute în primele două decenii ale veacului trecut în cursul experimentelor efectuate de cei mai riguroşi cercetători; totuşi, ca o susţinere demonstrativă mai amplă, am inclus şi alte înregistrări de mare noutate: poze obţinute relativ recent, însă în mod cu totul întâmplător, ce au surprins la diferite persoane care nu au ştiut niciodată că atunci când au concentrări ale gândirii produc asemenea fenomene, emanând din materiile propriilor corpuri invizibile variate feluri de ectoplasmă. Selecţiile privind aspectele esenţiale ale concluziilor pionierilor ezoterismului ştiinţific sunt următoarele:

– ectoplasma a fost observată adesea ca având o natură filamentoasă (figurile 10-11) sau fibroasă;
– cea mai frecventă este însă forma vaporoasă. În apropierea mediumilor se aglomerează un fel de abur invizibil, o ceaţă emisă şi legată de trup (figurile 19 şi 31);
– în înregistrările fotografice ea apare fie în culoare albă (figura 32), fie neagră sau gri; în deceniile de la începutul veacului trecut în care s-au făcut experimentele şi fotografierile acestora şi când s-au scris şi cărţile respective nu apăruseră încă clişeele color; astfel, nuanţele negru şi gri proveneau de fapt de la alte culori şi nuanţe radiate de materiile corpurilor eterice activate (roşu, galben etc.); acest fapt

rezultă clar din înregistrările obţinute în deceniile actuale şi din ilustraţiile din această carte;
– ectoplasma nu este influenţată de gravitaţia naturală; este mobilă, mişcarea ei fiind ascendentă (figura 10), în şerpuire (figura 11);
– când apare cu aspect difuz este elastică;
– este extrem de sensibilă la lumină, deşi rezistă la lumina zilei;
– substanţa este emanată din întregul trup al persoanei-medium, dar adesea din orificiile naturale – locurile mai obişnuite fiind gura (figura 33) şi zonele apropiate (figura 34), dar şi extremităţile: din degetele mâinilor (figura 35) şi din palme (figura 36), dar în special din creştetul capului (figurile 37-38).

Prezentând şi modul în care era percepută emisia de ectoplasmă de unele persoane care asistau la experimente cu mediumi şi care obţinuseră probabil deblocarea „vederii eterice”, doctorul G. Geley a specificat în una dintre cărţile sale[8] următoarele:

> Lumina din sală fiind foarte slabă, se vedeau aburi uşor fosforescenţi, un fel de ceaţă plutind în jurul mediumului, mai ales deasupra capului său. Această ceaţă se înălţa ca un fum uşor. În acelaşi timp apăreau luciri, părând a fi focare de condensare.

Dacă pentru figurile 33 şi 34 am ales înregistrări fotografice mai semnificative dintre numeroasele poze documentare obţinute în urmă cu peste un veac de medicul profesor universitar A. von Schrenck-Notzing – care efectua de asemenea experimente cu mediumi deosebiţi, pentru figurile 35-38 am selectat imagini foarte sugestive obţinute cu totul întâmplător relativ recent, într-un context lipsit de orice acţiune experimentală. În aceste ultime patru ilustrări am inclus detalii selectate din două seturi impresionante de fotografii inedite făcute discret de inginera Lucia Gorea în 6.07.2013 şi în 19.10.2013 în biserica Mănăstirii

Bucium din Iaşi. În fapt, ambele serii de clişee expuse în acel locaş de cult au surprins mai extins, în faze succesive, modul în care se declanşează ectoplasmia la persoane care au predispoziţii în acest sens şi în special cât de puternică poate fi activarea energetică a materiilor corpurilor invizibile prin gândirea concentrată a preotului cu „har" Vasile Ungureanu în momentele „invocărilor tainice" din altar[9] în timpul Epiclezei.

Desigur, fotografiile color relevă aspecte şi detalii ale fenomenelor ectoplasmiei cu mult mai complexe şi deci mult mai valoroase sub aspect ştiinţific faţă de înregistrările alb-negru de acum un secol – când încă nu existau pelicule fotosensibile color. Or, fenomenele înregistrate de actualele pelicule redau în mod mult mai detaliat şi mai relevant fazele proceselor fizice prin detaliile colorate şi demonstrează clar un fapt esenţial: toate concluziile deduse experimental şi publicate ştiinţific de acei experimentatori oneşti de la începutul secolului XX au fost foarte corecte şi deci întru totul veridice, fiind astfel foarte valoroase pentru noul orizont al cunoaşterilor moderne.

Pentru a evidenţia modul în care se produce emanarea de ectoplasme din fotografiile concentrării intense în profunda invocare am ales în primul rând detaliul mâinilor preotului redat în figura 35: având în palma dreaptă bucăţica de prescură ce devenea prin energiile spirituale nevăzute o parte din sfântul Agneţ, din degete şi din palme erau emise în acele momente efluvii de materii invizibile puternic activate în roşul înălţării interioare. Dar alături de degajările intense de materii eterice din mâni, clişeul respectiv a înregistrat şi un alt fenomen important, care atrage atenţia de la prima vedere: deşi veşmântul preotului avea o culoare vernil, la mâneci, textura radia invizibil în alb intens şi în galben-deschis! Or, în literatura de specialitate aceste radiaţii nevăzute sunt bine cunoscute ca fiind specifice corpului mental al persoanelor cu un intelect superior şi totodată cu deschidere spirituală; de asemenea, din ilustraţia anterioară,

cititorul a putut remarca şi aici un fenomen distinct: emanaţiile mentale invizibile sunt produse îndeosebi în partea superioară a trupului uman.

De fapt, materiile invizibile activate în roşu de trăirea intensă a apropierii de tainele sfinte începeau să fie emise din palmele preotului V. Ungureanu încă înainte de a lua în mână bucata de prescură, şi anume, odată cu concentrarea puternică a gândirii în rugăciunile invocatoare (figura 36).

Dar mai impresionantă a fost înregistrarea ce a surprins emanaţia de materii eterice intens activate şi din partea superioară a capului (figura 37), emisie care a fost surprinsă de mai multe clişee în extensia ei. Emanaţiile au culminat în momentul transformărilor tainice ale bucăţilor de prescură, fenomenul invizibil redat în imagine relevând urcarea în aer a unor bogate degajări de materii eterice roşii şi materii mentale galben-deschis, care au produs un fel de ceaţă densă ce a făcut difuze contururile feţei şi ale capului. Dar mai mult: pe veşmântul vernil al preotului şi pe gâtul său erau şi emisii albe de materii mentale mai fine, la fel de intens activate. Aceste fenomene produse de energiile gândirii sunt tulburătoare, dar totuşi foarte naturale la persoanele care îşi dezvoltă capacităţile proprii prin concentrarea acestor energii pe un fond spiritual.

De fapt, aceste fenomene invizibile variază foarte mult, în funcţie de intensitatea concentrărilor energiilor-gând invocatoare în diferitele momente ale epiclezei. Astfel, în fotografii făcute aceluiaşi preot în aceeaşi biserică, tot în cursul sfintelor taine, însă în alte momente ale concentrării gândirii în rugăciune – şi la o altă slujbă, în 19 octombrie –, emanaţia din partea superioară a capului (figura 38) a fost surprinsă într-o cu totul altă compoziţie: deasupra creştetului capului şi lateral apăruse o emisie nevăzută, având culoarea galben-deschis a corpului mental intens activat.

În fapt, aceste înregistrări fotografice documentare demonstrează categoric o fenomenologie fizică mult mai complexă: în funcţie de

„conţinutul” gândirii, ectoplasmele pot fi şi amestecuri difuze de anumite feluri de materii invizibile eterice, astrale şi mentale, emise de corpurile invizibile activate prin energiile noetice, cantităţile variind, evident, în raport cu nivelul frecvenţei vibratorii a acestui „conţinut” şi respectiv cu intensitatea momentană a energiilor-gând activante! Dar în paralel cu emanaţiile ectoplasmice atât de intense, energiile-gând ale profundei invocări au generat şi alte fenomene fizice în acel altar, ambele seturi ale acelor fotografii relevându-se ca o excepţională serie de înregistrări impresionante ale unor fenomene întru totul naturale, dar încă atât de puţin cunoscute public.

Este, desigur, foarte interesant de remarcat faptul că astfel de fenomene ale emanaţiilor din corpurile invizibile se produc şi la animale, de asemenea sub impulsul energetic al gândirii lor, în momente de încordare; dar la aceste fiinţe „conţinutul noetic” e lipsit de vibraţiile înalte ale unui stimul superior, ele neavând un „nucleu spiritual”. Am primit însă în acest sens o fotografie foarte sugestivă, a unei pisici aflată probabil sub o puternică impresionare subită: corpul ei eteric emana ectoplasme radiind în roşu-deschis (figura 39), fenomen înregistrat atât deasupra creştetului capului şi în zona occipitală, cât şi în zona labelor şi a abdomenului.

Sunt de relevat însă şi alte manifestări importante studiate şi chiar fotografiate în cursul experimentelor de la începutul veacului trecut, care erau efectuate în mod scientizat cu mediumi ale căror potenţe în emanarea ectoplasmelor s-au dezvoltat în mod deosebit: demonstraţiile în care controlau prin propria gândire-voinţă atât locul de emanare, cât şi gradul de densitate ale şuvoaielor de materii invizibile, producând astfel fenomene tot mai spectaculoase. Interesante din acest punct de vedere au fost ectoplasmele emise sub forma unor curgeri mai subţiri, dar într-atât de densificate, încât puteau produce chiar efecte mecanice. Fizicianul englez J. Crawford a fotografiat asemenea fenomene invizibile la

începutul secolului XX şi le-a denumit „pârghii psihice”. În acest mod el a putut să explice straniile ridicări ale meselor în timpul şedinţelor de spiritism, obişnuite în acea vreme: mediumii respectivi emiteau într-adevăr de la genunchi şi de la extremităţile picioarelor un fel de şuvoaie invizibile foarte dense (figura 40), pe care spiritele le foloseau în mod ritmat pentru a reda literă cu literă comunicările dorite.

O demonstraţie (cu public) şi mai categorică a modului în care erau controlate prin gândire-voinţă asemenea emisii de ectoplasme densificate de mediumul englez Jack Webber a fost fotografiată şi în Londra: emanând simultan din gură şi din zona plexului solar (abdominal) curgeri destul de subţiri de ectoplasme densificate, a ridicat de la distanţă şi a menţinut în aer (figura 41) două trompete-jucărie!

Dar şi în a doua jumătate a veacului trecut au existat mediumi care şi-au dezvoltat impresionante capacităţi latente prin însăşi progresul lor spiritual. Unul dintre aceştia a fost italianul Fulvio Rendhell, care a oferit nu numai demonstraţii remarcabile, dar a şi publicat numeroase articole şi a întreţinut o iniţiere publică prin anii ’70. Un exemplu foarte sugestiv al potenţelor gândirii sale a fost şi înregistrarea fotografică a modului în care a dirijat voit puternice şuvoaie de ectoplasmă albă (din materii mentale mai fine), emanate din zona plexului cardiac (figura 42), pe care le-a adus curbat deasupra capului său, ca o frumoasă aureolă energetică!

Referitor la manifestări atât de remarcabile ale capacităţilor „ascunse” în fiinţa umană, care, deşi pot fi dezvoltate în special prin progres spiritual de fiecare om în parte, sunt încă atât de puţin cunoscute, trebuie reamintită o concluzie din cartea *L’ectoplasmie et la clairvoyance*, scrisă cu autoritatea deschizătorului de drumuri de medicul Gustave Geley.

Convins de importanţa ştiinţifică a fenomenelor fizice demonstrate în mod repetat prin variate experimente, puţin ştiute însă în Occident la acea vreme şi chiar discreditate pe diferite căi neoneste de pozitivismul conservator, acest medic-cercetător – adevărat savant al începutului de

secol XX – a susţinut în cartea respectivă şi o necesitate total obiectivă. Acumulând o bogată experienţă în anii remarcabilelor experimente, dar şi ca director ştiinţific al Institutului Internaţional de Metapsihică, s-a exprimat şi în scris în mod autoritar:

> Ectoplasmia este mereu identică în toate ţările, oricare ar fi cel care o observă şi oricare ar fi mediumul.
>
> Acum va trebui, cu orice preţ, ca psihofiziologia universitară (ca să nu spunem cea oficială) să se hotărască să ţină cont de ectoplasmie şi să o accepte, chiar dacă pentru acest lucru ar trebui să se facă *tabula rasa* din învăţăturile sale cele mai dragi.

De la acest îndemn cu profund fond ştiinţific a trecut din păcate aproape un secol, fără ca în ţara sa ori în restul lumii, comunităţile „oficiale” ale psihologiei şi ale medicinei universitar-ştiinţifice să preia în propriile domenii atât impresionantele rezultate obţinute de pionierii începutului de secol XX, cât şi dezvoltarea şi aplicarea benefică a acestora. S-ar părea astfel că „uitarea” şi chiar desconsiderarea lor face parte dintr-o opoziţie dirijată din umbră, care frânează efectiv cunoaşterea fundamentală a realei structuri complexe a fiinţei umane şi a sensului spiritual al existenţei şi al evoluţiei omenirii pământene.

După cum se relevă pe tot mai multe căi, etapa de transformări esenţiale în care a intrat nu numai umanitatea, ci însăşi întreaga planetă implică imperativ un alt orizont: frânarea cunoaşterilor şi a evoluţiei spirituale a omenirii îşi pierde treptat dominarea, aflarea şi restabilirea adevărurilor fiind calea regăsirii „scopului existenţial” conceput primordial în Planul Divin. Faptul că *psihosomatica* occidentală iniţiată în urmă cu jumătate de veac a făcut treptat să se evidenţieze necesitatea şi chiar aplicarea – uneori izolată – a unei *psihologii cuantice* şi a unei *medicini cuantice* indică un început ireversibil: nu va mai trece mult timp

până la îmbinarea actualelor ştiinţe materialiste cu ştiinţele spirituale; o astfel de unificare va conduce printre altele la foarte multe reconsiderări şi la acea *tabula rasa* recomandată de medicul G. Geley pentru tot ce este retrograd în gândirea, în cunoaşterea şi în creativitatea umană.

În continuarea impresionantelor cercetări experimentale „neoficiale" efectuate în vestul Europei, un iniţiat european în cunoaşterile spirituale indo-tibetane a realizat la scurt timp o primă sinteză a îmbinării „înţelepciunii orientale" cu cele mai importante rezultate ale pionierilor europeni în privinţa adevăratei structuri şi fiziologii a fiinţei umane. Fiind unul dintre membrii activi al Societăţii Teosofice din Londra, Arthur E. Powell a preluat cunoştinţe esenţiale din „vechiul tezaur" păstrat în subcontinentul indian şi le-a completat cu elementele „noii fizici a materiilor invizibile" demonstrate prin mediumnitate, publicând patru volume[10] devenite clasice.

În cadrul acestor cărţi a evidenţiat anumite aspecte foarte importante. Un exemplu interesant este şi relevarea generică a existenţei a trei moduri uzuale în care se produce activarea energetică a materiilor anumitor corpuri invizibile la persoanele cu capacităţi mediumnice, pentru stimularea emisiilor ectoplasmice în exteriorul trupului. Primele două moduri puteau fi stabilite încă de la începutul experimentelor, cel de-al treilea survenind adesea în mod întâmplător. Aceste procedee erau următoarele: fie prin concentrarea energiei gândirii hipnotizorului asupra mediumilor, cu aducerea lor într-o transă în care hipnotizorul putea impune fenomenul emisiei şi realizarea unor părţi din experimente, fie prin concentrarea gândirii mediumilor care îşi dezvoltaseră propriile potenţe şi care „voiau" să realizeze *anumite* manifestări din ectoplasma fiinţei lor – de exemplu „materializări" –, fie prin „colaborarea" unor suflete umane – care erau „chemate" în acest scop sau apăreau întâmplător, toate dorind acelaşi lucru: să demonstreze în primul rând că *nu au murit*. În cazul „participării" unor suflete la desfăşurarea

experimentelor, acestea – prin propria gândire-voinţă – produceau demonstraţiile unor „materializări” chiar şi ale propriilor fantome, folosind ectoplasmele oferite de mediumi şi cele preluate – în cantităţi mai reduse – chiar de la persoane din asistenţă care aveau predispoziţii mediumnice. Pentru acest ultim mod „al colaborării”, am reluat câteva înregistrări fotografice (figurile 54-56) făcute de experimentatori cu preocupări efectiv ştiinţifice, în condiţii foarte riguroase.

Iniţiatul englez a accentuat şi un alt fapt interesant: unii dintre medicii experimentatori, insistând asupra diferitelor aspecte ştiinţifice, au reuşit să efectueze analize la microscop ale unor mostre luate în eprubete din ectoplasmele unor mediumi aduşi în transă hipnotică; cu toate că asemenea analize nu puteau determina compoziţia materiilor invizibile emanate (nefiind descoperită nici până în zilele noastre aparatura necesară pentru identificarea materiilor fine), s-au obţinut totuşi unele clarificări: în emisiile respective au fost antrenate şi au fost descoperite cantităţi foarte reduse din stratul exterior al pielii şi ale unor mucoase ale mediumului şi chiar urme din substanţe textile, dar şi urme de secreţii (salivă ş.a.) specifice acestuia. În fapt, antrenarea de şuvoaie de ectoplasmă emise din trupul carnal a dispersiilor respective era datorată strânsei legături funcţionale care există între trup şi corpul eteric vitalizant – ale cărui particule sunt cele mai „grosiere” faţă de particulele celorlalte corpuri invizibile. De aceea în cunoaşterile spirituale materiile de tip eteric nu sunt considerate parte din „materiile fine”, ci din „materiile grele” ale mediului înconjurător.

Autorul A.E. Powell a preluat însă cunoştinţe orientale mult mai dezvoltate în privinţa substanţelor care compun „dublul eteric” şi a accentuat un fapt generic: acest tip de materie invizibilă are şi ea (ca şi celelalte tipuri de materii invizibile cunoscute în mediul terestru) şapte feluri distincte de particule specifice, care se regăsesc în mod foarte diferit

în corpul eteric al oamenilor, variind însă cantitativ şi „calitativ” de la om la om. Iată ce scria în acest sens în cartea sa *Dublul eteric*:

> Toate categoriile de materii eterice trebuie să intre în compoziţia corpului eteric, dar proporţiile lor pot varia extrem de mult; ele depind de mulţi factori, cum ar fi rasa, subrasa, tipul de persoană, dar şi karma individuală.

De altfel, încă din vechime, clarvăzătorii care s-au dedicat cercetării mai extinse a corpului eteric au perceput un fapt esenţial: fiecare dintre cei şapte centri energetici (chakrele) rotitori ai acestui corp radiază într-o anumită culoare energiile pe care le distribuie organelor pe care le vitalizează permanent în partea trupului ce o deserveşte. Acest fenomen fizic perceput în invizibil în mod distinct demonstrează direct realitatea afirmată mai sus a existenţei celor şapte feluri de particule de tipul materiilor eterice – fiecare având, evident, o frecvenţă vibratorie specifică.

Dar iniţiatul englez a mai accentuat şi un alt fapt pe care ar trebui să-l cunoască toţi oamenii şi care, din păcate, din cauza conservatorismului „oficial”, rămâne de asemenea ascuns pentru marele public: în urmă cu un secol, a atras atenţia că anumite substanţe care au componente volatile – cum ar fi alcoolul, anestezicele, drogurile ş.a. – afectează imediat corpul eteric, transmiţând dezechilibrele respective trupului carnal sub forma a diverse dereglări funcţionale sau îmbolnăviri. Astfel, el menţiona şi un fenomen esenţial, dar cu totul necunoscut în domeniul medical: întrucât există o reciprocitate „energetică” permanentă între funcţionalul „calitativ” al corpului eteric şi cel al trupului carnal, însuşi modul în care ne alimentăm zilnic are o importanţă deosebită în această influenţare reciprocă. De exemplu, sunt persoane care realizează efectiv o „purificare” a trupului organic printr-o alimentaţie „mai uşoară” pentru digestie şi cu băuturi sau alte „completări” cât mai naturale; or, pe această

cale, fără să ştie, îşi purifică direct şi materiile dublului eteric – eliminând particulele grosiere, care sunt înlocuite cu materii eterice având particule mai fine. Desigur, fenomenul fizic şi biologic are loc şi invers, când hrana şi băuturile sunt din cele „grele” şi chimice, imediat apar „toxifieri” reciproce, cu urmări care în timp devin tot mai nocive.

În completarea cunoştinţelor preluate din învăţăminte şi texte orientale, A.E. Powell a evidenţiat în plus şi alte constatări din experimentele cu mediumi; dintre acestea am selectat următoarele concluzii generice, unele fiind demonstrate şi prin înregistrări fotografice mai recente:

– dublului eteric îi sunt asociate variate fenomene, cum ar fi *ieşirea din trupul carnal* (figurile 43, 46 şi 47), precum şi emanaţiile uzuale etc.;
– *la persoanele care devin mediumi fizici*, *dublul eteric se detaşează* (figura 44) *destul de uşor*;
– corpul eteric se poate separa totuşi de trupul carnal şi la accidente sau la decesul trupului ori în cazul anesteziilor – cum este, de exemplu, cazul folosirii eterului. Insensibilitatea trupului este o consecinţă forţată a *expulzării dublului eteric din trupul fizic prin anestezice*;
– corpul eteric este într-o relaţie extrem de strânsă cu sistemul nervos; orice acţiune exercitată asupra unuia are efecte extrem de rapide şi asupra celuilalt;
– o intensă excitaţie nervoasă poate să determine separarea aproape completă a dublului eteric de trupul său dens;
– în şedinţele experimentale s-a putut vedea cum materia eterică se degaja din partea stângă a trupului mediumului (figurile 10-11);
– *materia eterică nu se supune instantaneu energiei gândirii*, aşa cum face materia de tip astral;

> – *putem afirma că materia de tip mental se modifică imediat prin gândire, dar şi materia de tip astral o face la fel de repede*, încât un observator obişnuit nu poate remarca nici o diferenţă de timp între manifestările respective;
> – *când este vorba despre materia eterică*, *prin clarvedere se poate urmări o creştere şi o descreştere treptată a volumului formelor dublului*;
> – ectoplasma coboară de-a lungul gambelor şi pătrunde chiar şi în încălţăminte; trece între ciorap şi pantof, peste tot pe unde are loc. [s.n.]

Remarcând relevanţa deosebită oferită de înregistrările fotografice ale diferitelor fenomene fizice invizibile produse demonstrativ de mediumi, iniţiatul englez a avut o viziune foarte realistă, care s-a transpus în fapte tot mai impresionante către sfârşitul veacului trecut şi în prezent:

> Folosirea fotografiilor poate lua o mare amploare în viitor şi s-ar putea observa o creştere a importanţei lor, căci substanţele care intră în compoziţia clişeelor sunt sensibile la lungimi de undă şi la intensităţi luminoase pe care ochiul uman nu le percepe…

Ieşirile corpurilor invizibile din trup

Când trăirile intime şi concentrările energiilor gândirii sunt cu mult mai puternice, acestea pot activa materii ale corpurilor invizibile într-atât de intens, încât, la persoanele la care s-au produs deblocări mediumnice se pot produce „ieşiri din trupul carnal” – parţiale sau totale – ale materiilor lor fine. Prin fotografieri, fenomenul se evidenţiază cel mai adesea la corpul eteric, atât datorită faptului că acesta este activat la o gamă largă de „trăiri activante”, cât şi prin faptul că este mai uşor recunoscut – întrucât

reproduce foarte fidel forma şi detaliile trupului carnal (de aceea i s-a dat numele de „dublul eteric”); celelalte corpuri invizibile au forma unor ovoizi şi se diferenţiază în special prin culoarea radiaţiilor specifice. Dacă astfel de ieşiri din trupul carnal se produc cu uşurinţă şi în mod repetat înseamnă că s-au deblocat şi alte capacităţi mediumnice; şi acesta a fost un criteriu de selectare a mediumilor cu capacităţi mai deosebite, care încă de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi apoi la începutul secolului XX au oferit cercetătorilor demonstraţii experimentale.

Dar şi relativ recent au fost obţinute înregistrări fotografice ale acestui fenomen nevăzut, dar foarte natural; pozele respective – întru totul întâmplătoare – demonstrează şi mai categoric veridicitatea constatărilor publicate de cercetătorii anteriori (fotografiile actuale fiind în culori, oferă detalieri suplimentare foarte utile sub aspect ştiinţific). Am primit din Franţa un interesant document fotografic care a surprins „ieşiri din trup” – foarte sugestiv prin faptul că insolitul proces fizic s-a produs simultan la câteva persoane: mulţimea care asista „trăind” intim armoniile unui concert cu muzică celtică veche – într-o piaţă din oraşul Nantes, în septembrie 1996 – a creat un câmp puternic al energiilor-gând, care a activat mai intens corpurile eterice ale persoanelor cu mediumnitate; astfel, un clişeu a înregistrat ieşirea ascendentă a dublurilor eterice ale celor patru prieteni (figura 43) fotografiaţi de o doamnă care avea şi ea capacitatea mediumnică de a obţine fotografii din invizibil.

Dar şi la noi în ţară a fost surprinsă o înregistrare foarte interesantă (obţinută în vara 2009) a unui fenomen de acest fel, care s-a manifestat însă la o singură persoană, într-o variantă mult mai „ciudată”: ieşirea din trup şi chiar îndepărtarea „periculoasă” numai a „capului eteric” (figura 44) al unei tinere doctoriţe, provocată de o intensă trăire a unei plăceri mentalizate. Dar întrucât restul corpului eteric rămăsese în trupul carnal, legătura funcţională a capului invizibil cu corpul respectiv se menţinea printr-un „gât eteric” mai „afânat” şi din această cauză capul eteric, mult

mai dens decât gâtul alungit (redând foarte bine toate detaliile feţei), era căzut din poziţia sa verticală.

Printr-un set de poze făcute profesoarei dr. Rodica Ghiuru (de la Universitatea de Medicină din Iaşi) în timp ce aceasta îşi prezenta expunerea la un simpozion de la Piatra Neamţ (pe 1 octombrie 2010), clişeele – expuse de profesoara Iulia Bungard – au surprins însă faze succesive ale unui fenomen invizibil mult mai complex. Dintre imaginile respective am selectat două poze foarte sugestive: în figura 45 este redată una dintre fazele emisiilor ectoplasmice atât din corpul eteric (roşii), cât şi din corpul mental (galbene-deschis), precum şi începutul ieşirii din trup a corpului eteric în porţiunea picioarelor; cea de-a doua imagine a redat la finalul expunerii o deplasare stranie, doar în invizibil, a ecranului alb al proiecţiilor peste trupul profesoarei (figura 46) şi ieşirea cu urcare în aer a corpului său eteric (acoperit însă în partea superioară – în „a doua realitate" – de imaginea fictivă a ecranului deplasat). Ce fenomene stranii! Fizica invizibilului şi a energiilor sale e într-adevăr mult mai complexă!

Dar la acel simpozion de la Piatra Neamţ am aflat că şi eu însumi manifest asemenea fenomene mediumnice! Din setul de poze făcute în timpul expunerii personale, care în funcţie de variaţiile energiilor gândirii au surprins de asemenea diferite faze ale emisiilor de materii eterice (radiind în roşu) şi materii mentale (radiind în galben-deschis şi în albul ideilor spirituale), am selectat imaginea cea mai sugestivă: la o concentrare mai intensă, a fost înregistrată ieşirea corpului eteric. Dar nu a fost o simplă deplasare: în fracţiunea de secundă a expunerii clişeului, urcarea ascendentă (specifică materiilor eterice) s-a efectuat foarte rapid (figura 47), însă *sacadat*, în patru poziţii diferite! (Această sacadare aminteşte, desigur, manifestările ritmice ale materiilor corpurilor invizibile.)

La persoanele care au de asemenea capacităţi mediumnice dezvoltate, dar care îşi concentrează intens gândirea cu veneraţie spirituală în invocări

şi rugăciuni profunde, energiile-gând vibrează la frecvenţe mult mai ridicate – care activează mult mai intens corpul mental, chiar până la radiaţia sa în alb; la activări puternice se pot produce chiar şi anumite ieşiri din trup ale întregului corp mental. Asemenea ieşiri au loc însă doar pe o distanţă mică în exteriorul trupului carnal – care în asemenea situaţii pare să dispară în întregime sub „ceaţa” densă şi intens radiantă. Dar o potenţă superioară a radiaţiilor acestui corp se manifestă şi în spaţiul înconjurător (figura 48): în apropiere se pot produce aglomerări invizibile de materii radiind de asemenea în alb, iar pe anumite distanţe se pot produce activări şi ale altor materii invizibile, care să radieze la frecvenţe apropiate. Un exemplu foarte sugestiv – redat în imaginea menţionată – a fost fotografiat la Mănăstirea Pângăraţi, judeţul Neamţ, în august 2010, de inginerul Gh. Forţ (din Timişoara), care mi-a transmis ulterior înregistrarea cu unele explicaţii: nefiind nimeni în locaşul respectiv, şi-a pozat soţia în momentul în care aceasta s-a apropiat cu emoţie de o pictură murală care prezenta o acţiune pe care nu o mai văzuse până atunci, dar pe care o visase în noaptea precedentă. Ambii soţi au fost însă puternic impresionaţi de ceea ce a redat clişeul: un larg „veşmânt” alb-intens şi invizibil, care acoperise întregul trup, activase în partea inferioară şi anumite aglomerări radiind la fel, iar pe porţiunea ultimilor paşi activase o lungă „trenă” albastră, lăsată în urmă până în mijlocul naosului! Unii clarvăzători afirmă că în invizibil culorile sunt mai frumoase şi albul mai strălucitor. Această înregistrare confirmă că asemenea percepţii sunt adevărate.

Forme-gând, materializări şi fantome

Analizarea modului de apariţie şi apoi a dispariţiei ectoplasmelor emanate de mediumi a constituit doar un cadru general al cercetărilor efectuate de acei „pionieri ai ştiinţei” în noul – şi totuşi atât de vechiul – domeniu al

manifestării corpurilor invizibile umane. Experimentele respective începeau într-adevăr cu generarea ectoplasmelor, dar în continuare, prin energiile gândirii hipnotizorilor sau chiar ale mediumilor, iar uneori chiar ale sufletelor unor fiinţe umane trecute „în invizibil”, se produceau fenomene mult mai complexe.

Unii mediumi care îşi dezvoltaseră în mod deosebit capacităţile de emanare şi apoi chiar de „materializare” a emisiilor de ectoplasme prin propriile energii-gând impresionau şi cele mai pretenţioase şi neîncrezătoare asistenţe prin demonstraţii extraordinare: emiţând anumite cantităţi de materii eterice şi mentale sub forma iniţială a unor norişori invizibili – cunoscuţi în literatura de specialitate prin termenul „forme-gând” –, îi „modelau” treptat prin concentrarea energiei unui „anumit gând” şi produceau în aer diferite siluete ale unor obiecte; apoi, chiar şi prin emanaţii din propriile trupuri carnale, precum şi prin „împrumuturi” de materii din mediul apropiat, le densificau şi le „materializau”, făcând treptat vizibile acele obiecte pentru toată lumea din sală. La scurt timp însă, acestea se „dematerializau”.

Este cunoscut încă din vechime şi a fost reluat de literatura de specialitate[11] încă de la începutul secolului XX faptul că toţi oamenii produc zilnic – fără să ştie şi fără ca cei din jur să observe – mulţimi de „forme-gând” mai simple, care nu ajung la stadiul de „materializări”. În funcţie de trăirile şi intensitatea gândurilor noastre, emanăm în mod natural materii din corpurile noastre invizibile şi le aglomerăm (în general în apropierea capului) sub forma câte unui mic norişor invizibil (figura 49), care poate persista dacă „îl alimentăm” prin menţinerea aceluiaşi gând sau se poate risipi repede dacă gândul care l-a generat a fost schimbat cu altul. La concentrări mai intense ale gândirii, de exemplu, în cazul plăcerilor trupeşti sau, dimpotrivă, ale unor supărări tot cu fond materialist, se produc emanaţii mai extinse din corpul astral, radiind la vibraţiile cu frecvenţe mai scăzute ale culorii roşu (figura 50). În schimb,

persoanele care au proprietăţi mediumnice mai dezvoltate, eventual cu tente de spiritualizare, pot emana norişori mai denşi şi uneori chiar mai mari, având vibraţiile unor culori mai deschise. Iată ca exemplu un caz mai interesant: la o pereche soţ şi soţie, mai în vârstă, emanaţiile individuale vibrând la frecvenţe foarte apropiate, s-au atras şi s-au alipit într-o singură „formă”, fiindcă aveau aceleaşi sentimente ale unei apropieri sufleteşti faţă de persoana care fotografia; astfel, forma-gând „unificată”, o emisie mentală albă mai extinsă a unor sentimente curate, era asociată şi cu o componentă periferică din materia corpului astral, activată să radieze în roşu-deschis, de energia emoţiei plăcute a întâlnirii şi a fotografierii (figura 51).

Este însă de remarcat un fapt care va ajunge treptat să elimine modul conservator şi neonest de a ascunde cunoaşterea acestor fenomene invizibile din instruirea nu numai a medicilor, a psihologilor şi a fizicienilor, ci chiar şi din informarea publică: aparatele medicale moderne cu biorezonanţă demonstrează efectiv pe ecran existenţa fizică a formelor-gând! Şi chiar mai mult, se poate urmări dacă pacienţii le „alimentează energetic” mai mult timp persistenţa în aura lor energetică, fapt care devine foarte nociv la gândurile „rele”, cu energii la frecvenţe mai joase. Acest aspect rezultă direct din culoarea radiaţiei lor – care îi indică medicului măsura în care energia-gând conţinută poate afecta sănătatea persoanelor consultate. Dar şi locul în care persistă formele-gând în aură sunt indicaţii foarte utile pentru medicul deservit de un asemenea aparat. Vom prezenta doar două imagini semnificative (dintr-un set mai mare de înregistrări fotografice de pe ecranul aparatului cu biorezonanţă, făcute de medicul specialist Beatrice Lucache) ale modului în care se localizează în aurele pacienţilor energiile unor „forme-gând” pe care aceştia continuă să le întreţină în gândirea lor: figura 52 redă cazul grav al unui pacient care s-a „autoîmbolnăvit”, menţinând în gândire un „sentiment negru” faţă de o altă persoană; în schimb, întreţinerea unor gânduri de iubire sinceră şi

dezinteresată (poate chiar spirituală) menţine în aură forme-gând roz, ale căror energii sunt benefice în primul rând chiar pentru persoana respectivă (figura 53).

Revenind la procesul complex al materializărilor fizice ale formelor-gând realizat de mediumii cu energii proprii foarte puternice, sunt de relevat şi alte demonstraţii impresionante ale acestora: materializări temporare chiar şi ale unor fiinţe vegetale şi animale. În reviste şi în unele cărţi din domeniu a fost publicată uneori fotografia unei plante înflorite aflată într-un vas, care a fost materializată un timp în faţa asistenţei de reputatul medium englez Elizabeth d'Espérance[12]; demonstraţia a avut loc la o şedinţă din 4 august 1880.

Mai şocantă a fost însă crearea prin energie-gând şi apoi materializarea dintr-o aglomerare de ectoplasmă a unei păsări mărişoare, care avea însă un cap foarte ciudat. (Fotografia făcută păsării care se aşezase pe umărul mediumului am prezentat-o în cartea *Dezvăluiri din invizibil*, figura 22.) Impresionantul fenomen demonstrativ s-a desfăşurat la Varşovia pe 30 august 1919 în faţa unei asistenţe numeroase şi a unor personalităţi străine, sub rigurosul control al medicilor-savanţi Charles Richet şi Gustave Geley. „Creatorul" apariţiei temporare a păsării a fost mediumul polonez Franek Kluski (considerat la vremea respectivă cel mai puternic medium); după momentul aşezării acesteia pe umerii săi, pasărea a făcut un scurt zbor prin sala respectivă şi apoi a dispărut brusc, dematerializându-se. De altfel, în literatura în care se vorbeşte despre aceste fenomene au fost menţionate şi materializări ale unor animale, demonstraţiile fiind făcute şi de alţi mediumi reputaţi[13].

Cele mai spectaculoase experimente au fost însă acelea în care unele suflete ale unor oameni „decedaţi", voind să-şi demonstreze existenţa în invizibil, au preluat ectoplasme mai radiante emanate de mediumi şi le-au modelat ca fantome ale trupului sau măcar ca părţi superioare ale trupului respectiv. În aceste cazuri interveneau energiile-gând concentrate ale

acelor suflete, care făceau eforturi de voinţă pentru a densifica la început materiile invizibile emise treptat de mediumi şi apoi îşi realizau mai mult sau mai puţin fidel trăsăturile feţelor şi, în continuare, detaliile trupului.

Un exemplu extrem de sugestiv al fenomenelor şi al fazelor respective a fost fotografiat de doctorul G. Geley în timpul unuia dintre experimentele deosebite făcute cu potentul medium Franek Kluski, adus cu acest scop la Institutul de Metapsihică din Paris. Clişeul a surprins o fază intermediară, în care din gura mediumului aflat în transă hipnotică „curgea" încă şuvoiul de ectoplasmă produsă de acesta (figura 54), ca un fel de „cordon ombilical", iar un suflet necunoscut a profitat de ocazie şi a făcut eforturi să-şi realizeze propria fantomă! Este, desigur, de remarcat faptul că acel suflet necunoscut din invizibil s-a străduit să-şi reconstituie în primul rând chipul, modelarea corpului urmând să o facă mai târziu, în măsura în care propriile energii-gând mai aveau putere. În afară de această „grijă" pe care o manifestă în general toate sufletele de a reda în primul rând imaginea feţei, renunţând adesea la formarea restul trupului, în unele cazuri este remarcabilă acurateţea în redarea detaliilor, chiar şi a celor mai fine trăsături. O reuşită înregistrare fotografică de acest fel a fost obţinută şi de profesorul Schrenck-Notzing în cursul unui experiment cu acel medium deosebit care a fost Eva Carrière: din şuvoiul de ectoplasmă albă emis de ea din zona gâtului (figura 55), sufletul unei persoane de sex feminin şi-a modelat foarte rapid, dar şi foarte exact un „portret" mai restrâns – redând în primul rând ochii şi detaliile feţei. Acest aspect ar permite ipoteza generării de către mediumii care şi-au dezvoltat mai amplu capacităţile proprii a unor ectoplasme constituite în special din materii mentale mai fine, care se supun cu mare uşurinţă energiilor-gând în redarea „imaginilor-program" concepute în propriilor gândiri (când realizează singuri materializări). Acelaşi fenomen se produce şi în cazul energiilor-gând ale acelor spirite care îşi reconstituie fantoma fostului trup carnal din ectoplasme generate din materii mai fine de către mediumii ce

au ajuns la un nivel spiritual mai ridicat; faptul s-ar deduce atât din concluziile cercetătorilor pe care le-am redat mai sus, cât şi din culoarea mereu albă a ectoplasmelor care au fost fotografiate în deceniile de la începutul veacului trecut.

Un foarte valoros şi impresionant document fotografic al redării parţiale a fantomei reconstituite de un suflet ce a ţinut să-şi afirme existenţa şi potenţa energetică a fost obţinut şi în ţara noastră, poate chiar înainte de cele realizate în cursul remarcabilelor experimente desfăşurate în vestul Europei de cercetători. Înregistrarea respectivă a fost făcută însă în cu totul alte condiţii, fiind în sine o „poză de familie”.

Instruindu-se în cunoaşterile spirituale ale epocii sale, eruditul om de cultură român Bogdan-Petriceicu Hasdeu şi-a descoperit şi chiar şi-a dezvoltat capacităţile native de medium, în special după ce a fost afectat profund de un eveniment familial foarte trist: moartea timpurie a fiicei sale Iulia (în anul 1888), la care a ţinut foarte mult şi care încă din adolescenţă evidenţiase o inteligenţă şi talente deosebite. După decesul ei, întreţinând îndelungate comunicări reciproce prin metodele uzuale ale „spiritismului”, profesorului i s-a deblocat subit şi capacitatea de „psihoscriere”, eveniment care l-a uimit şi pe care l-a descris apoi foarte sincer în prologul cărţii sale *Sic Cogito*[14]:

> Trecuseră şase luni după moartea fiicei mele.
>
> Era în martie []. Într-o seară, umedă şi posomorâtă, şedeam singur în odaie lângă masa de lucru [].
>
> Cum? nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu; dar fără ca s-o ştiu, mâna mea luă un creion şi îi rezemă vârful de luciul hârtiei.
>
> Începui a simţi la tâmpla stângă bătăi scurte şi îndesate, întocmai ca şi cum ar fi fost într-însa un aparat telegrafic.
>
> Deodată mâna mea se puse în mişcare fără astâmpăr.
>
> Vreo cinci secunde, cel mult.

Când braţul se opri şi creionul căzu dintre degete, mă simţii deşteptat dintr-un somn, deşi eram sigur că nu adormisem.

Aruncai privirea pe hârtie şi citii acolo foarte limpede: *Je suis heureuse; je t'aime; nous nous reverrons; cela doit te suffire. Julie Hasdeu*[1]*

Era scris şi iscălit cu slova fiicei mele…

În anii care au urmat, fiica sa i-a transmis variate comunicări, printre care chiar şi schiţele-plane pe care le dorea realizate în Câmpina, la construcţia şi mobilarea decorativă a unui mic „castel" – în prezent muzeul familiei Hasdeu. Apoi a realizat „revederea"!

Probabil că în cadrul diferitelor transmiteri i-ar fi cerut tatălui ca într-o anumită zi şi la o anumită oră să aducă un aparat de fotografiat, pentru a înregistra un eveniment extraordinar; în acea zi, tatăl, în timp ce stătea într-un jilţ, nu a văzut nimic, dar de deasupra sa, fiica iubită a produs uimitorul proces fizic promis: prin energia gândirii sale, bătrânul tată şi-a activat o bogată emisie de ectoplasmă albă ascendentă şi sufletul mai evoluat al Iuliei a activat-o şi mai mult, până la strălucire, şi a modelat-o cu măiestrie pentru redarea în invizibil a frumosului ei chip şi a părţii superioare a trupului (figura 56) avut înainte de deces. Acea placă fotografică din epoca primelor mijloace tehnice de fotografiere a înregistrat totuşi foarte bine – mai complet chiar decât în majoritatea pozelor obţinute ulterior de cercetătorii occidentali – întregul proces fizic produs în invizibil de acel suflet evoluat: a redat clar atât emisia de ectoplasmă din capul devenit mai luminos, cât şi din partea superioară a trupului tatălui, cu urcarea naturală a emanaţiilor şi densificarea lor tot mai intensă în apropierea sufletului nevăzut şi, în final, cu activarea acestora prin energia propriei gândiri spirituale, până la strălucirea intensă a materiilor din care şi-a modelat „artistic" capul cu părul ondulat, gâtul şi mâna stângă. Excepţională înregistrare documentară! „Unicatul" respectiv

are o valoare deosebită ca demonstrare categorică a unei fenomenologii întru totul naturale care se produce adesea în apropierea noastră, peste tot în lume – dar fără să ştim – existând permanent variate încercări din cadrul Lumii Sufletelor de a-şi manifesta prezenţa şi de a comunica într-un fel sau altul. Dar acest document fotografic de mare complexitate demonstrativă şi cu profund fond ştiinţific are o valoare cu totul deosebită şi sub aspect istoric, întrucât a fost obţinut în ţara noastră cu mult înaintea multor altor state din lume.

Legat de impresionanta „fotografie de familie” care contribuie şi ea în mod valoros la cunoaşterile apocrife în acest domeniu al spiritualităţii docte, este de menţionat în plus şi un alt fapt: eruditul om de cultură român a fost poate prima persoană (sau printre primele) din lume care la sfârşitul secolului al XIX-lea a obţinut – în variate şi foarte interesante condiţionări tehnice – numeroase înregistrări fotografice (68 de fotografii!) ale unor suflete mai evoluate, care radiau în invizibil în alb strălucitor! Nefiind publicate însă de acesta, au ajuns treptat în Arhivele Statului doar ca simple piese anexe, unde au rămas „uitate”, căci nu au fost înţelese de nimeni. Abia după aproape un secol, cercetătorul român C. Săvulescu le-a redescoperit şi a sesizat valoarea lor nu numai sub aspect istoric, ci şi ca fond ştiinţific. Într-un articol bine documentat[15], în care a publicat cinci asemenea înregistrări unicate întru totul semnificative, asociate cu unele specificări scrise de însuşi B.P. Hasdeu cu privire la modurile „ciudate” în care au fost impresionate plăcile fotografice, autorul prezentării lor a menţionat în final şi o necesitate utilă zilelor noastre: „Publicarea acestui material [] are ca scop şi posibilitatea ca un cercetător mai competent să poată explica ştiinţific cum a obţinut Hasdeu acele imagini luminoase”. (Articolul mi-a fost transmis la vremea publicării lui cu dedicaţia autorului şi am preluat în ilustraţia acestei cărţi două dintre acele imagini „de noapte” – figurile 57-58 –, atât de importante documentar.)

În ceea ce priveşte modurile cu totul neobişnuite ale obţinerii numerosului set de poze „ciudate”, pe care B.P. Hasdeu le-a specificat la vremea respectivă pe spatele fiecărei fotografii, nu am mai aflat dacă cineva a oferit vreo explicaţie, date fiind cenzurările din acele decenii ale oricăror interpretări „idealiste” – specifice însă fotografiilor din invizibil. În fapt, după cum a descoperit dl C. Săvulescu şi a redat în articol, plăcile-clişee ale celor 68 de poze au fost impresionate – pe parcursul anilor 1893-1896 – de prezenţe invizibile neştiute, însă intens radiante; în acest scop a folosit două aparate fotografice ţinute în camera întunecată a şedinţelor de spiritism pe care le făcea academicianul, în special după decesul fiicei sale. Acesta, vrând să afle cum erau impresionate plăcile fotosensibile de asemenea entităţi invizibile, a folosit experimental mai multe moduri de expunere în întuneric, aparatele respective fiind folosite numai noaptea: cu obturatorul deschis – cu şi fără lampă cu lumină roşie în cameră; cu obturatorul *închis* (!); cu obturatorul *închis* şi cu un *carton gros pus în casetă peste placa fotografică* (!). Desigur, la nivelul cunoaşterilor fizice ale anilor respectivi nu se putea oferi o explicaţie doctă corespunzătoare pentru straniile înregistrări produse într-un aparat fotografic având diafragma închisă; dar eruditul academician retras la Câmpina era întru totul convins că plăcile-clişeu înregistrau suflete pe care le invoca în şedinţele ţinute adesea împreună cu medicul şi chimistul C.I. Istrati (devenit preşedinte al Academiei Române).

De fapt, nici în ultimele decenii nu s-au căutat explicaţii ştiinţifice pentru asemenea cazuri, preferându-se mereu acelaşi mod de tratare a tuturor „enigmelor” legate de existenţa reală a Lumii Sufletelor: evitarea şi desconsiderarea problemelor, cu „uitarea” rapidă a acestora. Îndemnul cercetătorului C. Săvulescu nu a condus la clarificări publice nici până în prezent. Personal, aş putea sugera o explicaţie, bazată însă pe constatări colaterale.

Discutând (la un congres internaţional desfăşurat în Italia în 1977) cu câţiva investigatori din grupul GRCU din Genova despre unele fotografii pe care le obţineau asupra unor prezenţe şi fenomene din invizibil, le-am recomandat să facă fotografieri într-o „zonă activă” dintr-o regiune muntoasă din apropiere, folosind indicaţiile unor contoare Geiger-Müller pentru radiaţii gamma. Drept urmare, după un timp mi-au comunicat surpriza avută: când fotografiau la micile semnale sonore ale aparatelor respective surprindeau imediat diferite prezenţe ale unor entităţi nevăzute care radiau în alb şi produceau anumite fenomene în locuri în care nici nu-şi imaginau că ar putea exista aşa ceva! După câţiva ani, drept mulţumire, mi-au trimis o reuşită carte-album cu o colecţie de imagini obţinute după aplicarea metodei respective.

De fapt, la acea dată, nu puteam obţine un astfel de contor, dar cu câţiva ani înainte am dedus pe altă cale utilitatea lui în asemenea cercetări. Biologul clujean Al. Sift (care în a doua jumătate a veacului trecut a fost un pionier în obţinerea unei colecţii de fotografii ale diferitelor entităţi invizibile din Lumea Sufletelor şi nu numai) m-a dus de multe ori – la începutul anilor ’70 – într-o porţiune a „zonei active” de la pădurea Hoia (din vestul oraşului Cluj-Napoca), pentru a-mi arăta modificări biologice curioase ale arborilor mai tineri; partea mai ciudată era însă alta: arborii respectivi se aflau în locurile în care fotografiase repetat diferite entităţi intens radiante pe care totuşi nu le văzuse. Or, la un grup de asemenea arbori mi-a arătat un fenomen ciudat pe care el, ca biolog la un laborator de cercetare, nu şi-l putea explica ştiinţific: rupând câteva crenguţe din locul unde fotografiase chiar şi formarea ceţoasă, printre crengi, a unui chip uman (figura 59), mi-a arătat că *interiorul* acestora era carbonizat, deşi la exterior nu se vedea nici un efect termic, iar în frunzişul uscat de la baza tulpinilor grupului respectiv de copaci nu se vedea nici cea mai mică urmă a vreunui foc! Pentru mine, fenomenul era însă clar; din fizica radiaţiilor cunoşteam rezultate similare ale experimentelor făcute de

diverşi fizicieni: radiaţiile gamma având frecvenţe vibratorii specifice foarte înalte, sunt foarte penetrante prin materia „obişnuită”, dar şi foarte potente energetic; emise asupra arborilor, produc în primul rând arsuri ale ţesuturilor vegetale mai fine – cele ale măduvei din interiorul crengilor copacilor! Concluzia pe care am putut să o discern indirect a fost clară: entităţile invizibile şi sufletele umane care radiază în alb-strălucitor, fiind mai evoluate, posedă şi emană energii la frecvenţe vibratorii similare radiaţiilor gamma. Recomandarea bazată pe această concluzie, făcută câţiva ani mai târziu investigatorilor italieni şi experimentată de aceştia într-o „zonă activă” în care se menţin grupuri de fiinţe invizibile, m-a convins asupra acestei similitudini fizice. Şi astfel pot sugera explicaţia fizică a fotografiilor de noapte făcute tot experimental de profesorul promotor al spiritualităţii din ţara noastră de la sfârşitul secolului al XIX-lea: plăcile fotografice din aparatele iniţiatului de la Câmpina au înregistrat într-adevăr imaginile invizibile ale unor suflete umane mai evoluate, care „au vrut” să fie fotografiate pentru a-i susţine nu numai moralul acestuia, ci şi acţiunile sale spirituale. Diafragma metalică din plăcuţe foarte subţiri şi cartonul gros ce a acoperit placa fotografică nu puteau ecrana deloc radiaţiile penetrante, cu frecvenţe vibratorii atât de ridicate – similare domeniului radiaţiilor gamma! În acest fel, contribuţia ştiinţifică a B.P. Hasdeu chiar şi în acest domeniu fundamental al cunoaşterilor spirituale este importantă atât sub aspect istoric – el fiind în fapt unul dintre primii oameni din lume care au obţinut fotografii din lumea invizibilă a sufletelor –, cât şi sub aspectul fondului instructiv-documentar extrem de util cunoaşterilor din fizica apocrifă a manifestărilor materiilor invizibile şi respectiv a spiritelor.

Alături de impresionanta poză a fantomei Iuliei împreună cu tatăl său, numeroasele fotografii obţinute de cercetători în cursul variatelor experimente în care erau „materializate” temporar fantome şi uneori chiar trupuri umane au demonstrat categoric, înainte de o multitudine de alte

aspecte ştiinţifice esenţiale, existenţa a două realităţi fundamentale: pe de o parte, realitatea manifestărilor permanente ale lumii invizibile a sufletelor – dintre care unele doresc mereu să menţină legături cu lumea întrupaţilor, spre a-i sfătui şi a le arăta că nu au murit, iar multe altele doresc intens să se reîntrupeze. Pe de altă parte, este realitatea manifestărilor la fel de permanente – şi la fel de puţin cunoscute – ale complexei structurări a fiinţei umane, ale cărei corpuri energetice invizibile produc permanent felurite fenomene fizice funcţionale, nevăzute, dar foarte naturale – în măsura în care fiecare om îşi dezvoltă evolutiv capacităţile funcţionale deţinute în mod latent. Or, acei oameni care, prin voinţă sau involuntar, şi-au „eliberat” asemenea capacităţi pot realiza efectiv o „conexiune directă” între ambele realităţi fundamentale, îndeplinind conştient sau prin subconştient acest rol de „medium”, de „intermediar” între ambele lumi.

În general, fenomenele mediumnice experimentale sau cele neştiute, ale legăturilor între cele două realităţi, ori numai între cele două lumi au la bază „împrumuturi naturale” de materii ale corpurilor invizibile umane: acestea au loc fie prin oferire conştientă de către mediumi, fie neştiut – prin preluare directă datorită „uşurinţei de plecare din trup” a materiilor respective de la persoane cu capacităţi de medium. Dar asemenea preluări de către diferite suflete care „doresc” să facă manifestări demonstrative sau să efectueze unele acţiuni de ajutorare se produc numai când se ivesc ocazii favorabile. Un exemplu interesant în acest sens a fost aflat de iniţiatul român S. Demetrescu în prima jumătate a veacului trecut de la un „duh alb”, comunicarea acestuia publicând-o în cunoscuta sa carte *Din tainele vieţii şi ale universului*[16]:

> Dacă găsim câte un fotograf profesionist sau amator care ne poate servi ca medium, dăm buzna [] să ne fotografiem şi noi. În acest caz, iau fluid din dublul său vital, îl îmbib în perispiritul meu pentru a-l

face mai compact, mai dens. Dar din cauză că el face poza la lumina vie a electricităţii nu reuşesc să apar clar pe placa lui fotografică, pentru că lumina electrică îmi risipeşte fluidele [vezi figura 11 – n.a.] pe care cu atâta greutate le acumulez în jurul meu []

noi nu reuşim adesea să apărem pe placa fotografică de la prima încercare, iar pentru fiecare repetare trebuie să luăm o nouă cantitate de fluid de la fotograf, ceea ce nu ne putem permite, deoarece această cantitate are o limită pe care, dacă o depăşim, îl îmbolnăvim – lucru de care suntem responsabili. Atunci nu ne rămâne decât ca noi singuri şi fără fluidul fotografului-medium să ne procurăm fluid din spaţiu şi să pozăm aşa. Pentru acest lucru, eu trebuie mai întâi să mă gândesc la chipul şi înfăţişarea pe care am avut-o în viaţa terestră. Prin această concentrare a gândirii, eu îmi creez un trup fluid, aidoma cu cel din viaţa precedentă [].

Am credinţa că, având în vedere că am intrat într-un nou ciclu de mare spiritualitate, se vor naşte mai mulţi mediumi fotografi. Astfel vom reuşi mai uşor şi mai bine să ne arătăm lumii carnale, care va fi zguduită în ideile sale false că morţii au murit şi s-au prăpădit pentru totdeauna…

Întreaga „confesiune” a duhului respectiv se constituie într-o remarcabilă confirmare, provenită şi aceasta tot din ţara noastră, privind şirul de fenomene invizibile atât de normale şi uzuale în viaţa de zi cu zi şi totuşi atât de evitate şi chiar ascunse cunoaşterii prin regretabile ignorări ale profunzimii şi importanţei lor pentru viaţa fiecăruia dintre noi.

În cea de-a doua jumătate a secolului XX s-au manifestat mediumi remarcabili care s-au oferit de asemenea să colaboreze cu cercetători ştiinţifici; însă în general laboratoarele în care aveau loc demonstraţiile şi cercetările inerente nu au mai comunicat faptele şi nici nu au făcut publice concluziile şi înregistrările fotografice documentare. Totuşi, la rândul lor,

şi aceşti mediumi au dorit la fel de sincer să contribuie la extinderea cunoaşterilor docte în largul domeniu al manifestărilor corpurilor invizibile ale omului şi al manifestărilor Lumii Sufletelor. De asemenea, deşi mai puţini, au existat şi fizicieni şi medici care au sesizat importanţa fundamentală a unor asemenea cunoaşteri şi fenomene din invizibil şi au bravat consensul atât de nociv al desconsiderării şi chiar al ascunderii cercetărilor şi a rezultatelor, publicând articole şi cărţi cu reală valoare ştiinţifică.

Pe această linie atât de necesară şi utilă a progresului cunoaşterilor, în cursul anului 1974 a survenit o demonstraţie cu totul deosebită, care a fost organizată la Roma de medicul chirurg italian Franco Moretti în colaborare cu unul dintre cei mai potenţi mediumi ai deceniilor respective – italianul Fulvio Rendhell.

Printre multiplele sale activităţi demonstrative, acest medium reuşise încă din perioade anterioare să intre repetat în legătură cu acel spirit evoluat care s-a manifestat către finele secolului al XIX-lea sub numele de Katie King în extraordinarele materializări din şedinţele de cercetări experimentale pe care le organiza savantul profesor englez William Crookes.

Reputat fizician şi chimist – înnobilat cu rangul de „Sir” pentru importantele sale contribuţii ştiinţifice –, W. Crookes a sesizat importanţa studierii energiilor şi a manifestărilor corpurilor invizibile ale fiinţei umane şi astfel s-a dedicat ani de-a rândul şi cercetărilor paralele ale acestui domeniu prea puţin cunoscut atunci în Occident. Pentru cercetările sale a beneficiat de colaborarea unor mediumi cu capacităţi deosebite: tinerele Kate Fox şi Florence Cook şi renumitul Daniel Dunglas Home. Experimentele sale, care au avut loc chiar înaintea celor organizate de medicii englezi şi francezi menţionaţi anterior, i-au adus titlul onorific de „părinte al investigaţiilor ştiinţifice” al acestui nou orizont cognitiv.

În perioada în care lucra cu mediumul Florence Cook, de-a lungul a trei ani, în timpul şedinţelor experimentale a apărut intermitent spiritul acelei Katie King, care ar fi fost în urmă cu cinci mii de ani o prinţesă egipteană iniţiată de la curtea faraonului din acea vreme. Dorind să-l ajute pe savantul englez în cercetările sale, i-a oferit în mod repetat cele mai uimitoare demonstraţii: materializarea temporară a propriei fantome într-un trup cu aspect carnal, prin „împrumutarea” de substanţe din corpurile invizibile, dar şi din trupul mediumului (de altfel, în mod neştiut, în proporţii mai reduse şi de la persoanele care asistau). Pentru realizarea fantasticelor materializări, tânăra Florence era hipnotizată în prealabil şi îşi revenea cu greu după dematerializarea şi dispariţia lui Katie. În timpul diferitelor demonstraţii de acest fel, profesorul a făcut 44 de fotografii, dar pozele au fost de calitate foarte slabă, căci tehnica fotografică nu era încă prea avansată. Am redat în figura 60 o fotografie care a fost oarecum mai bună de la ultima „întrupare” – care a avut loc la 25 mai 1874.

La împlinirea unui secol de la acea ultimă întrupare, spiritul Katiei l-a anunţat din timp pe italianul Fulvio că îi va oferi o demonstraţie la fel de uimitoare, pentru care va trebui şi el să „împrumute” materii din corpurile invizibile şi din trupul său carnal.

Şi s-a ţinut de cuvânt!

Este, desigur, interesant de remarcat un fapt: spiritele mai evoluate care doresc să ofere manifestări cu totul deosebite anunţă cu un timp înainte data la care „vor putea produce” demonstraţiile respective. De exemplu, Iulia Hasdeu a făcut anunţul în acelaşi mod, cerându-i tatălui ca într-o anumită zi să aibă aparatul de fotografiat pregătit pentru pozare; la fel a procedat şi sufletul fostului scriitor englez Conan Doyle, care (la jumătate de secol după poza Iuliei) a programat pentru o anumită zi fotografierea împreună cu soţia sa, încă vie (imagine pe care am prezentat-o în cartea *Dezvăluiri din invizibil*, figura 1). Desigur, ar fi foarte interesant să aflăm care este motivul acestor „programări”: în ce ar

consta „pregătirea” într-un anumit interval de timp a anumitor faze prealabile strict necesare manifestărilor respective?… De exemplu, pentru întrupările lui Katie King, cele ale spiritelor Yolanda şi Nephentes, cu eforturile mediumului Elisabeth d'Espérence, ori ale fantomei Mary Brown cu eforturile mediumului Ofelia Corales, e normal faptul că şi acele fiinţe invizibile au făcut anumite eforturi prealabile: în intervalul respectiv, probabil că printre alte pregătiri, şi-au „autoformat” în detaliu „programul” trupului în care să se manifeste la şedinţa din data fixată, în baza căruia să „împrumute” substanţele necesare materializării; şi acest fapt pare plauzibil, căci în marea majoritate a cazurilor, fantomele şi chiar întrupările apar ca „reproduceri” ale trupurilor din vremea tinereţii sau a maturităţii acelor „persoane” decedate.

Dar revenind la impresionanta demonstraţie a „reîntrupării” aniversare a spiritului Katiei King, este necesară o precizare: remarcabilul medium Fulvio Rendhell nu a fost hipnotizat pentru a realiza fenomenele respective, el obţinându-le datorită dezvoltării deosebite a propriilor capacităţi şi efectuând astfel în mod conştient eforturile complexe necesare spectaculoasei „materializări”. Pentru a reda sintetic desfăşurarea demonstraţiei unicat, produsă în faţa unei asistenţe avizate, am reluat din presa italiană din urmă cu patru decenii[17] două declaraţii care confirmă în mod clar veridicitatea uimitoarelor fenomene produse într-o sală din Roma. Ca ilustrare, am ales şase imagini dintre pozele publicate – înregistrările fiind făcute de un fotograf profesionist, cunoscut pentru rigurozitatea sa; totuşi, imaginile nu sunt suficient de clare, din mai multe motive: pe de o parte, expunerile clişeelor s-au făcut într-un spaţiu foarte slab luminat şi fără declanşări ale bliţului (nefiind permise), iar pe de altă parte, din cauza unor înceţoşări discrete produse prin activările specifice ale diferitelor materii invizibile emise în aer atât de medium, de fantomă, cât şi de unele persoane din asistenţă. Redau în primul rând declaraţia medicului chirurg Franco Moretti:

În diferite şedinţe anterioare cu mediumul Fulvio Rendhell am putut examina fenomene premonitorii, produse de spiritul lui Katie: luciri, viziuni ectoplasmatice parţiale, aducere de flori etc.

Şedinţa din 19 iulie am pregătit-o cu multă rigoare, fiindcă spiritul a anunţat un mare eveniment. Iată pe scurt câteva date:

1. Toţi participanţii erau persoane selectate, cunoscute şi valide.
2. Încăperea a fost sigilată cu mânile mele.
3. Eu am stat lângă medium; ne separa însă un scaun, lăsat gol pentru spirit.
4. Unica sursă luminoasă era o lampă de culoare verde-albăstrui, pusă pe o masă.
5. Eu însumi am desigilat încăperea la terminarea şedinţei.
6. Toţi participanţii s-au ţinut de mâni, în lanţ.

Iată şi unele date ştiinţifice:

Fantoma lui Katie a apărut între mine şi medium şi eu am perceput-o ca având înfăţişarea unei tinere acoperite de o ţesătură albă, fină şi lucioasă.

Sub veşmântul alb am putut remarca trăsături splendide ale unui corp foarte tânăr, animat de un freamăt vital vibrant.

Mâinile sale erau moi, aproape catifelate, pielea îi era netedă. Se percepea bine respiraţia ei, care era puţin greoaie.

Cu acceptul ei, am putut constata că bătăile inimii erau perceptibile şi normale.

Senzaţia era aceea că aveam alături trupul unei creaturi vii, excepţional de delicată, dar totodată „fugitivă”.

Mi-a dat un sărut pe frunte şi m-a apropiat de ea pentru a o îmbrăţişa. Strângându-i trupul, am simţit deodată stranii şi uşoare descărcări de tip electric.

A susurat câteva cuvinte şi, înainte de a dispărea, mi-a promis că se va întoarce. Deci fantoma avea şi capacitatea de a vorbi, chiar în mod foarte amabil, dar trist. Părea foarte emoţionată.

Îi mulţumesc lui Fulvio Rendhell, care după această nouă dovadă, apare ca fiind unul dintre cei mai potenţi mediumi ai epocii noastre.

Roma – 22.07.1974

Dr. Franco Moretti

Ca descriere a principalelor faze ale extraordinarei demonstraţii, redăm şi consemnarea pe scurt a acestora, ca într-un fel de proces-verbal al şedinţei, semnat la sfârşit de toţi cei peste douăzeci de participanţi. (Pentru o mai bună explicitare a faptelor tulburătoare survenite acolo, în textul procesului-verbal am adăugat la unele specificări şi indicativul figurilor acestei cărţi, ale imaginilor pe care le-am selectat din fotografiile publicate de presa italiană din acea vreme.):

Subsemnaţii declarăm cele ce urmează:

La ora 0,30 din 19 iulie 1974, în sala Cercului Spiritual Navona 2000 din Roma, a fost ţinută o şedinţă a mediumului Fulvio Rendhell, în prezenţa noastră. În timpul şedinţei a survenit materializarea fantomei Katie, invocată [figura 61] de acest medium.

Fantoma a apărut [figura 62] şi a stat pe scaunul liber la dreapta mediumului şi la stânga doctorului Moretti şi a pus mânile pa masă, formând lanţul cu participanţii.

Pe lângă aceasta, fantoma a făcut şi următoarele acţiuni principale:

1. S-a ridicat repetat de pe scaun şi a făcut un tur complet al lanţului format de participanţi, atingându-i unul câte unul;
2. I-a sărutat pe doctorul Moretti şi pe doamna Ronchi [figura 63];
3. A mers prin sală alături de doctorul Moretti;
4. A acceptat ca doctorul Notaro să-i sărute mâna;

5. A acceptat ca doctorul Moretti să-i simtă ritmul cardiac [figura 64];
6. L-a îmbrăţişat pe medium şi l-a strâns la pieptul ei;
7. A făcut să apară trei gladiole roşii, cu diferite petale roz [figurile 65-66]. Toţi participanţii au putut să atingă fantoma în diferite moduri – care a apărut cu forma trupului unei fete foarte tinere, îmbrăcată complet în alb, având caracteristicile unei fiinţe vii; dar în unele momente părea că nu e complet materializată, prin prezenţa pe trupul ei a unor vibraţii deosebite şi a unei evidente stări de fluiditate.

Cu acceptul spiritului, au fost făcute diferite fotografii de către dl Ventimiglia, în timpul fazelor şedinţei.

Şedinţa s-a terminat în jurul orei 1,45 şi deci, ţinând cont de timpii de concentrare iniţială şi de trezire a mediumului, apariţia a durat cca 30 de minute.

La sfârşitul şedinţei, mediumul epuizat a suferit foarte grave crize, cu pierderea totală a simţurilor [figura 65].

Întreaga şedinţă s-a desfăşurat la lumina slabă a unei lămpi de culoare verzuie, de tip normal.

Localul a fost inspectat şi închis complet, cu un control final făcut de doctorul Moretti.

Totul s-a desfăşurat cu rigoare extremă şi cu toate cerinţele cazului.

Aşadar, putem afirma cu totală încredinţare autenticitatea fenomenului la care am asistat.

Roma – 20 iulie 1974

Raportor: Orazio Pascucci – specialist electronist

Am citit şi am semnat: Dr. Franco Moretti – medic chirurg; Dr. Francesco Notaro – medic oficial [urmează numele altor 19 persoane].

Ceea ce nu a avut cum să se consemneze şi nici nu a fost remarcat de cei care au publicat impresionanta demonstraţie este un fapt ce abia în ultimele două decenii a putut să fie remarcat şi înţeles de cei care obţin

sau care au ocazia să vadă fotografii ale entităţilor invizibile din Lumea Sufletelor: în ultima fotografie a scaunului gol pe care au rămas florile materializate de Katie King, la mijlocul părţii superioare, clişeul a surprins un glob intens strălucitor în alb (figura 66), pe care însă nimeni dintre persoanele participante nu l-a perceput. În sine, înregistrarea respectivă este o dovadă remarcabilă a veracităţii întregii demonstraţii: restituind substanţele „împrumutate”, acel spirit evoluat – care a oferit şirul de manifestări extraordinare – a revenit rapid la „forma” sa obişnuită: un glob alb, strălucind în invizibil!

De altfel, din setul de imagini reproduse rezultă şi un alt fapt semnificativ: potentul medium italian, care în tot timpul manifestărilor fantomei a stat cu mânile pe trupul ei, alimentând-o permanent cu energiile sale, în fazele finale era căzut într-o stare de epuizare totală. Şi era normal să fie aşa: pierzând mari cantităţi de substanţe din corpurile invizibile şi chiar din trupul său carnal, deşi cea mai parte a lor s-a reîntors la final în fiinţa sa, refacerea structural-funcţională a corpurilor a durat puţin – în timp ce trupul suferea crizele lipsei energiilor vitalizante.

Dar fenomenele produse de energiile gândirii atât în manifestările stranii ale corpurilor invizibile şi ale trupului carnal al fiinţelor umane, precum şi asupra altor structuri din materii grele şi chiar asupra altor forme de energie sunt cu mult mai numeroase; din păcate, majoritatea fenomenelor de acest fel continuă să rămână în umbra ignorării lor dirijate sau chiar a ignoranţei individuale a marii majorităţi a omenirii – stimulată adesea de un fel de „lene a intelectului” preocupat mereu de problemele şi satisfacţiile inferioare ale vieţii materiale. De aceea consider că este util să ofer cititorilor relevarea şi demonstrarea ilustrată (cu multe imagini inedite chiar la nivel mondial) şi a altor serii de fenomene prea puţin cunoscute sau chiar cu totul neştiute

Note

1. Gheorghiţă, F., *Marile taine ale omenirii*, ed. cit.
2. Hurtak, J.J., *The Book of Knowledge*, ed. cit.
3. ***, *Le Livre d'Enoch*, ed. cit.
4. Principalele cărţi publicate în secolul al XIX-lea de Allan Kardec au fost: *Le Livre des Esprits*; *Le Livre des médiums*; *L'Évangile selon le spiritisme*; *Le Ciel et l'Enfer*; *La Gènese*. Aceste cărţi au fost publicate în numeroase ediţii şi traduceri (unele au fost traduse şi în limba română). În Brazilia însă, conţinutul lor a avut o foarte largă difuzare, importante părţi din populaţie fiind instruite să le asocieze cu credinţa catolică oficială.
5. Kardec, A., *Le Livre des médiums*, Conseil Spirite International, Brasilia.
6. Porsenna, N., *Apariţiuni şi fantome materializate*, Editura Cugetarea, Bucureşti, 1946.
7. Sudre, R., *Traité de parapsychologie*, Payot, Paris, 1956.
8. Geley, G., *L'ectoplasmie et la clairvoyance*, Alcan, Paris, 1921.
9. Am prezentat şi în cartea *Dezvăluiri din invizibil* (2008) emanaţii ectoplasmice, mai reduse însă, produse prin concentrarea gândirii în timpul slujbei religioase în altarul unei alte biserici din Iaşi.
10. Powel, A.E., *The Etheric Double*, *The Astral Body*, *The Mental Body*, *The Causal Body*. Volumele au fost editate între anii 1925 şi 1928, apărând apoi în numeroase ediţii şi traduceri până în prezent.
11. Besant, A., Leadbeater, C.W., *Les formes-pensées*, ediţia a VI-a, Adyar, Paris, 2000.
12. De exemplu, revista franceză *Revue Spirite*, nr. 71/2007, Tours.
13. Porsenna, N., *Apariţiuni şi fantome materializate*, ed. cit.
14. Hasdeu, B.P., *Sic Cogito* (ediţia I în 1891), Editura Evenimentul, Bucureşti, 1990.

15. Săvulescu, C., „Neobişnuitele fotografii făcute de B.P. Hasdeu”, *Fotografia*, nr. 127/1979, Bucureşti.
16. Demetrescu, S., *Din tainele vieţii şi ale universului*, ediţia a IV-a, Editura Emet, Oradea, 2001.
17. „Ritorna il fantasma di Katie King”, *Il Giornale dei Misteri*, Florenţa, septembrie 1974.
1* Sunt fericită; te iubesc; ne vom revedea; aceasta trebuie să-ţi ajungă. Iulia Hasdeu.

Capitolul IV

Uimitoarele fenomene produse de energiile-gând

„La o vârstă mai fragedă, se presupune că densitatea energiei universului ar fi fost atât de mare, încât legile cunoscute ale fizicii nu ar fi fost aplicabile. Când universul avea vârsta cea mai mică […] era momentul Planck, moment în care toate cele patru forţe fundamentale cunoscute erau unificate într-o singură forţă generală, care ar putea fi numită *superforţă*.”

Zeno Folescu (*De la quarcuri la quasari*)

Superforţa primordială

Cercetarea ştiinţifică din ultimele două secole şi jumătate a aprofundat treptat fenomenologia şi explicitarea teoretică fizico-matematică a patru forţe fundamentale în baza cărora s-a manifestat şi s-a dezvoltat continuu universul material cunoscut astronomic. Acestea ar fi apărut în primele trei minute de după *big bang*, diferenţiindu-se dintr-o forţă unică a unei imense energii cantonate în haosul iniţial într-un mod ce nu a putut fi încă determinat.

Sub aspect cronologic, descifrarea fondului fizic şi teoretic al acestor forţe universale a avut următoarea succesiune: forţa gravitaţiei (care este forţa de atracţie reciprocă între masele obiectelor din materii grele;

intensităţile acesteia sunt foarte reduse în mediul planetar, dar au valori foarte mari între corpurile cereşti); forţa electromagnetică; forţa nucleară slabă (care intervine în lumea transmutării particulelor elementare); forţa nucleară tare (care menţine stabilitatea nucleonilor din nucleul atomilor, respectiv a cuarcilor care constituie protonii şi neutronii).

De fapt, diferiţi fizicieni şi astrofizicieni au susţinut teoretic, dar au şi demonstrat practic prin exemple din spaţiu existenţa unei a cincea forţe – care s-ar manifesta mai evident la nivel spaţial: antigravitaţia. Întrucât însăşi forţa gravitaţiei nu a putut fi cercetată în intimitatea ei fizico-matematică (stabilindu-se în principiu că s-ar propaga prin unde, având ca fotoni-mesageri specifici „gravitonii"), până în prezent s-a convenit la renunţarea consacrării antigravitaţiei ca fiind a cincea forţă fundamentală. În mod teoretic s-a enunţat totuşi existenţa unei forţe de respingere, dar fiind de aceeaşi natură cu gravitaţia, ar fi o subvariantă a acesteia; şi pentru a o include în consideraţiile teoretice ale astrofizicii, particulei-mesager a undelor respective i s-a dat numele de „gravifoton".

În fapt, vastul ansamblu teoretic şi experimental al studierii celor patru forţe şi al aplicării sale în tehnica modernă s-a dezvoltat în mod impresionant în special în cursul secolului XX. Or, ascendenţa sa a stimulat dezvoltarea la fel de rapidă şi a celorlalte ştiinţe, astfel că avântul progresului întregii civilizaţii terestre a beneficiat de imensul fond cognitiv şi creativ acumulat în veacul anterior. La acest nivel, cercetările teoretice şi experimentale s-au putut orienta tot mai intens şi către aflarea „tainelor începuturilor" universului astrofizic, atât în privinţa macro-cosmosului metagalactic, cât şi în privinţa microcosmosului particulelor elementare ale materiei şi respectiv al energiilor lor specifice. Prin imensele instalaţii ale acceleratoarelor de particule, s-a ajuns chiar la căutarea „particulei lui Dumnezeu", bosonul Higgs (celor doi fizicieni care l-au descoperit teoretic fiindu-le acordat Premiul Nobel în 2013); s-a sperat astfel că se va ajunge mai uşor şi la descoperirea „forţei

fundamentale unice” din care s-au desprins cele patru forţe consacrate ştiinţific. Însă cercetările privind „tainele materiilor grele” s-au limitat strict la domeniul acestora şi se opresc mereu în faţa unui hotar pe care „nu au voie” să-l depăşească. Or, în sine, „materiile grele” sunt doar unele dintre componentele de bază care au fost concepute (ideatic şi fizic) de inteligenţa supremă a Tatălui Unic, din „ceea ce exista mai înainte” în infinitul spaţiului; în fapt, giganticul ansamblu al Creaţiei cosmice a fost edificat conform gândirii Sale nu numai din mai multe categorii de „materii” – cu energiile lor specifice –, ci şi cu alte feluri de substanţe tot mai fine, culminând cu propria „substanţă-energie spirituală divină”, din care a emanat şi numeroasele tipuri de fiinţe spirituale care să populeze şi să înfrumuseţeze întreaga Creaţie. Astfel, numai prin îmbinarea ştiinţei materialiste cu ştiinţa spirituală se poate pătrunde în „taina forţei unice primordiale”, renunţându-se la ascunderea şi desconsiderarea dirijată a existenţei fundamentale a fiinţelor şi a energiilor spirituale. Şi această îmbinare se va realiza legic, căci „legea evoluţiei continue” a fost stabilită de la începuturi de Gândirea divină! Şi, într-adevăr, în ultimul timp se constată efectiv că se adună în acest sens tot mai multe evidenţe fenomenologice, iar în paralel creşte numărul fizicienilor şi al oamenilor cu preocupări ştiinţifice din alte domenii, cu toţii fiind, prin propria documentare, cercetare şi manifestare publică, tot mai deschişi la ideea îmbinării celor două ştiinţe.

De altfel, mulţi oameni nu cunosc un alt fapt: în ţările dezvoltate există şi anumite instituţii în cadrul cărora grupuri de fizicieni şi de alţi specialişti efectuează „oficial”, dar discret variate cercetări şi experimente bazate pe această îmbinare atât de necesară. Însă atât existenţa acestora, cât şi rezultatele obţinute continuă să fie ţinute „secrete”, nefiind făcute publice în reviste sau cărţi ştiinţifice. Din păcate, ca la orice nouă descoperire, începutului discret de îmbinare a celor două ştiinţe i s-a imprimat o orientare nefastă spre scopuri militare mereu obscure; din ceea

ce „a scăpat” în exterior, s-au publicat unele cărţi, cum ar fi volumele *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain* şi *Războiul parapsihologic*[1].

Totuşi, diferiţi fizicieni şi specialişti din alte domenii au înţeles importanţa deschiderii faţă de public a îmbinării celor două ştiinţe în cadrul unei adevărate *metaştiinţe* şi nu au acceptat plafonarea limitativă a cercetării „tainelor fundamentale”. Din a doua jumătate a veacului trecut până în prezent, prin prisma acestei cunoaşteri mai complexe şi în mod „nonconformist”, au organizat noi cercetări, cu mijloace tehnice tot mai moderne şi cu rigurozitate ştiinţifică, demonstrând în primul rând veracitatea experimentelor organizate în urmă cu peste un secol de pionierii ezoterismului ştiinţific; dar, în paralel, s-a evidenţiat şi faptul că înţelepţi ai spiritualităţii din vechime cunoşteau în mod ciudat şi unele aspecte esenţiale ale începuturilor universului: de exemplu, popularea cuantică a haosului primordial cu microentităţi care „gândeau”, dar erau inactive sau prima manifestare a „Germenului Unic” autoformat – care, *gândind*, „a dorit” să creeze şi, apoi, *gândind mereu*, a conceput legile divine şi uriaşa creaţie cosmică a universului „nostru” – şi poate chiar a altor universuri.

Din aceste consemnări, datate cu milenii în urmă, ale unor stranii cunoaşteri şi ale unor fenomene ciudate considerate adesea „minuni”, asociate cu experimente prin instalaţii tehnice extraordinare, precum şi cu descifrări teoretice tot mai avansate, se conturează tot mai clar un fapt fundamental atemporal: Energia Gândirii a fost în sine acea „forţă primordială unică”, din care s-au desprins celelalte forţe fundamentale – constatate ca bază a edificării universului astronomic. Aceasta ar fi o supoziţie teoretică imaginativă? Nicidecum! Serii de cercetări experimentale efectuate în a doua jumătate a secolului XX de către oameni ai ştiinţei moderne „nonconformişti” s-au asociat în a demonstra realismul acestei *concluzii* tulburătoare. De fapt, „ipoteza respectivă” rezultă din verificarea repetată a diferitelor fenomene fizice întru totul

specifice şi concludente: „energia gândirii” poate nu numai să influenţeze, ci şi să controleze în mod autoritar, instantaneu, reducând parţial sau total ori amplificând fiecare din cele patru forţe fundamentale. Toate aceste forţe care stau la baza edificării universului cunoscut de noi, pământenii, domină întreaga sa dinamică spaţială; şi totuşi, la nivel terestru se supun cu incredibilă uşurinţă energiilor-gând emanate de „nucleul nostru spiritual” când acestea sunt concentrate şi modulate ca frecvenţe vibratorii prin corpul voinţei – corpul atmic. Pentru edificarea cititorului, prezint în acest sens şi o selecţie – parţial ilustrată – a unei suite cazuistice demonstrative rezultate din diferite manifestări naturale, dar în special din experimente tehnico-ştiinţifice moderne – specifice fiecărui tip de forţă fundamentală în parte.

Cu un secol înainte ca „forţa gravitaţiei” să fie definită teoretic fizic şi matematic, anumite consemnări asociate cu miniaturi pictate – redactate în cursul secolului al XVII-lea şi reluate în secolele următoare – au descris un fapt prodigios care a impresionat nu numai călugării unei mănăstiri franciscane din Italia şi clericii de rang superior, ci şi locuitorii din zona locaşului de cult: cu toţii au fost uimiţi de modul în care călugărul Iosif din Copertino se ridica pur şi simplu în aer când îşi concentra gândirea în rugăciune şi cădea într-un fel de extaz religios. Dar mai mult decât atât: episcopi locali şi însuşi papa Urban al VIII-lea au asistat la fel de uimiţi chiar şi la deplasarea prin aer a călugărului în exteriorul bisericii, depăşind la acea vreme orice cunoaştere şi înţelegere omenească!

Dar de fapt, în zonele creştinate ale lumii, un asemenea fenomen de levitaţie, de mers chiar pe apa mării agitate „bântuită de valuri” stârnite de un „vânt puternic”, a fost consemnat ca o „minune” într-un text succint, rămânând neexplicat de-a lungul a aproape două mii de ani. În capitolul 14 al Evangheliei apostolului Matei, unde se descrie venirea „pe apă” a Mântuitorului Iisus către luntrea apostolilor, s-au specificat la fel de succint şi două aspecte suplimentare, foarte importante pentru înţelegerea

fenomenului: într-o primă fază, apostolul Petru, având credinţa fermă (concentrarea propriei gândiri-voinţă) că prin ajutorul Învăţătorului „va putea merge” şi el pe deasupra valurilor, a coborât din luntre şi a făcut primii paşi prin aer; dar, survenind subit teama ascunsă că nu va reuşi, „s-a temut” şi, astfel, brusc, frecvenţa vibratorie a energiei-gând-voinţă i-a scăzut, implicit reducându-i-se şi capacitatea de anulare a gravitaţiei terestre; astfel, trupul său a început să intre în apă. A urmat însă o altă fază importantă a fenomenului fizic: Mântuitorul „şi-a întins îndată mâna, l-a apucat” şi, odată cu mustrarea pierderii concentrării, a „credinţei”, l-a ridicat din apă. Deci Iisus „l-a apucat” pe apostolul Petru şi i-a transmis prin mână din energia gândirii Sale, mult mai potentă şi la o vibraţie mult superioară, reactivându-i brusc vibraţia aurei la frecvenţa mai ridicată necesară unei uşoare levitaţii; astfel, Petru s-a ridicat din apă şi a putut reveni la luntre împreună cu prodigiosul său salvator. În doar câteva versete, evanghelistul a redat totuşi extrem de semnificativ o descriere foarte clară a modului în care concentrarea energiei gândirii – specifică „credinţei” – poate domina „cu uşurinţă” forţa de atracţie a gravitaţiei terestre:

> 25. Iar la a patra strajă din noapte, a venit la ei Iisus, umblând pe mare.
> 26. Văzându-L umblând pe mare, ucenicii s-au înspăimântat, zicând că e nălucă şi de frică au strigat.
> 27. Dar El le-a vorbit îndată: Îndrăzniţi, Eu sunt; nu vă temeţi!
> 28. Iar Petru, răspunzând, a zis: Doamne, dacă eşti Tu, porunceşte să vin la Tine pe apă!
> 29 El i-a zis: Vino. Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă şi a venit către Iisus.
> 30. Dar văzând vântul, s-a temut şi, începând să se scufunde, a strigat, zicând: Doamne, scapă-mă!

31. Iar Iisus, întinzând îndată mâna, l-a apucat şi a zis: Puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?

De fapt, în Orientul indo-tibetan, încă din Antichitate, instruirea pentru dezvoltarea capacităţii de „a merge prin aer şi chiar pe ape" a fost extinsă la un nivel mult mai larg în cadrul unor grupuri de populaţii – în special din nordul Indiei şi din Tibet: unii oameni care au obţinut un avans spiritual au putut să beneficieze mereu de selectări şi de iniţieri pentru a-şi dezvolta folosirea energiilor-gând în acest sens, chiar şi în scopuri utile vieţii zilnice. Un exemplu sugestiv a fost descris de autorul american Baird Spalding[2], care, în cursul unei vizite documentare făcute în anul 1894 împreună cu un grup de cercetători în zonele muntoase din nordul Indiei, a urmărit cu uimire două impresionante demonstraţii de levitaţie colectivă. Iată un scurt extras din relatarea acelui tulburător fenomen al reducerii controlate a forţei gravitaţiei terestre, care a fost produs într-o zi de un grup mai restrâns, iar a doua zi de un grup mai mare de pelerini:

> Am ajuns pe malul unui râu foarte mare, lat cam de şase sau şapte sute de metri, gata să se reverse şi care curgea cu o viteză de cel puţin cinci metri pe secundă. []
> Toţi cei doisprezece oameni s-au îndreptat spre mal şi, fără ca nici unul dintre ei să se dezbrace, cu un calm desăvârşit, au pus piciorul pe apă şi nu în apă. N-am să uit niciodată imaginea celor doisprezece oameni trecând, unul după celălalt, de pe solul sigur pe apele mişcătoare. Mi s-a tăiat respiraţia, aşteptând ca din clipă în clipă să-i văd cum dispar înghiţiţi de apele învolburate ale râului []; fiecare dintre noi priveam cu sufletul la gură cum cei doisprezece ajunseseră la mijlocul râului, mergând foarte liniştiţi pe suprafaţa apei, ca şi cum ar fi păşit pe pământ şi fără ca apa să le treacă mai sus de talpa sandalelor. []

> Înaintea plecării noastre, cincizeci şi doi de oameni din tabăra noastră s-au îndreptat liniştiţi spre râu şi l-au traversat la fel cum au făcut şi cei doisprezece în ajun. Ni s-a spus că şi noi am fi putut traversa împreună cu aceştia, dar că nici unul dintre noi nu avea destulă credinţă pentru a încerca să se deplaseze în felul acesta. []
> Jast (conducătorul expediţiei) a adăugat: Credeţi că oamenii pe care i-aţi văzut ieri mergând pe apă [] sunt oameni altfel decât voi toţi? Nu, ei nu se deosebesc cu nimic faţă de voi. Ei şi-au dezvoltat doar puterea divină, folosind corect *forţa gândurilor* lor…

Iată cum, în urmă cu 120 de ani, un tânăr hindus – acel Jast – ştia să explice foarte clar esenţa spirituală – reală – a „mersului pe apă" ca fiind un fenomen întru totul natural, dar condiţionat; în neştiinţa lor, turiştii care priveau la o atare demonstraţie erau profund tulburaţi, întrucât nu-şi puteau explica fenomenul prin cultura ştiinţifică atât de limitativă a Occidentului.

Ştiinţa modernă continuă să respingă orice conexiune doctă cu tot ce constituie structurare invizibilă a fiinţei umane şi să recunoască existenţa fundamentală a spiritului ca „entitate întrupată" şi a tot evitat să explice asemenea fenomene fizice – demonstrate totuşi public în Orient. (Din această cauză, de exemplu, pentru termenul „levitaţie", definiţia din diferite dicţionare enciclopedice este cel mai des eronată, uneori chiar ridicolă.)

Totuşi, la nivelul cunoştinţelor din domeniul fizicii actuale, prin repetarea demonstrativă a acestui fenomen în diferite locuri şi în variate condiţii ale producerii sale, se poate concepe direct o ipoteză explicativă – desigur, prin îmbinarea ambelor domenii cognitive. Devenind tot mai evident faptul că energia gravitaţiei se propagă prin unde specifice, este întru totul normal ca o afectare (ca reducere sau amplificare) a intensităţii lor să poată surveni instantaneu prin fenomene de interferenţă între undele

gravifice şi unde ale unei alte energii care să fie emise la frecvenţe apropiate (cu un anumit defazaj la reduceri parţiale ale nivelului energetic). Evident, acel hindus tânăr nu putea să ofere asemenea explicaţii teoretice, dar convingerea lui era profundă: greutatea oamenilor şi a obiectelor putea fi anulată „folosind corect forţa gândurilor”. Energia gândirii concentrate reducea efectiv forţa de atragere a masei Pământului prin acest fenomen clasic al interferenţei defazate. Desigur, la o primă apreciere, e greu de acceptat faptul că „materia” unui om ar dispune de o energie mai puternică decât cea emanată de imensa masă materială a planetei. Dar însăşi producerea din vechi timpuri a unor fenomene demonstrative de acest fel ne indică direct faptul esenţial menţionat anterior: în sine, *energia spirituală a gândirii* este dominantă, chiar dacă este emisă doar de *o scânteie divină* – cum este spiritul fiecărui om; şi această dominare e atemporală, întrucât *Gândirea* a fost *forţa unică primordială*, emanată tot mai amplu de *prima Fiinţă Spirituală care a devenit Creatorul Absolut* a tot ce există în cosmos, pe când *forţa gravitaţiei* este o formă subsidiară, desprinsă din acea forţă unică iniţială.

Dar cu câteva decenii înainte ca autorul B. Spalding să asiste la impresionantele traversări ale acelui mare râu din nordul Indiei, în Europa făcea demonstraţii individuale de levitaţie un medium care îşi dezvoltase potenţe deosebite. Scoţianul Daniel Dunglas Home reuşea prin concentrarea propriei gândiri să se ridice, planând în aer, chiar până la nivelul tavanelor unor încăperi înalte (figura 67), sfidând atracţia gravitaţiei terestre şi, aparent, şi greutatea trupului său. Astfel de experimente le-a efectuat de-a lungul multor ani, ajungând să le realizeze până şi în prezenţa a doi împăraţi – în Franţa şi în Rusia, cât şi în faţa diferitelor grupuri de nobili din mai multe ţări – care l-au invitat pentru uimitoarele sale demonstraţii. Cea mai spectaculoasă manifestare a făcut-o la Londra în anul 1868, ca invitat al lordului Ardare: ridicându-se în înaltul unei săli mari, a ieşit afară în poziţie verticală printr-o fereastră

situată la o înălţime de 23 de metri deasupra solului şi s-a întors planând, dar în poziţie orizontală.

În deceniile de la finele secolului al XIX-lea şi în veacul următor, şi alţi mediumi au ajuns să-şi deblocheze asemenea capacităţi, în prezent putând fi urmărite online variate demonstraţii de acest fel. Un exemplu interesant a fost oferit la Londra – în anul 1938 – de mediumul Colin Evans, într-o sală cu o numeroasă asistenţă (figura 68).

Trebuie accentuat însă un fapt amintit şi mai sus: vechi tradiţii din zone indo-tibetane ale selecţiei şi ale instruirii unor oameni – în special a unor tineri – în realizarea levitaţiilor au fost continuate mereu în cadrul diferitelor ashramuri. Într-un interviu cu un ziarist, un tânăr iniţiat dădea următoarele detalii despre instruirile şi experimentele colective[3]: „Oamenii începeau să se legene uşor, apoi mai mult şi tot mai mult şi apoi se ridicau în aer. Pentru a face acest lucru, trebuie să stai într-adevăr în poziţie lotus [cu picioarele încrucişate sub trup – n.a.]; altfel, picioarele se pot răni când coboară la sol". Ca ilustrare a acestei recomandări, am redat în figura 69 o imagine provenită din Orientul Îndepărtat.

O fotografie la fel de sugestivă privind reala răspândire în diferite zone nordice ale Indiei a practicilor de anulare a gravitaţiei terestre prin concentrarea energiilor gândirii a prezentat-o şi documentatul autor australian Andrew Tomas[4]: în faţa moscheii din obscurul sat Shivapur, un grup de unsprezece oameni, concentrându-se şi psalmodiind câteva cuvinte, ridicau – fiecare ţinând doar cu câte un deget – un bolovan mare, greu de peste cincizeci de kilograme; şi fiindcă acest fapt este parte dintr-un ritual religios, fac pietroiul să leviteze de şase ori pe zi! În aceeaşi carte, în cadrul capitolului „Anticii stăpâneau gravitaţia?", citează printre diferite cazuri antice şi moderne şi pe autoarea Alexandra David-Néel, care a descris în volumul *Mystiques et magiciens du Tibet* şi o demonstraţie excepţională: un lama tibetan – aflat într-o transă a concentrării totale a gândirii sale –, ridicându-se cu uşurinţă în aer, a

plecat cu mare viteză într-o anumită direcţie; autoarea şi însoţitorii au încercat să-l ajungă călare, însă nu au reuşit!

Dar şi „forţa fundamentală electromagnetică” poate fi influenţată şi chiar dominată prin energia gândirii fiinţelor spirituale. Şi, evident, asemenea fenomene au putut fi constatate cu aspect generic în diferite feluri de instalaţii electrice, precum şi în experimente cu aparatură specifică câmpurilor magnetice. Au existat totuşi şi unele cazuri în care anumite fenomene de acest fel nu au fost produse prin concentrări voite ale gândirii, ci în mod inconştient – prin „frământări intime intense” ale unor persoane cu gândirea concentrată în probleme ale vieţii personale; acestea nici nu conştientizau că pot produce astfel de „fenomene ciudate”.

Un asemenea caz al influenţării „întâmplătoare” a instalaţiilor electrice şi telefonice a fost cercetat tehnic atât de unii specialişti ai întreprinderilor publice, cât şi de fizicieni care au colaborat cu un reputat profesor universitar german – medicul şi psihologul Hans Bender[5] (de la Universitatea din Freiburg). Întrucât fenomenele respective au durat câteva săptămâni şi clarificarea originii lor a evidenţiat anumite aspecte specifice, oferim un extras sintetic preluat dintr-o expunere a acestui profesor la o reuniune internaţională din domeniul parapsihologiei ştiinţifice[6]:

> La sfârşitul lunii noiembrie 1967 s-au produs fenomene inexplicabile în biroul unui avocat din Rosenheim – în apropiere de München – şi acestea au fost semnalate în presă. Tuburile fluorescente se stingeau subit []. Siguranţele se ardeau fără motiv. Perturbări telefonice îl deranjau şi notele de plată se ridicau la sume neobişnuite []. Au venit inginerii şi au instalat aparate pentru urmărirea permanentă a instalaţiilor electrice şi poşta a înregistrat în mod special toate apelurile telefonice. Înregistrările indicau intensităţi anormale ale curenţilor electrici, fără să se poată stabili cauza. Poşta a constatat că

adesea, la interval de un minut, se făceau câte şase apeluri pentru indicarea orei. La sfârşitul lunii, televiziunea germană a turnat un film, devenit clasic, care arăta şi perplexitatea totală a persoanelor implicate în cercetări. La scurt timp după difuzarea filmului, Institutul din Freiburg şi-a început şi el cercetarea []. Fizicienii dr. F. Karger şi dr. G. Zicha (de la Institutul pentru Fizica Plasmei „Max Planck”) ne-au ajutat.

Cercetând mai amănunţit şi cu aparate mai fine, ambii fizicieni au constatat un fapt ieşit din comun: fenomenele care se produceau în încăperile biroului de avocatură sfidau orice explicaţie logică. Aceştia au declarat că forţa care producea fenomenele „părea a fi controlată în mod inteligent”, depăşind posibilităţile de investigare. Dar fenomenele ciudate continuau să se producă, culminând într-o zi chiar cu levitaţii: două salturi şi deplasări cu câte 30 cm ale unui dulap ce avea o greutate de peste 170 kg.

O primă explicaţie a „cauzelor” a survenit totuşi printr-o constatare esenţială: fenomenele intempestive surveneau numai când în clădire se afla şi tânăra salariată Anne-Marie. Deci datorită prezenţei „energetice” a persoanei respective aveau loc neplăcerile atât de ciudate.

Profesorul H. Bender a adus-o la institut pentru a o investiga atât sub aspect psihic, cât şi ca posibile manifestări extrasenzoriale şi a putut să facă unele constatări edificatoare: tânăra avea capacităţi telepatice şi psihokinetice (deplasări de obiecte prin energia gândirii) deosebite. În plus, în intimitatea ei era permanent frământată de neînţelegerile pe care le avea cu logodnicul, care începuse să o deteste de când în prezenţa ei se defectau jocurile electronice; chiar şi acasă avea probleme cu tatăl ei, care era exagerat de autoritar.

Concluzia profesorului a fost fermă: deblocările native ale unora dintre capacităţile sale latente permiteau emanarea unor energii-gând

mărite, la concentrări ale acestora pe frământările personale, producând direct asemenea fenomene – dar fără ca ea să conştientizeze faptul în sine. Acea tânără a demonstrat astfel fără să ştie – poate chiar mai bine decât unii mediumi care produc în mod conştient asemenea fenomene – un fapt fundamental: modul în care *energia primordială a gândirii* influenţează şi domină cu uşurinţă două dintre forţele fundamentale derivate – *forţa electromagnetică* şi *forţa gravitaţiei*.

Dar şi în cea de-a doua jumătate a secolului XX au existat mediumi cu capacităţi puternice de manifestare a energiilor-gând concentrate, realizând la rândul lor impresionante experimente demonstrative. Unul dintre aceştia a fost tânărul israelian Uri Geller; acesta a oferit manifestări publice spectaculoase în ţara sa şi a atras atenţia unor cercetători occidentali specializaţi în investigarea fenomenelor extrasenzoriale. Aceştia l-au adus mai întâi în unele ţări din vestul Europei şi apoi în SUA. Aflându-se despre performanţele sale şi în mass-media, a fost adus pentru unele demonstraţii şi la principalele televiziuni din Germania, Anglia şi Franţa; emisiunile respective au produs nu numai ample impresionări publice, dar au avut şi anumite urmări fenomenologice foarte stranii în sute şi sute de locuinţe din ţările respective (care vor fi menţionate mai jos).

Iniţiativa aducerii lui Uri Geller în Occident a avut-o cercetătorul american dr. Andrija Puharich, care l-a testat mai întâi în Israel şi apoi în Germania, după care l-a adus la unul din cele mai mari centre de cercetări din SUA, afiliat Stanford University, la Stanford Research Institute. În Germania a fost dus în diferite locuri, oferindu-i-se şi o vizită în munţii înzăpeziţi din Bavaria. Acolo a avut ocazia unei demonstraţii care i-a uluit pe însoţitori: aşteptând în camera de comandă a puternicului motor electric (ce avea o putere de peste 100 kW) sosirea telecabinelor, cu acordul tehnicienilor locali, şi-a concentrat gândirea şi, subit, a declanşat întrerupătorul automat al alimentării motorului cu energie. Apoi, printr-o

nouă concentrare, privind doar la marele aparat, i-a realimentat sistemul de declanşare, redând la fel de rapid funcţionarea normală a motorului. Cu câtă uşurinţă poate fi influenţată şi *energia electrică* de o capacitate dezvoltată de manifestare a energiei superioare a gândirii!

După unele demonstraţii făcute în Germania, tânărul medium a venit ca invitat al fizicienilor şi al altor cercetători de la institutul american, printre care şi astronautul Edgar Mitchell (care efectuase de la bordul navei Apollo 14, aflată în apropierea Lunii, celebra comunicare telepatică cu o persoană de pe Pământ[7]). Acolo, timp de şase săptămâni, a fost supus unor teste foarte variate, de mare importanţă ştiinţifică. Un accent deosebit s-a pus pe demonstrarea şi interpretarea analitică a modurilor în care Uri Geller putea influenţa cele patru forţe fundamentale – care se află la baza dezvoltării tehnologice a întregii civilizaţii umane. Legat de dominarea *forţei electromagnetice*, unul dintre numeroasele experimente a urmărit şi analizarea capacităţii „energiilor psihice" – respectiv a gândirii concentrate – de a afecta câmpurile magnetice. Doi fizicieni au filmat chiar modul în care „câmpul de energie noetică" generat de medium era pus în evidenţă de un gaussmetru din laborator. Ambii cercetători au fost surprinşi de emiterea unei energii care, în mod repetat, ducea rapid indicatorul aparatului până la extremitatea scalei, cu tendinţa de a o depăşi. Drept urmare, fizicienii au putut doar să aprecieze valoarea câmpului generat de medium: intensitatea acestuia ar fi fost de cel puţin jumătate din valoarea cunoscută a câmpului magnetic produs de planeta noastră.

Dar forţa fundamentală electromagnetică nu determină numai fenomenele electrice şi cele magnetice pe care le cunoaştem în mod uzual. În intimitatea microcosmosului particulelor elementare şi a atomilor, aceasta este şi cea care stimulează procesele chimice, inclusiv cele ale declanşării fenomenului „arderii", din care rezultă şi o altă formă de energie degradată: căldura. Desigur, cu toţii suntem impresionaţi şi

timoraţi de „furia focului" atunci când survine un incendiu mai mic sau mai mare; totuşi, încă din vechime, unii oameni ştiau că pot să domine căldura intensă şi flăcările prin însăşi forţa superioară a gândirii spirituale. Este evident faptul că instruirea în acest sens prin iniţieri şi practici îşi are rădăcinile în Antichitate, constatându-se cu multe mii de ani în urmă un fapt esenţial: numai oamenii care obţineau un progres spiritual puteau fi selectaţi pentru asemenea demonstraţii. De aceea, la diferite populaţii din diverse părţi ale lumii, aceste „instruiri" aveau un caracter iniţiatic, rămânând consemnate astfel în vechile texte. Dar există şi locuri unde s-au păstrat ca tradiţii ale unor manifestări de grupuri chiar şi în zilele noastre, având diferite semnificaţii legate de evenimente mitice – de exemplu, la populaţia maori din Noua Zeelandă sau în unele locuri din Japonia, Insulele Filipine, Fiji şi Malaysia.

Ca o veche consemnare mai accesibilă cunoaşterii din zonele care venerează Biblia, este interesant de reamintit un impresionant eveniment de acest fel care s-ar fi petrecut în secolul al VII-lea î.e.n., în metropola Imperiului Babilonian din acea vreme. În cartea *Daniel* din Vechiul Testament, în cadrul capitolului 3 a fost descris mai extins faptul că împăratul Nabucodonosor a condamnat trei „bărbaţi evrei" (care prin înţelepciunea lor ajunseseră să fie ocârmuitori în zona Babilonului) să fie arşi de vii într-un cuptor cu mult jeratic, întrucât nu au vrut să se închine statuii de aur a unui zeu local. Cei trei – Şadrac, Meşac şi Abed-Nego – au ieşit totuşi de acolo nevătămaţi, fără să aibă nici măcar un fir de păr ars, impresionându-i profund atât pe împărat, cât şi pe nobilii subordonaţi. Este evident faptul că printr-o energie deosebită emanată de aceştia, temperatura foarte ridicată nu i-a afectat absolut în nici un fel! Dar în succinta descriere antică a fost consemnat şi un amănunt foarte interesant, care reaminteşte rolul intervenţiilor unor fiinţe de înaltă spiritualitate în cazuri cu totul deosebite: împăratul a văzut alături de condamnaţi şi figura „unuia dintre fiii zeilor". De fapt, „cel de-al patrulea" era o fiinţă

neîntrupată, care, fiind invizibilă, a intrat în aşa-zisul cuptor şi s-a făcut văzută alături de cei trei doar când a intervenit „energetic” în ajutorul lor, având însă un scop de largă perspectivă: strania sa apariţie şi întreaga demonstraţie a „dominării focului” a fost un prim şoc important în Orient pentru înlocuirea religiei politeiste dedicată „zeilor” cu monoteismul blocat încă de castele slujitorilor din temple. Împăratul a fost atât de tulburat şi chiar timorat, încât a promulgat acceptarea în întregul imperiu şi a religiei monoteiste practicate de evreii aduşi în robie. În fapt, acel „fiu al zeilor” era o fiinţă spirituală de un nivel evolutiv mult mai ridicat şi, prin radiaţia sa la frecvenţe vibratorii mai înalte, a activat mai intens energiile-gând ale acelor „bărbaţi” (care prin rangul lor aveau şi o avansată iniţiere spirituală), ridicându-le frecvenţa vibratorie a energiilor individuale, pentru ca trupurile lor carnale să reziste la temperatura sutelor de grade din cuptor.

Acest gen de ajutor energetic al ridicării frecvenţelor vibratorii ale gândirii fiinţei întrupate printr-un impuls transmis direct de o fiinţă spirituală superioară avea să se întâmple şi peste şase sute de ani, fiind de asemenea consemnat în Biblie, de această dată în Noul Testament: în exemplul anterior al dominării gravitaţiei prin energia gândirii, când „credinţa” (gândirea) apostolului Petru şi-a redus subit frecvenţa vibraţiilor sub impulsul fricii că s-ar putea îneca, el nu a mai mers pe deasupra valurilor mării. Dar, *prinzându-l* de mână, Iisus i-a transmis un impuls energetic la o frecvenţă superioară, specifică Făpturii Sale, ridicându-i astfel la fel de brusc vibraţia energiei gândirii şi redându-i „degravitarea” necesară mersului prin aer.

În cursul secolului XX, unii oameni de ştiinţă occidentali s-au sesizat în mod semioficial de existenţa actuală a demonstraţiilor de acest fel; şi aceasta s-a datorat mai ales faptului că tot mai mulţi turişti veniţi în Asia şi în insulele din Oceanul Pacific asistau profund impresionaţi la demonstraţii publice de învingere a energiilor termice ale focului, aducând

şi publicând înregistrări fotografice şi video tot mai „provocatoare". De exemplu, de-a lungul multor ani, Rao – un bătrân yoghin indian – i-a impresionat profund nu numai pe localnici, dar şi pe grupurile de apuseni veniţi să-l vadă, cărora le-a demonstrat mereu ce puteri extraordinare posedă fiinţa omenească atunci când le deblochează prin propria evoluţie spirituală. Poate că cea mai spectaculoasă manifestare era şi la el învingerea puterii focului, stând în mod prelungit pe un strat de jar şi cu extremitatea picioarelor învăluită de flăcări (figura 70). După ieşirea din palele focului, tălpile şi porţiunile supuse sutelor de grade ale arderii nu prezentau nici o arsură sau nici un fel de băşici specifice arsurilor. Întrebat cum reuşeşte să facă asemenea demonstraţii, Rao răspundea foarte simplu: prin *puterea spiritului meu*, îmi apăr trupul de tot ce poate să-i facă rău. Tot demonstrativ, el putea să bea şi o sticluţă cu un acid care ataca metalul, fără ca stomacul sau intestinele să-i fie „arse" chimic! Cât de categoric pot fi dominate de autoritara *energie a gândirii spirituale* şi diferitele domenii de manifestare ale *forţei fundamentale electromagnetice*! În fapt, bătrânul yoghin se referea tocmai la această energie a „gândirii spirituale" pe care şi-o concentra în prealabil şi a cărei frecvenţă vibratorie mult mai ridicată (faţă de gândurile uzuale suscitate de trup sau de corpurile invizibile ale triadei inferioare) şi-o menţinea prin aceeaşi concentrare pe tot parcursul demonstraţiei.

În India au fost şi există în continuare anumite centre de instruire în dezvoltarea capacităţilor ascunse ale fiinţei umane, atât pe linia distinctă a yoghinilor, cât şi în ashramuri care conduc la noi trepte ale înţelepciunii, ale conştiinţei şi ale spiritualităţii individuale; în ultimele decenii, cel mai renumit ashram a fost cel al marelui înţelept Sai Baba (care era considerat chiar şi în cercurile iniţiatice occidentale ca fiind un avatar venit din spaţiu pentru a stimula progresul spiritual al omenirii). Doar unii dintre cei instruiţi au acceptat însă solicitările de a se pune la dispoziţia oamenilor de ştiinţă care doreau să investigheze în laboratoare

manifestările „stranii” ale anumitor energii „ascunse” pe care le demonstrau cu relativă uşurinţă. O astfel de iniţiativă a fost acceptată în anul 1935 de tânărul indian Kuda Bux, care a fost adus la Londra de Harry Price – unul dintre reputaţii fizicieni-cercetători ai vremii sale. Printre experimentele efectuate alături de câţiva fizicieni de la Universitatea din Londra a fost şi cel al tulburătorului mers pe un strat arzând – lung de 7 metri –, a cărui temperatură la suprafaţă era de 430 °C. În prealabil i-au fost spălate picioarele, iar tălpile i-au fost controlate de un medic. Dar după ce a parcurs de patru ori traseul arzător, controlul făcut şi de medic, şi de fizicieni nu a arătat nici cea mai mică urmă de arsură. Din păcate, fiind vorba de energii ale spiritului şi ale componentelor invizibile ale fiinţei noastre, conservatorismul ignorant a impus „uitarea” unei asemenea cercetări docte. Ca atâtea multe alte cercetări deosebite, şi acestea au rămas consemnate doar ca simple relatări în presă şi în unele cărţi.

Legat însă de faptul că şi în zilele noastre se menţin anumite tradiţii vechi de demonstraţii publice ale „învingerii focului”, am selectat o imagine primită din Japonia de la un spectacol oferit anual în luna februarie de unii locuitori din regiunea Tohoku, la festivalul *Hiburi Kamakura* (figura 71). Având un scop mitic, ciudata manifestare bazată pe concentrarea gândirii pentru a anihila tăria focului şi a temperaturilor ridicate produse de ardere, constă în rotirea apropiată de trupul fiecărei persoane dintr-un mic grup al „curajoşilor” aliniaţi la mici distanţe, a câte unui sac plin cu orez arzând – până la consumarea conţinutului. Flăcările rotite şi însăşi conţinutul care arde mocnit degajă însă o temperatură ridicată, care îi înconjoară pe manevranţi într-un fel de sferă de aer foarte fierbinte şi luminoasă, privitorii trebuind să rămână la distanţă.

Oameni de ştiinţă germani au aflat cu decenii în urmă şi de o veche manifestare europeană a bravării puterii focului, care a intrat însă în tradiţii locale abia în primul mileniu al erei noastre. În cartea relevării

diferitelor „mari enigme” neclarificate ştiinţific (*The World’s Greatest Mysteries*), autorul J. Robins a făcut scurte prezentări ale unor cazuri deosebite de astfel de demonstraţii şi a redat atât părerile cercetătorilor germani, cât şi unele detalii ale straniei manifestări oferite anual în luna mai de un grup (mai numeros decât în Japonia) de persoane din localitatea Langadhas, din nordul Greciei. De ziua numelui împăratului Constantin cel Mare, îşi arată recunoştinţa faţă de el printr-o acţiune care să reamintească mereu intrarea acestuia fără frică într-o biserică arzând, pentru a salva relicvele sfinte. Conform celor aflate de cercetători, oamenii care efectuează manifestarea în faţa locuitorilor se pregătesc din timp pentru a realiza prin concentrarea gândirii a unui fel de „transă hipnotică”: în fapt, aceştia îşi autoeducă gândirea şi voinţa pentru a merge fără frică şi fără a suferi ceva pe un strat de jeratic încins. Fotografia publicată de autorul englez arată un grup de femei şi câţiva bărbaţi care aşteaptă cu tălpile goale să le vină rândul la demonstraţie, în timp ce o persoană de sex feminin păşeşte cu fermitate pe jarul roşiatic. Temperatura stratului fierbinte măsurată de cercetători era de 500 °C.

Dacă într-o mică localitate din munţii Greciei atâtea persoane se ofereau şi în prealabil se „autoeducau” nu numai pentru alungarea fricii, dar în special în concentrarea energiei gândirii pentru a învinge energia „degradată” a temperaturii ridicate (făcând probabil şi exerciţii prealabile acasă), înseamnă că acest fapt ar fi accesibil foarte multor oameni de pretutindeni. De exemplu, într-un oraş mediu ar putea fi câteva sute de locuitori care s-ar putea pregăti pentru asemenea manifestări, iar în oraşe mari ar fi câteva mii sau zeci de mii de persoane care ar putea demonstra activarea unor asemenea capacităţi latente din fiecare dintre noi. Dar asemenea autoeducări pentru a învinge demonstrativ puterea focului stârnesc teamă la început şi nu par să aibă vreo utilitate. În schimb, prin aceeaşi metodă a autoeducării gândirii şi a voinţei ne-am putea debloca alte capacităţi latente, care sunt evident mult mai utile fiecăruia. Cu toţii

suntem „fiinţe spirituale”, dar, din păcate, încă prea puţini oameni sunt preocupaţi de dezvoltarea lor spirituală pentru a-şi debloca minunate potenţe „ascunse”, preexistente în fiecare Scânteie divină.

Pe linia evidenţierii existenţei în fiinţa umană a multiplelor posibilităţi pentru manifestarea puterii energiei gândirii, să revenim însă şi la alte demonstraţii oferite cercetătorilor de dotatul medium Uri Geller. În cadrul unui turneu în Marea Britanie, la invitaţia unor reputaţi fizicieni, s-au efectuat alte experimente cu aparatură modernă, cele mai importante demonstraţii şi cercetări analitice fiind organizate în două mari laboratoare ale Universităţii din Londra: la King’s College cercetările au fost conduse de profesorul John Taylor, iar la Birbeck College de profesorul John Hasted. Pentru a continua evidenţierea demonstraţiilor privind afectarea şi dominarea forţelor fundamentale prin energia atotpotentă a gândirii, am ales în primul rând un exemplu demonstrativ din Anglia a modului în care *forţa fundamentală slabă* este influenţată dominant de energia gândirii. (Este ştiut faptul că în urma descoperirii radioactivităţii naturale a anumitor elemente chimice, fizicienii din vestul Europei au constatat că la baza acestui fenomen ar fi o forţă nucleară distinctă, care produce simultan şi transmutaţii atomice. În deceniile începutului de secol XX, aceasta a fost denumită *forţa nucleară slabă*. Cercetările care au urmat cu ajutorul instalaţiilor tot mai complexe ale acceleratoarelor de particule au demonstrat că se poate obţine şi o „radioactivitate artificială”, prin iradierea diferitelor substanţe cu radiaţiile electromagnetice cele mai potente energetic – radiaţiile gamma.)

Experimentul fizicienilor englezi a urmărit să constate dacă Uri Geller poate influenţa la fel de uşor şi *forţa nucleară slabă*, producând prin concentrarea gândirii dezintegrările nucleare specifice radioactivităţii artificiale. În acest scop, i s-a pus în faţă un contor Geiger-Müller, pentru înregistrarea emisiilor de particule intens activate energetic. Concentrându-se treptat tot mai mult, el a provocat în „zona privirii sale”

tot mai numeroase dezintegrări neutronice (la nivelul cuarcilor şi leptonilor specifici), care s-au manifestat prin emiteri de particule activate înregistrate de contorul respectiv. Desigur, cercetătorii nu au putut determina dacă dezintegrările care s-au succedat erau ale atomilor din aerul înconjurător sau din însăşi structura metalică a contorului, dar rezultatele i-au uimit. Într-o primă fază, contorul „a numărat" (indicând pe scală şi prin discrete semnale sonore) manifestarea în spaţiul apropiat a unei emisii de aproape cincizeci de particule pe secundă. În timp ce mediumul şi-a continuat concentrarea şi emiterea unei energii noetice tot mai intense, sunetele caracteristice înregistrărilor aparatului şi-au modificat tonalitatea, indicând existenţa unei radioactivităţi periculoase pentru om. Experimentul a fost întrerupt când indicatorul contorului s-a blocat în poziţia extremă a scalei, numărând o mie de particule pe secundă.

Deşi comunicarea publică a acestor uimitoare date nu a fost însoţită de explicaţii ale fazelor procesului fizic, dincolo de demonstrarea esenţială a influenţei dominante pe care gândirea spirituală o poate manifesta şi asupra *forţei nucleare slabe*, trebuie evidenţiat un fapt cu totul deosebit.

În capitolul anterior am menţionat anumite observaţii şi fotografii ciudate care l-au intrigat pe biologul Al. Sift – făcute de el în urmă cu patru decenii – asupra unor fenomene biologice neobişnuite produse în zona de lizieră a pădurii Hoia; atunci, i le-am explicat ca fiind rezultatul unor radiaţii la frecvenţe vibratorii mult mai înalte – şi anume din domeniul radiaţiilor gamma – care erau produse de acele suflete invizibile pe care le fotografiase ca radiind în alb. Aşa cum am menţionat anterior, acest fapt a fost efectiv confirmat câţiva ani mai târziu de investigatorii italieni de la GRCU din Genova, care, aplicând recomandarea pe care le-am făcut-o de a folosi contoare Geiger-Müller, şi-au înmulţit spectaculos fotografierile de prezenţe şi manifestări ale diferitelor „entităţi invizibile" ce radiau mereu în alb. Or, din bogata acumulare de înregistrări

fotografice ce mi-au fost oferite, cele mai multe redând prezenţele şi manifestările sufletelor invizibile, s-a evidenţiat clar un fapt: entităţile nevăzute care radiază în alb sunt suflete umane având un real avans în evoluţia lor spirituală. Şi astfel, din înregistrările şi experimentele efectuate în ţări atât de diferite, apare o înlănţuire foarte interesantă de fenomene şi constatări demonstrative, aparent disparate, dar care confirmă împreună un acelaşi fapt fundamental: energia gândirii emanate de „scânteile divine – spirite" care au parcurs un anumit ciclu evolutiv, ajungând să radieze în alb, este capabilă să influenţeze foarte multe dintre fenomenele naturale – prin evoluţie foarte avansată ajungându-se la potenţele influenţării tuturor fenomenelor naturale.

Uri Geller – pe atunci încă un medium tânăr – era evident întruparea unui spirit mai evoluat, capabil să demonstreze cu uşurinţă cum prin concentrarea gândirii sale putea produce anumite influenţe asupra a trei forţe fizice fundamentale – forţa gravitaţiei, forţa electromagnetică, forţa nucleară slabă. Din restrânsele comunicări expuse ulterior de cercetătorii laboratoarelor în care a fost testat nu rezultă dacă s-au efectuat experimente de influenţare a forţei nucleare tari, care de altfel, prin degajările unor energii foarte mari (energiile atomice), ar fi impus instalaţii deosebite şi măsuri cu totul speciale.

Copiii-medium – sursă de inspiraţie pentru o revoluţie ştiinţifică

Într-o primă etapă, Uri Geller şi-a făcut cunoscute capacităţile deosebite – în ţara sa şi în lume – în special prin serii de demonstraţii mult mai simple, dar spectaculoase: îndoiri şi chiar ruperi cu mare uşurinţă a feluritelor obiecte metalice – în special furculiţe (figura 72) şi linguri –, precum şi opriri-porniri sau schimbarea sensului de mers la cele mai diferite feluri de ceasuri doar prin trecerea mânii pe deasupra lor. Şi după

cum a putut să afle şi dr. A. Puharich, făcea asemenea lucruri încă de când era elev.

În turneele sale în Europa Vestică a repetat astfel de spectacole la câteva televiziuni principale şi şi-a câştigat o adevărată faimă prin senzaţionalul acelor demonstraţii, dar şi prin urmările neplăcute produse în mii de locuinţe din Germania, Anglia şi Franţa.

Făcea oriunde şi relativ uşor asemenea îndoiri de obiecte metalice prin simpla concentrare a gândirii şi prin transmiterea energiilor respective aparent prin privirea sa. Unul dintre numeroasele exemple de acest fel a fost fotografiat şi după coborârea sa din avion, în interiorul aeroportului din Londra – în noiembrie 1973: o persoană l-a rugat să facă acolo o demonstraţie şi i-a adus la nivelul ochilor un fel de pumnal pe care îl ţinea în aer; fără să-l atingă, tânărul medium l-a îndoit pe loc doar privindu-l (figura 73).

A fost invitat apoi la o emisiune a televiziunii britanice şi, în timp ce făcea demonstraţii similare, s-a produs în paralel şi un tulburător fenomen fizic, cu mare extensie geografică. După cum relata un ziar de mare tiraj, care ceruse cititorilor să comunice impresiile despre „spectacolul” oferit de „magicianul” venit din Orientul Apropiat, din numeroase zone ale Marii Britanii au fost primite relatări stranii: în momentele apariţiei pe ecranele diferitelor îndoiri şi ruperi de obiecte metalice, în peste trei sute de locuinţe din diferite părţi ale ţării s-au produs îndoiri similare ale diferitelor tacâmuri metalice, iar în peste o mie de cazuri s-au produs opriri şi porniri ale celor mai diferite ceasuri – mici şi mari şi chiar a unora defecte.

Acesta a fost un fenomen fizic foarte straniu, care a transmis la distanţe suficient de mari, prin „undele” televiziunii, mici părţi din energiile tânărului medium emanate în momentele respective ca nişte „comenzi” dirijate spre banalele obiecte ale demonstraţiilor – linguri, furculiţe, ceasuri. Dar aceste „mici energii” parcă ar fi fost amplificate în

locuinţele respective, producând aceleaşi îndoiri ale tacâmurilor şi dereglări ale ceasurilor într-un mod extrem de ciudat, simultan cu demonstraţiile prezentate pe ecranele televizoarelor.

Câteva luni mai târziu – în ianuarie 1974 –, acelaşi fenomen al difuzării prin undele televiziunii a unor energii-gând având asemenea „comenzi” pentru deformarea de tacâmuri şi chei şi pentru schimbarea mersului ceasurilor s-a produs şi în Germania de Vest. În expunerea sa de la Reims (menţionată pentru cazul de la Rosenheim), profesorul Hans Bender a relatat separat şi amploarea geografică a efectelor similare ce s-au produs de asemenea în mii de locuinţe din diferite localităţi: la Institutul din Freiburg au fost primite peste două mii cinci sute de scrisori ce descriau deformările de tacâmuri casnice şi din colecţii vechi, de argint. Şi fenomenul s-a repetat apoi şi în Franţa, la 17 noiembrie 1974. Producătorul emisiunii – Marc Gilbert – a primit şi el mii de scrisori cu relatări similare. (În Marea Britanie şi în Germania au fost şi numeroase cazuri în care s-au cerut despăgubiri pentru daunele respective.)

Făcând anchete separate, de un alt profil, profesorul H. Bender a ajuns să constate un fapt deosebit de important: asemenea deformări răspândite în teritoriu s-ar fi produs doar în „anumite” locuinţe, şi anume, în acelea în care existau copii şi tineri cu vârste între 8 şi 20 de ani şi care aveau evidente capacităţi extrasenzoriale deblocate – pe care marea majoritate a acestora nici nu ştiau că le posedă. Astfel, profesorul a putut evidenţia o concluzie ştiinţifică cu caracter general: dacă undele televiziunilor au preluat ca „unde purtătoare” şi au difuzat pe suprafeţe mari, fracţiuni din energiile-gând emanate de Uri Geller, în locuinţele respective acei copii şi tineri (doar în câteva cazuri şi adulţi) au fost – fără să fie conştienţi –, un fel de „amplificatori telepatici” ai acelor „comenzi-gând” pe care mediumul le dirija doar spre obiectele demonstraţiilor – dar care generau şi în jurul lui un câmp de energii-gând preluat de instalaţiile televiziunilor în mod foarte natural.

Însă cu ocazia acestor fenomene fizice „tulburătoare” extinse pe mari teritorii din Europa – fenomene necunoscute până atunci de lumea ştiinţifică – a mai survenit şi un alt fenomen „psihosomatic” la fel de necunoscut, dar la fel de important atât sub aspect ştiinţific, cât şi ca informare publică: în diferite localităţi din ţările respective, diverşi copii şi tineri, dar chiar şi unii adulţi, care au asistat la acele uimitoare emisiuni televizate, au început să demonstreze că şi ei pot să producă asemenea îndoiri de tacâmuri. Şi chiar a fost un fel de epidemie printre cei mai tineri: în Italia a apărut chiar o denumire distinctă pentru noua categorie de „mediumi precoci”: *Gellerini*.

Din scrisorile primite, profesorul H. Bender a selectat câţiva tineri pe care i-a invitat la Institutul din Freiburg şi i-a testat, demonstraţiile lor fiind chiar filmate şi difuzate ca material documentar al unui nou orizont cognitiv.

În Marea Britanie au fost fizicieni care au sesizat fenomenele intempestive survenite în diferitele locuinţe în momentele emisiunii cu Uri Geller şi au constatat la fel rolul tinerilor în amplificarea energiilor-gând transmise prin undele televiziunii. Şi în mod similar au testat asemenea „jocuri” în care unii copii îşi găsiseră o nouă distracţie. De exemplu, cercetătorii dr. Brian Pamplin şi dr. Harry Collins (de la Universitatea din Bath) au cercetat capacităţile extrasenzoriale ale unui întreg grup de copii din zona respectivă.

Dar reputatul fizician John Hasted (de la Universitatea din Londra) a efectuat experienţe de laborator mult mai extinse cu aparaturi şi instalaţii de mare fineţe. Sesizat la rândul său de capacităţile remarcabile ale lui Uri Geller, l-a invitat pentru testări variate pe care le-a efectuat împreună cu alţi fizicieni ai laboratorului universitar.

Ulterior, a selectat dintre adolescenţii englezi care produceau şi ei deformări de obiecte metalice un grup cu care a organizat variate experimente timp de doi ani. În conferinţa pe care a expus-o apoi la

Reuniunea oamenilor de ştiinţă de la Reims, în decembrie 1975 (menţionată anterior), a prezentat în mod special şi rezultatele obţinute cu elevii respectivi, menţionând folosirea unor mijloace tehnice deosebite: separat de vizualizările directe şi video, s-au efectuat şi analize cu raze X ale pieselor metalice rupte sau îndoite, s-a măsurat microrezistenţa structurilor respective prin microscop electronic şi s-au efectuat înregistrări grafice ale variaţiilor presiunilor interne. Totodată s-a experimentat şi realizarea de deformări ale unor eşantioane metalice şi de aliaje casante închise în baloane de sticlă inaccesibile oricărei atingeri din exterior.

În cursul expunerii, profesorul englez a prezentat şi cel mai caracteristic exemplu demonstrativ, care fusese realizat de un copil de 9 ani: într-un balon de sticlă cu un mic orificiu prin care puteau intra piesele metalice subţiri, au fost introduse mai multe bucăţi de sârmă de oţel nichelată. Elevul Andrew G., concentrându-şi gândirea-voinţă asupra acestora, a ridicat treptat unele dintre bucăţile respective, pe care le-a tot îndoit prin răsuciri ciudate (figura 74). Extraordinară demonstraţie oferită de un copil de 9 ani!

Dar asemenea răsuciri – imposibil de făcut în baloane de sticlă în mod normal – au fost în mod repetat realizate de tinerii din grupul respectiv, formându-se o colecţie de 17 baloane care conţineau asemenea dovezi categorice ale extraordinarelor capacităţi pe care le pot manifesta fiinţele spirituale umane – chiar de la vârstele copilăriei. După doi ani de asemenea experimente cu tineri, profesorul John Hasted a putut evidenţia o concluzie foarte importantă din punct vedere ştiinţific: *…torsiunile finale au indicat faptul că forţele paranormale sunt în mod esenţial* forţe de torsiune*, şi nu de translaţie*.

La finalul expunerii, prof. J. Hasted a fost întrebat despre concluzia la care a ajuns în privinţa modului în care se produce deformarea pieselor

metalice; în răspunsul său a făcut o paralelă scientizată între deformările mecanice şi cele prin energii-gând:

> În mod normal, metalul e policristalin. Între monocristale, deformaţiile se produc prin alunecări de plane. Totuşi, în aliajul fragil de bismut-cadmiu-staniu este probabil ca deformaţia paranormală să nu se fi produs prin alunecări de plane, ci prin difuzia golurilor atomice. []
> Distribuţia dislocărilor şi profilul măsurătorilor durităţii sunt foarte asemănătoare în deformările normale şi cele paranormale. Ceea ce e important este faptul că şi forţele paranormale produc *alunecări şi deplasări ale vidurilor atomice*.

Legat de interesanta descoperire a faptului că energiile-gând *sunt în mod esenţial forţe de torsiune*, este de relevat o urmare ştiinţifică şi tehnică de o importanţă mare pentru întreaga omenire. Încă de atunci, numeroşi cercetători fizicieni – atât din Anglia şi din SUA, cât şi din URSS – au fost stimulaţi să cerceteze mai profund problema câmpurilor de torsiune. Pentru a evita constrângerile „oficiale” care au impus mereu evitarea oricărei conexiuni cu ştiinţele spirituale, fizicienii respectivi au dat o nouă denumire doctă „câmpurilor energiilor psihice (paranormale)”, similară celei folosite de solitarul savant Edward Fredkin (menţionat anterior): *câmpuri informaţionale*. Întrucât se dorea o includere a acestora în formularea fizico-matematică larg consacrată prin legile şi ecuaţiile stabilite de savantul englez J.C. Maxwell cu un secol înainte, s-a încercat în deceniul următor obţinerea de câmpuri de torsiune prin conceperea unor generatoare speciale pentru energii electromagnetice cu unde la frecvenţe vibratorii foarte ridicate – constatându-se pe parcurs (la fel cum constatasem anterior şi personal prin fotografiile şi mostrele biologice relevate de Al. Sift) un fapt esenţial: energiile spirituale ale gândirii

persoanelor (copii şi adulţi) mai evoluate, deci mai potente din punct de vedere energetic, sunt emanate la frecvenţe foarte ridicate – similare domeniului radiaţiilor electromagnetice gamma. Rezultatele au fost impresionante. În anul 1985, omul de ştiinţă rus V.A. Dubrovolski confirma că viteza de grup a undelor de torsiune ar fi de peste o sută de ori mai mare decât cea a luminii! Deci comunicările „informaţionale" ar fi instantanee chiar şi la distanţe spaţiale. După un an, cercetători din Moscova au comunicat un alt rezultat impresionant: undele de torsiune pot străbate neafectate chiar şi mase materiale extrem de tari; în acest sens, au relevat trecerea la fel de rapidă şi fără reducerea energiei emise printr-un perete de beton armat gros de 50 de metri, cât şi printr-un masiv muntos lat de 10 km.

Câţiva ani mai târziu, fizicienii teoreticieni dr. Myron Evans şi Lawrence Growell au publicat rezultatele unei munci foarte laborioase care a condus la reformularea modernă a bazei matematice şi a legilor de bază ale câmpurilor electromagnetice (publicate în 1873 de J.C. Maxwell), cuprinzând şi câmpurile de torsiune; astfel s-a deschis un nou orizont ştiinţific şi tehnic. Şi, într-adevăr, din primele aplicaţii transpuse în tehnica modernă se întrevăd efectiv noi revoluţii în ştiinţă cu extinderi directe în domenii tehnice, care ar influenţa chiar nivelul vieţii întregii omeniri. În afară de noile tehnologii avansate introduse în diferite sectoare industriale, se pregătesc mari transformări şi în telecomunicaţii – datorită vitezelor supraluminice ale transmiterii informaţiilor; pentru uzul curent al oamenilor de pretutindeni s-au introdus deocamdată micile aparate de protecţie individuală „torser", care oferă protecţie faţă de radiaţiile nocive emise de televizoare, calculatoare, cuptoare cu microunde, radare etc.

Enigma dematerializărilor

Cele mai tulburătoare fenomene fizice produse de Uri Geller atât în spectacole publice, cât şi în cele mai moderne laboratoare din SUA şi din Anglia au fost acelea prin care demonstra dominarea energiei gândirii asupra materiei în sine, făcând să „dispară în aer” diferite obiecte, pe care apoi le „rematerializa” în perfectă stare de funcţionare.

Întrebat la Reuniunea de la Reims dacă a mai efectuat experimente deosebite şi cu alte persoane decât cu grupul de copii, profesorul J. Hasted a relatat două cazuri extraordinare:

> La cea de-a treia serie de experimente cu Geller, noi i-am pus pe masă o capsulă mică din sticlă în care fusese introdusă o mostră de carbură de vanadiu, pregătită pentru microscopul electronic. Fără nici un contact cu mâna sa, aflată la o distanţă de 20 cm, a rupt mostra în două bucăţi, din care una a dispărut subit sub privirile celor care îl urmăreau, într-un mod cu totul inexplicabil – întrucât capsula a rămas închisă ermetic şi fără nici o crăpătură. Acesta a fost primul dintre fenomenele de dispariţii pe care le-am constatat; de altfel, a fost singurul care nu a mai fost urmat de reapariţia obiectului dematerializat.
>
> Dar iată şi un alt exemplu: în cursul unei vizite a lui Geller la mine acasă, o statuetă dintr-o cameră vecină a dispărut şi, imediat, a reapărut în aer şi a căzut pe podea.
>
> De fapt, eu am participat la cincizeci de dispariţii asemănătoare, cele mai multe fiind efectuate de Geller.

Demonstraţii de acest fel au fost făcute de acest „magician” şi la Stanford Research Institute, în faţa altor cercetători de înalt nivel ştiinţific. De altfel, întregul ansamblu de fenomene remarcabile demonstrate de

acesta acolo a fost prezentat şi unor cercetători din SUA la Columbia University, care a organizat în mod special un *physics colloquy* – în martie 1973. Dar iată cum a sintetizat dr. A. Puharich într-o carte (care a făcut multă vâlvă la momentul respectiv) primele serii de manifestări urmărite de cercetătorii Institutului din California:

> În condiţii de laborator, Geller a demonstrat fenomene de telepatie şi de clarvedere fără nici o greşeală. El putea manipula însă instrumentele din laborator prin puterea minţii: ridica platanele balanţelor indiferent dacă erau cântărite mase mai grele sau mai uşoare; manevra câmpul electromagnetic şi aparate foarte sensibile etc.; putea deforma metale în condiţii de laborator, fără nici o altă influenţă decât a minţii sale. Dar studiul era abia la început.

Însă ceea ce i-a intrigat cel mai mult pe fizicienii respectivi era dispariţia obiectelor pe care tânărul medium le dematerializa. Problema esenţială pe care şi-o puneau aceştia era următoarea: unde se duceau obiectele respective cât timp dispăreau în aer, pentru a reveni apoi neschimbate?

Neexistând totuşi în fizica oficială o preocupare teoretică şi nici experimentală pentru această „mare enigmă”, cercetătorii de la Institut au încercat să analizeze prin prisma teoriei cuantice acele „stări de tranziţie” ale dispariţiei şi ale reapariţiei obiectelor implicate, întrucât asemenea fenomene sunt specifice microentităţilor cuantice; în fapt, aceştia ar fi dorit să verifice prin aceste demonstraţii făcute de U. Geller dacă teoria cuantică ar putea fi aplicată şi la scara macroscopică a structurilor materiei – astfel cum propusese teoretic fizicianul german Frölich[8]. Dar într-un astfel de context se poate ajunge la ipoteza concepută de unii fizicieni că dispariţia obiectelor ar fi o „tranziţie într-un alt univers” cu

legi fizice diferite, iar rematerializarea ar fi o fază inversă, de „revenire din celălalt univers”.

Ajungându-se la asemenea ipoteze încadrate matematic în teoria cuantelor extinsă la structurile materiale, cercetătorii respectivi au trecut la ipoteze tot mai „fanteziste” care ar explica totuşi o suită întreagă de fenomene tulburătoare legate de zborurile spaţiale. Dar dacă aceste ipoteze apar pentru marea majoritate a oamenilor ca fiind doar „speculaţii” bune pentru „SF”, există totuşi grupuri restrânse de oameni de ştiinţă şi de „oficiali” care ştiu bine că „prezumţiile” respective sunt de fapt o profundă realitate, ce a fost însă ascunsă mereu publicului larg: trimiterea de nave şi astronauţi în cosmos ar fi posibilă doar prin fenomene de „tranziţie” şi anume prin dematerializări înainte de plecare şi rematerializări la revenire, după cum au demonstrat OZN-urile în veacul trecut şi cum au practicat de sute de milioane de ani diferitele fiinţe inteligente de pe alte planete care au venit în mod repetat pe Terra.

Desigur, asemenea ipoteze nu pot clarifica încă enigma fenomenelor de „dispariţie şi reapariţie” a obiectelor, astfel de demonstraţii fiind urmărite în continuare cu real interes de cercetători. Revenind la unul dintre experimentele de acest fel efectuate de fizicienii americani cu Uri Geller, iată anumite detalii remarcabile: punându-i-se în faţă un transcender (un receptor-emiţător automat pentru semnale radar sau pentru alte semnale prin unde), după concentrarea acestuia în emiterea energiei gândirii-voinţă, fizicienii au văzut cu totală derutare dispariţia subită a aparatului. Dar după un timp uimirea lor a fost şi mai mare: aparatul a reapărut fără nici cea mai mică diferenţă şi a funcţionat perfect normal.

Foarte interesaţi să afle „unde” dispărea materia obiectelor în intervalul dintre cele două tranziţii (dematerializare şi rematerializare), într-un alt experiment s-au folosit substanţe radioactive, cu speranţa că prin contoare Geiger-Müller aflate în apropiere şi la anumite distanţe se va

putea identifica „unde” sunt substanţele trecute în invizibil. Nici un contor nu a oferit însă vreo indicaţie.

În cartea sa, dr. A. Puharich a redat profunda nelinişte care s-a strecurat în consideraţiile cercetătorilor respectivi după suitele de experimente prin care l-au testat pe Uri Geller:

> Cel ce poate manipula toate sistemele de energie cunoscute va putea produce mai multe derutări decât noi informaţii [].
> Instrumentele ştiinţifice cele mai precise nu mai pot fi deci de încredere: mintea omenească le poate face să indice valori nereale, în sus sau în jos. Întreaga bază a măsurătorilor moderne este primejduită. Şi această concluzie a produs chiar reacţii de panică printre cercetătorii din Institut. O glumă de acest fel ar putea distruge sistemul nostru video, sistemul computerelor noastre şi să producă atâtea alte dereglări…

Dr. A. Puharich a redat şi un răspuns sincer şi semnificativ al tânărului medium la întrebarea leagtă de părerile sale proprii privind sursa potentei energii pe care o emană în concentrările sale; Uri Geller i-a răspuns astfel:

> Cred că această forţă nu vine de la mine, ci e canalizată prin mine. Cred că e o forţă exterioară []. Eu cred că suntem fiinţe pregătite pentru o altă acţiune, poate în alt loc, nu numaidecât pe acest Pământ []. Şi când am spus „pregătite”, înţeleg şi sunt convins că vom muri mereu; dar numai trupul moare, căci continuăm să existăm ca energie, ca un Sine. Reîncarnarea e un fapt al existenţei umane.
> Lăsaţi-mă să afirm că există Dumnezeu, fiindcă cred că Dumnezeu e dincolo de tot ce există. Din experienţele mele şi din ceea ce pot să fac, această credinţă îmi este astăzi chiar mai mare…

„Particula lui Dumnezeu” sau o nouă descoperire?

Când cercetătorii de la Stanford Research Institute (şi nu numai ei) se întrebau „unde se ducea materia” obiectelor care dispăreau subit sub privirea lui Uri Geller, care transmitea extraordinara energie a gândirii sale concentrată prin voinţa de a realiza acel fenomen fizic, luau în considerare şi o ipoteză insolită: „energia lui psihică” dominând forţele electromagnetice „comanda” dezintegrarea subită a moleculelor într-un norişor invizibil al atomilor respectivi, din care, la „comanda” inversă, se refăcea apoi identic obiectul dispărut. Pentru a se verifica dacă norişorul rămânea în apropiere sau dacă s-a risipit în aer, după cum am menţionat mai sus, au fost făcute şi experimente prin care privirile sale să dematerializeze şi unele substanţe radioactive – care să poată fi urmărite dacă „rămân” sau dacă „se împrăştie” în aer. Dar încercările respective nu au oferit nici o indicaţie. Trebuia oare să se imagineze chiar şi o dezintegrare simultană a atomilor componenţi? După cum am mai spus, un asemenea proces fizic ar fi impus influenţarea forţei nucleare tari, urmată de foarte intense degajări de energii electromagnetice şi termice. Totuşi, în deceniul anterior realizării la Institutul din California a experimentelor respective, în „lumea fizicienilor” fusese declanşată o amplă discuţie la nivel teoretic prin publicarea (în 1964) a unei demonstraţii fizico-matematice de către fizicianul Peter Higgs, care a tulburat mereu pe „gânditorii” acestui domeniu fundamental – fapt care s-a perpetuat până în zilele noastre. Acest cercetător-teoretician reuşise să ofere ipotetic o explicaţie foarte importantă: modul în care fiecare particulă elementară a materiei „a obţinut” „masa specifică” şi, drept urmare, materia a apărut cu un aspect general „solid”, chiar şi în variantele de masă „lichidă” şi, respectiv, „gazoasă”. Explicaţia demonstrată teoretic convingător introducea însă un nou tip de particulă-mesager: în acele prime minute de după *big bang*, fiecare tip de particulă

fundamentală ar fi „absorbit” selectiv un număr specific de asemenea particule neştiute în fizica modernă – dar care se presupune că ar fi cele care au „populat” spaţiul infinit dintotdeauna. Faţă de argumentele teoretice convingătoare, printr-un consens general, noua particulă a fost denumită „bosonul Higgs”; pe parcursul anilor, ipoteza respectivă a fost luată tot mai mult în considerare în discuţiile privind apariţia materiei şi chiar a universului, iar acestui „boson” i s-a dat în paralel şi un nume mai „romantic”, poate chiar mai sugestiv: „particula lui Dumnezeu”. Deci materia, aşa cum o vedem zilnic, începând de la firul de praf şi, prin extensie, până la marile ansambluri ale galaxiilor universului, şi-ar datora apariţia acestor bosoni care alcătuiau un infinit „câmp bosonic” ce i-ar fi oferit Creatorului cărămizile cele mai elementare pentru gigantica edificare treptată a Cosmosului Creaţiei! (După cum am menţionat la începutul acestui capitol, ipoteza respectivă a fost apreciată după cinci decenii cu acordarea Premiului Nobel în 2013.) În noul cadru teoretic, mai cunoscut în mediul fizicienilor cercetători din principalele centre de investigare a „tainelor fundamentale”, nu a lipsit nici ipoteza explicativă a dematerializărilor prin influenţarea directă a stabilităţii acestor bosoni în intimitatea particulelor constituante ale atomilor: o gândire spirituală emisă la frecvenţe vibratorii foarte înalte ar putea anula forţele de coeziune care menţin bosonii Higgs din orice particulă a fiecărui obiect „experimentat”. În acest mod s-ar explica atât dispariţia subită, cât şi lipsa oricărei identificări în aer a unor „urme” din substanţele respective, care să arate „unde a dispărut” materia componentă. Astfel, în locul „dispariţiei” ar rămâne doar particulele lipsite de „aspectul material”, acestea menţinând doar „schema-program” invizibilă stabilită la fabricarea fiecărui obiect în parte. De altfel, o parte dintre cercetătorii respectivi cunosc printr-o cultură generală mai extinsă un fapt ştiut şi de antici şi pe care – deşi nu e acceptat „oficial” – îl iau în considerare sub forma unei ipoteze cu termeni modernizaţi: orice structură din materie

grea îşi are un „dublu” din materii eterice invizibile şi nedetectabile prin aparaturile existente; acest „dublu invizibil” constituie programul structural specific al oricărui obiect – program care rămâne neafectat chiar dacă o parte din obiectul respectiv este ruptă. (Sunt bine-cunoscute în acest sens cazurile în care oamenii cărora li s-a amputat o parte dintr-un picior sau o mână continuă să aibă dureri şi senzaţii la membrul respectiv – percepute de „dublul” invizibil rămas ataşat corpului eteric.) Într-o atare ipoteză, tot prin comandă a gândirii la frecvenţe vibratorii foarte ridicate, s-ar readuce bosoni Higgs existenţi în „câmpul bosonic” universal să repopuleze „schema-program” rămasă invizibilă la locul respectiv şi astfel s-ar obţine „rematerializarea”.

Interesanta şi chiar captivanta ipoteză formulată în mod discret de cercetători ai fizicii moderne nu numai că ar explica straniile experimente din diferite laboratoare, dar ar oferi şi un inedit orizont tehnico-ştiinţific: modul în care trebuie concepute adevăratele tehnici ale viitorului pentru zborul navelor şi al echipajelor „dematerializate”, care să poată explora alte sisteme solare din galaxia noastră şi chiar din alte galaxii.

Dar pentru echipaje problemele sunt, desigur, mult mai complexe, acesta fiind cazul fiinţelor cu trupuri carnale asociate cu alte corpuri funcţionale constituite din diferite materii fine invizibile. Totuşi, o înregistrare fotografică a unui asemenea „dematerializări” a unui animal mai mic este evident un extraordinar document demonstrativ – probabil unic în lume. Şi această înregistrare a fost obţinută chiar în ţara noastră!

În ultimii ani ai vieţii sale, biologul Al. Sift, având o situaţie materială tot mai precară, a decis la un moment dat să facă un experiment unic în viaţa lui, pe care l-a şi fotografiat: şi-a concentrat foarte intens energia gândire-voinţă asupra unei pisici care îi tot fura din puţina mâncare ce o mai avea şi a dematerializat-o (figura 75)!

Înregistrarea fotografică de la Cluj-Napoca este într-adevăr extraordinară, căci a surprins o fază intermediară în care materiile carnale

ale ţesuturilor organelor interne începeau să se amestece înainte de a deveni un norişor invizibil. La obiecte din „materii inerte” însă, procesul fizic este probabil mult mai rapid decât la fiinţele în trupuri carnale care ar fi supuse unor asemenea experimente.

Biologul Al. Sift a avut însă parte în adolescenţă de o experienţă personală a unei stranii „dispariţii temporare”, care l-a tulburat profund. Când locuiam încă la Cluj-Napoca, în cursul întâlnirilor săptămânale pe care le aveam cu el în perioada în care a ţinut să mă introducă în „tainele zonei active” din pădurea Hoia şi îmi aducea pozele din invizibil obţinute în pionieratul său, mi-a relatat amănunţit un fenomen extrem de straniu pe care l-a trăit când avea vârsta de 16 ani. Întrucât tot ce mi-a arătat şi mi-a oferit ca documentar ilustrativ m-a convins de sinceritatea şi onestitatea sa, la începutul capitolului IV din cartea *Lumi invizibile* am prezentat pe scurt şocanta întâmplare. Faptul are o conexiune directă cu dilemele ulterioare ale fizicienilor cercetători, astfel că redau textul sintetic publicat în 1996 în această carte:

> În plină vară, trecând pe lângă un tufăriş de arbuşti de la marginea Pădurii Hoia, a văzut printre tulpinile tinere şi prin frunziş un fel de norişor, alcătuit parcă dintr-o ceaţă alburie. Neştiind ce poate fi acolo, curiozitatea înnăscută a viitorului cercetător l-a făcut să caute un băţ cu care să poată da crengile deoparte, spre a ajunge la miezul norişorului. Intrând cu mâna în ciudatul „abur”, a avut o senzaţie cam neplăcută, a ceva umed şi răcoros; însă în acelaşi moment a survenit şi imposibilul: atât mâna, cât şi băţul au dispărut subit, nu le-a mai văzut!

Ceaţa, aburul acelui „norişor” nu erau însă atât de dense încât să nu-şi mai vadă mâna până la cot, mai ales că băţul era cel care avansase în interiorul aburului. În fapt, fenomenul a fost de o cu totul altă natură. În

zona respectivă, după ce tânărul a ajuns biolog, avea să vadă mai târziu şi alţi norişori şi, fotografiindu-i, avea să constate că în fapt aceştia erau „suflete umane”, după cum mi-a demonstrat şi prin înregistrarea fotografică redată în figura 59. Dispariţia mâinii şi a băţului nefiind rezultatul „dematerializării” acestora, este clar că fenomenul avea o cu totul altă „cauză” fizică: norişorul întreţinea în jurul lui un câmp de energie capabil să producă asemenea efecte stranii. Şi, într-adevăr, detaliile cumulate cu explicitări ale altor constatări fenomenologice sugerează o interpretare mai apropiată. Culoarea alburie a norişorului indica prezenţa unei entităţi mai evoluate, deci mai potentă energetic prin însăşi frecvenţa vibratorie mai ridicată a culorii respective. Acest fapt era susţinut şi de o altă constatare făcută pe teren: după cum am mai menţionat, asemenea entităţi produceau asupra arbuştilor şi arborilor din acea zonă anumite afectări biologice cauzate de radiaţii cu frecvenţe vibratorii mult mai ridicate – similare celor din domeniul radiaţiilor electromagnetice gamma. Deci „câmpul energiei” întreţinut la frecvenţe mai înalte de acea entitate ce se retrăsese temporar în tufărişul arbuştilor era „cauza” producerii fenomenului care l-a speriat pe tânărul de atunci. Însă la suflete, faţă de condiţiile vieţuirii fără trup carnal, relaţiile şi activităţile lor se manifestă în primul rând prin energiile gândirii; şi după cum este relatat mai extins în literatura ezoterică, acest fapt este mai pregnant la sufletele mai evoluate, care au activităţi şi numeroase manifestări mult mai impresionante concepute de nucleul lor spiritual. În mod analitic şi deductiv, ajungem astfel la constatarea unui domeniu al fenomenelor fizice cauzate şi dominate mereu de „strania energie a gândirii” emanată de fiinţele spirituale. Şi, într-adevăr, în acea zi de vară, energia gândirii (la frecvenţe vibratorii mai ridicate) a acelei entităţi neştiute a produs dispariţia aparentă – doar vizuală, şi nu prin dematerializare – a mâinii tânărului şi a băţului.

În legătură cu straniile fenomene ale experimentelor „dispariţiilor” efectuate în unele laboratoare ştiinţifice, cât şi cu fenomenul ce l-a înspăimântat pe adolescentul clujean, am primit de la persoane diferite un alt fel de înregistrări fotografice extraordinare: clişeele respective au surprins din invizibil şi un alt tip de fenomen fizic – care este cu totul uimitor prin noutatea lui! Or, şi prin conţinutul acestor înregistrări total obiective s-ar sugera o altă ipoteză în explicarea straniilor „dispariţii” demonstrate în lume de feluriţi mediumi, fotografiile respective relevând fondul veridic al „experienţei” tânărului Al. Sift.

Începând din anul 2011, inginera Lucia Gorea din Iaşi a făcut mai multe fotografii în marele naos al catedralei mitropoliei locale şi a constatat că unele clişee înregistrau anumite fenomene fizice ciudate, pe care nimeni dintre credincioşi sau dintre slujitorii din locaşul de cult nu le vedeau. Oferindu-mi seturile de înregistrări documentare, am putut constata că, într-adevăr, în invizibil se produceau felurite fenomene cu totul neobişnuite – unele chiar de o amploare impresionantă. De fapt, acele fotografii deosebite constituiau prin noutatea lor o reală „provocare stimulatoare” faţă de cunoaşterile uzuale ale fizicii moderne. (O selecţie demonstrativă a mai multor fenomene este prezentată şi în subcapitolul următor.) Dar printre straniile înregistrări se aflau şi două fotografii făcute în ani diferiţi, fiecare conţinând acelaşi detaliu al unui fenomen uimitor surprins de clişeele respective: o parte din capul unei persoane dintre numeroşii credincioşi care asistau la serviciul religios dispăruse în poze, nefiind „percepută” de clişee! Era oare acelaşi fenomen al dispariţiei unei părţi din trupul unei persoane, la fel cum i se întâmplase adolescentului clujean în urmă cu şapte decenii? Dar în cazurile surprinse în fotografii în ani mai apropiaţi nu apăreau ca surse nici un fel de „norişori” ai unor suflete mai evoluate. Totuşi, în mod evident, în realitatea „vizuală”, aceste persoane aveau capul foarte normal, fără nici cea mai mică afectare ce ar fi putut fi produsă de o „dematerializare” parţială. Ce fenomen fizic

necunoscut a făcut oare ca fiecare clişeu să înregistreze în mod „obiectiv" asemenea „dispariţii" ale unei părţi din capul unor persoane, fapt care la prima analiză a pozelor este total ilogic?

În fotografiile respective se putea observa ceva chiar şi mai interesant: *prin spaţiul părţilor lipsă*, fiecare clişeu „a văzut" şi a preluat de pe direcţia respectivă imagini ale icoanelor catapetesmei, care se aflau totuşi la o anumită distanţă, ca şi cum acele porţiuni din cap care existau în mod real, ar fi devenit transparente!

De fapt, o înregistrare oarecum similară şi la fel de „provocatoare" o primisem mai demult şi o publicasem cu peste un deceniu în urmă în cartea *Seniorii cosmosului* (la figura 63). Fotografia fusese făcută în ianuarie 1993 de inginerul Constantin Mureşanu (realizator de emisiuni ştiinţifice la TVR Cluj-Napoca) în cadrul unui set de cinci poze care au înregistrat aspecte din timpul unei şedinţe de terapii energetice oferite în acel oraş de medicul sirian Rashed Daud. Redau această imagine deosebită şi în ilustraţia volumului de faţă (figura 76) pentru cititorii care nu au parcurs volumul anterior. Deşi în celelalte fotografii ale setului, trupul medicului apărea foarte normal – ca şi trupurile persoanelor din sala respectivă –, această înregistrare a surprins un fenomen fizic foarte straniu, care nu a fost văzut însă de nimeni din asistenţă şi nici de fotograful amator: partea din spate a capului medicului dispăruse, iar *prin* spaţiul respectiv clişeul a preluat imaginea unei părţi din dulapul aflat la câţiva metri mai încolo, lipit de perete. Capul doctorului-terapeut fiind totuşi întreg şi la locul lui rezultă clar că acea porţiune lipsea doar aparent, de fapt devenise de asemenea transparentă. Strania fotografie mai evidenţiază însă şi alte fenomene ciudate survenite în invizibil la trupul acestuia: restul capului său apărea ca acoperit cu un fel de cască dintr-o materie alburie emanată evident din craniu, iar porţiunea superioară a spatelui – până la umeri – emanase şi ea o materie ceţoasă invizibilă, ce radia într-un alb mai luminos, acoperind cu totul detaliile trupului. Care

putea fi originea acestor fenomene fizice atât de ciudate? Pe de o parte, „dispariţia” doar în înregistrarea fotografică a unei porţiuni din cap – devenită transparentă (!) –, iar pe de altă parte, anumite emanaţii ceţoase nevăzute, localizate la cap şi în apropierea acestuia

Şi în cazul fotografiilor de la Iaşi făcute de ing. Lucia Gorea în Mitropolie, din două seturi expuse în ani diferiţi, numai în câte o poză din fiecare set a fost surprins acelaşi uimitor fenomen, care aici s-a repetat la fel de întâmplător după doi ani. Oferindu-mi straniile înregistrări – prima din 3 decembrie 2011, iar a doua din 28 iulie 2013 –, inginera ar fi dorit la rândul ei o explicaţie a straniului fenomen al „dispariţiilor” parţiale surprinse de clişee – care sunt, într-adevăr, „unicate” uimitoare.

În prima fotografie, din care – pentru edificare – am introdus în ilustraţie numai un detaliu mărit (figura 77), clişeul a înregistrat un fenomen dintr-o „altă realitate”: lipsa părţii posterioare din capul unui tânăr aflat în mulţimea de credincioşi; la nici o altă persoană din jur nu se produsese un asemenea fenomen uimitor. Însă *prin* acea parte „dispărută”, devenită *transparentă*, clişeul a preluat imaginea marii icoane a Mântuitorului existentă pe catapeteasma situată la mică distanţă, precum şi a unei ferestre din interiorul altarului. Oarecum asemănător cazului de la Cluj-Napoca al medicului sirian, fenomenul transparenţei s-a extins şi la persoana respectivă pe o porţiune superioară a spatelui, dar într-un mod chiar mai şocant; transparenţa a apărut numai pe partea superioară stângă a spatelui şi într-o manifestare intermediară foarte ciudată: dungile verticale mai deschise la culoare ale stofei hainei au fost mai puţin afectate de fenomen, clişeul reproducându-le şi în porţiunea transparentă a hainei. Totuşi, *prin* acea zonă a spatelui persoanei, clişeul a preluat – oarecum mai difuz – şi imaginea mai întunecată a unui covor îngust aflat pe pardoseală – deşi vizual porţiunea respectivă de covor era acoperită de trupul tânărului credincios. Fenomen fizic extraordinar, dominant în „realitatea invizibilă”: o parte din capul unui om să lase să treacă *prin*

craniu şi implicit *prin* creier, undele luminoase ale imaginilor unei icoane şi ale unei ferestre aflate la distanţă, iar o parte din spatele acelui om să „permită" trecerea undelor care aduceau „informaţia" imaginii unui covor mai puţin luminat existent pe pardoseală! Dar numai la acel tânăr s-au produs straniile fenomene; deşi clişeul a preluat imaginile multor persoane, la nici un alt om nu a mai surprins asemenea manifestări în invizibil. De ce era oare atât de „deosebit" acel tânăr?

După aproape doi ani, la fel de întâmplător, într-un alt set ocazional de fotografii făcute de ing. Lucia Gorea, un clişeu a surprins o altă „dispariţie" a porţiunii din spate a capului unei persoane (figura 78); *prin* spaţiul respectiv, devenit şi în acest caz *transparent*, clişeul a preluat de asemenea, dar de la distanţă atât imaginea unui candelabru cu becurile aprinse, cât şi o porţiune din catapeteasmă „văzută" de aparat pe direcţia pozării. Or, şi acum, la nici un alt credincios dintre cei cuprinşi în spaţiul vizat de aparatul de fotografiat nu a fost înregistrat un fenomen asemănător. De această dată însă, manifestarea a fost mai puţin extinsă, dar, în schimb, clişeul a preluat mai clar detaliul dispariţiei părţii din craniu: zona devenită transparentă nu are o delimitare strictă, în partea ei inferioară fiind o semitransparenţă datorată înregistrării intermediare a firelor de păr (dispărute în partea superioară). Claritatea acestei fotografii (persoana nefiind înconjurată de alţi oameni) evidenţiază în mod categoric realitatea *dominantă în invizibil* a fenomenelor respective; chiar dacă în acest caz complexitatea manifestării a fost mai redusă, înregistrarea oferă totuşi unele detalii suplimentare, întru totul utile încercărilor de interpretare explicativă. În acest sens, atrag atenţia în primul rând culorile emanaţiilor invizibile apărute pe obrazul stâng şi pe gâtul persoanei: pe contururi acestea radiau în galben-deschis, iar în părţile centrale radiau în alb-intens. Or, aceste emanaţii oferă indicaţii foarte semnificative: materiile invizibile emanate în galben-deschis sunt specifice corpului mental-inferior al unei persoane cu un intelect dezvoltat şi receptiv, iar

cele radiind în alb-intens sunt specifice corpului mental-superior al unei persoane orientată spre spiritualitate.

Oferindu-mi imaginile respective, cei doi fotografi amatori (de la Cluj-Napoca şi din Iaşi) şi-au manifestat dorinţa ca aceste fenomene să primească o explicaţie. Într-adevăr, până acum nu au mai fost publicate asemenea fotografii stranii şi astfel de „dispariţii" ale unor părţi din capul oamenilor nu au fost nici măcar menţionate explicativ în cazuistici ale fenomenelor deosebite. Dar şi aceste poze sunt reale înregistrări documentare, ce evidenţiază la rândul lor un fapt esenţial – pe care l-am menţionat şi în capitolul I al cărţii: energiile gândirilor cu fond spiritual, având frecvenţe vibratorii mai ridicate, sunt mai potente decât energiile specifice trupului carnal şi cele obişnuite din mediul exterior al vieţii materiale de zi cu zi, dominându-le autoritar. Drept urmare, atunci când unele persoane cu capacităţi mediumnice fac fotografii şi amplifică discret radiaţiile fenomenelor şi prezenţelor care emit asemenea energii, substanţele fotosensibile ale clişeelor evidenţiază direct acest fapt: reacţionează cu „prioritate" la energiile mai puternice şi, dintr-un anumit cadru, preiau în primul rând „informaţiile mai potente" – chiar şi din invizibil – şi redau din ceea ce este vizibil doar ce nu este afectat de energiile superioare umane. În acest fel, clişeele expuse de persoane cu tendinţe sau cu capacităţi de medium înregistrează simultan „două realităţi"!

Dar înregistrările fotografice prezentate mai sus ce au surprins straniile dispariţii ne-ar conduce la aceleaşi întrebări pe care şi le-au pus cu decenii în urmă cercetătorii din diferite laboratoare unde Uri Geller demonstra cu uşurinţă dispariţii ale diferitor obiecte şi substanţe: chiar şi în invizibil, „cum" şi „unde" au dispărut materiile din părţile posterioare ale capului celor trei persoane – căci, de fapt, craniile acestora au fost cu totul întregi? Această aparentă contradicţie modifică însă fondul întrebării: întrucât acele părţi din capul persoanelor respective au devenit

transparente fără a fi „dematerializate”, care a fost fenomenul fizic ce a produs asemenea înregistrări stranii, dar întru totul reale?

Pentru a ne apropia interpretativ de „cauza” dispariţiilor înregistrate de cele trei clişee expuse în oraşe diferite şi în ani cu totul diferiţi, este necesară însă o reamintire a fenomenului de bază, uzual: cum „vedem” noi şi cum este „impresionat” orice clişeu fotosensibil? În fapt, atât ochiul uman, cât şi peliculele foto nu „percep” nimic în întuneric. Noi, ca şi clişeele, percepem numai dacă spaţiul sau obiecte din jur sunt luminate de radiaţii având frecvenţe vibratorii cuprinse în domeniul specific sistemului nostru vizual şi respectiv sensibilităţii peliculelor foto; dar mai precis, percepem radiaţiile luminoase care sunt *reflectate* de fiecare detaliu al mediului material înconjurător, care ne aduc punct cu punct „informaţiile” formelor, culorilor şi ale localizărilor. Însă, cum am menţionat şi în primul capitol, faţă de sistemul vizual uman, domeniul sensibilităţii peliculelor fotografice uzuale este mai extins. Or, datorită faptului că, prin fabricaţie, spectrul frecvenţelor specifice preluate de clişeele obişnuite este mult mai extins către frecvenţe vibratorii mai ridicate, spre deosebire de oameni, acestea înregistrează „normal” fenomenele „invizibile” produse de energiile-gând şi de materiile fine din corpurile carnale, dar şi din mediul înconjurător. De fapt, din aceste diferenţieri ale potenţelor frecvenţelor vibratorii rezultă şi prioritatea impresionării clişeelor de fenomenele stimulate de energiile-gând, în special ale celor cu fond spiritual.

Aceste cunoştinţe sunt de fapt uzuale şi ne sugerează o primă explicaţie pentru dispariţiile acelor porţiuni din capul persoanelor fotografiate: deşi părţile respective reflectau lumina din jur ca şi restul capului (persoanele din jur nesesizând nimic anormal la capul celor din fotografii), era emisă simultan *numai* din fiecare porţiune de cap şi o altă radiaţie. Având o frecvenţă vibratorie mult mai ridicată (deci o potenţă mult mai mare) prin câmpul de energie creat local, a redus foarte mult potenţa de impresionare a clişeelor de către lumina reflectată din

porţiunile respective. Astfel, pe de o parte, „detaliile punct cu punct" nu au mai fost aduse la clişee de o lumină locală reflectată, iar pe de altă parte, nici acele radiaţii localizate emise „din cap" – având frecvenţe mult mai ridicate – nu au mai impresionat clişeele expuse. Consecinţa fizică a fost foarte interesantă: în „realitatea invizibilă" *impusă local* prin frecvenţele mai ridicate ale emisiei necunoscute, mica porţiune a fiecărui cap devenise transparentă, permiţând să fie traversată de orice alte radiaţii. Dar este foarte posibil să fi intervenit şi un alt fenomen suplimentar (pe care cititorul îl va regăsi şi la alte feluri de înregistrări deosebite), dat fiind faptul că oamenii din jur nu au văzut acele dispariţii: fie emisia undelor cu frecvenţe mai ridicate din capul fiecărei persoane ar fi fost de foarte scurtă durată, fie spotul bliţului ar fi produs o declanşare instantanee a straniului proces fizic fotografiat. Am sugerat aceste posibilităţi, dar aceste ipoteze pot fi doar începutul descifrării unor fenomene încă total necunoscute, întrucât este ştiut un anumit fapt fiziologic: ochiul uman nu poate „vedea" imagini care apar pe o durată mai mică decât a 16-a parte dintr-o secundă.

Oricum, porţiunile de cap din care erau emanate energii la o frecvenţă mai ridicată, în intervalul necunoscut al „transparenţei", au fost traversate – ca printr-un gol – de undele luminilor reflectate de componentele mediului local aflate pe direcţia vizată de fiecare aparat foto în parte: la Cluj-Napoca *prin* capul medicului R. Daud clişeul a preluat imaginea unei părţi a dulapului lipit de un perete din partea opusă a camerei, iar la Iaşi, clişeele au înregistrat *prin* capul celor două persoane diferite undele de lumină reflectate de icoane din catapeteasma aflată la distanţe mai mari şi chiar de o fereastră din interiorul altarului (figura 77), precum şi de un candelabru (figura 78). În sine, acest fenomen este oarecum asemănător celui de transmitere a telecomunicaţiilor prin cabluri cu fibră optică, în care multiplele domenii de frecvenţe ale undelor purtătoare de informaţii nu se afectează reciproc.

Dar la nivelul capului uman, ce componentă cerebrală emite o energie cu frecvenţa şi potenţa sa specifică atât de ridicate încât clişeele să înregistreze brusc o „altă realitate” dominantă şi care este acea energie? În fapt, ţinând cont de circumstanţele şi locurile în care au fost făcute cele trei înregistrări atât de deosebite, acestea ne sugerează un prim răspuns logic şi probabil cel veridic: aceasta este *energia gândirii spirituale*. La Cluj-Napoca, acel medic îşi concentrase gândirea efectiv într-o acţiune cu fond spiritual, procedeul său constând în activarea funcţională a diferitelor corpuri invizibile ale pacienţilor prin impulsuri ale energiilor dirijate în mod voit de propriul nucleu spiritual. În ambele cazuri de la Mitropolia din Iaşi, concentrarea gândirii pe fondul spiritual al credinţei profunde a acelor persoane care invocau un ajutor divin se menţinea chiar şi după înălţarea rugăciunilor curate (în învăţăturile ezoterice se cunoaşte bine faptul că o modificare a creşterii vibraţiilor corpurilor invizibile se menţine benefic încă un interval de timp, în special la persoanele care cultivă asemenea „conexiuni” spirituale). Totuşi, sub aspectul producerii unor astfel de fenomene fizice invizibile, este de remarcat că în general sunt puţine asemenea persoane capabile să le producă: în acest sens este necesar atât un nivel mai ridicat al gândirii către spiritualitate, cât şi al obişnuinţei de concentrare a energiilor noetice asupra unor gândiri al căror „conţinut” să aibă de asemenea vibraţii la frecvenţe ridicate. În acest sens, este întru totul edificator exemplul pe care l-am oferit anterior: apostolul Petru, mergând „cu ajutorul energiei credinţei” deasupra apei, începuse să se scufunde în momentul în care concentrarea energiilor gândirii „cu credinţă” şi-au redus brusc frecvenţa vibraţiilor – gândirea sa coborând de la „credinţă fermă” la „frică”.

Evident, în intimitatea lor, acele procese fizice ale „dispariţiei” unor porţiuni din capul anumitor persoane au fost mult mai complexe, chiar dacă s-ar fi produs numai în fracţiuni de secundă. Dar pe lângă modul în care au fost emise energiile la nivelul componentelor invizibile ale fiinţei

umane, au fost implicate şi anumite componente ale creierului care, chiar prin biochimia fiecărui neuron, dar şi a ansamblului său, este, desigur, un organ-sursă al unor energii la frecvenţe mai ridicate. Deşi ne-am fi putut aştepta ca straniile fenomene să se producă mai degrabă în partea sa frontală – unde „cel de-al treilea ochi” este de asemenea un emiţător al unor energii deosebite –, totuşi înregistrările fotografice au surprins aparentele „dematerializări” în jumătatea posterioară a capului. În mod analitic, cele două fotografii de la Iaşi indică foarte clar chiar şi o profunzime a „sursei energiilor” în cutia craniană. Desigur, biologia şi fiziologia curente nu admit încă existenţa spiritului şi a corpurilor funcţionale invizibile şi, implicit, a conexiunilor funcţionale între trupul carnal şi anumite componente energetice invizibile, astfel că nu pot oferi indicaţii în acest sens; de aceea, în general, primele reacţii la prezentarea acestor documente fotografice se manifestă printr-o desconsiderare totală a lor; şi totuşi sunt de o mare valoare ştiinţifică, atât prin conţinutul lor deosebit, cât şi prin faptul că asemenea înregistrări sunt rare.

În ştiinţa spirituală paralelă, reactualizată în cursul veacului trecut la nivelul ceva mai ridicat al unei culturi generale scientizate, difuzată în părţi mai mari ale omenirii, există însă anumite cunoaşteri care ne pot apropia mai mult de esenţa „ciudatelor” fenomene biofizice din zona cerebrală. Pe de o parte, se ştie bine faptul că centrii energetici superiori – chakrele eterice, astrale şi mentale existente la nivelul creierului – „învăluie” efectiv hipofiza (glanda coordonatoare a întregului sistem glandular al trupului, situată la baza creierului, în partea sa mediană); de asemenea, se cunoaşte şi faptul că aceşti centri îi transmit energii la frecvenţe vibratorii mai ridicate decât oricare altă chakră. De aceea, se presupune că această glandă ar prelua şi acele energii-gând ale nucleului spiritual care ar trebui să fie emise prin corpul atmic la nivel cerebral. Pe de altă parte, descoperirea fiziologică mai târzie a funcţiilor structurii fine a hipotalamusului (situat tot în partea mediană a creierului, mai sus faţă de

hipofiză) ca având rol în coordonarea unor energii ale întregului trup a fost asociată în cunoaşterile spirituale de constatarea că şi această componentă are o largă paletă de manifestări la frecvenţe vibratorii diferite (fiind sensibil chiar şi la energii emise de planetele sistemului solar), proiectându-le ca şi talamusul pe scoarţa cerebrală şi în exterior. Desigur, devine tot mai necesar, chiar imperios, ca cercetările, instruirea academică, precum şi practicile profesionale să îmbine fondul ştiinţelor materialiste „oficiale" cu acela mult mai extins al ştiinţelor spirituale. Doar o asemenea *metaştiinţă* (denumită astfel de autorii cărţii *Dieu et la science*) ar descifra în mod extins extraordinara complexitate structurală şi funcţională a fiinţei spirituale care este omul.

După cum am menţionat anterior prezentării acestor trei înregistrări fotografice atât de „provocatoare", analiza de mai sus am inclus-o ca o ipoteză realistă, paralelă ipotezelor emise în cadrul cercetărilor remarcabile efectuate de mari laboratoare moderne. Documentarul fotografic permite astfel o altă ipoteză: dispariţiile de obiecte şi substanţe demonstrate de Uri Geller şi de alţi mediumi reputaţi nu ar avea la bază „dematerializări" ale structurilor moleculare şi atomice, cu disiparea temporară în aer a particulelor constituente chiar până la nivel cuantic. Obiectele respective şi acel transponder ar fi putut să dispară temporar prin excepţionala potenţă a energiilor-gând ale acestui medium atât de deosebit, care ar fi indus în fiecare obiect sau chiar în substanţe o vibraţie a atomilor (sau chiar a particulelor elementare?) la frecvenţe atât de înalte, încât au devenit invizibile şi nefotografiabile, fără a fi „dematerializate". În fapt, obiectele dispărute ar fi fost tot acolo sau, fiind totodată degravitate, au fost duse în apropiere (şi apoi readuse) – astfel cum U. Geller a demonstrat clar în cazul pe care l-am menţionat anterior, relatat de profesorul J. Hasted, al statuii dispărute şi aparent rematerializată în apropiere, în mod uimitor. Desigur, nu se poate exclude capacitatea unui medium remarcabil de a „dematerializa" structurile materiilor grele, la fel

cum a demonstrat şi biologul Al. Sift, chiar şi pentru o fiinţă. Totuşi, înregistrările fotografice prezentate ca exemple în figurile 76-78 evidenţiază clar potenţa energiilor-gând spirituale de a produce „invizibilitatea” prin ridicarea frecvenţelor vibratorii ale unor obiecte sau a unor porţiuni din structuri materiale – chiar şi din materii organice –, precum şi „traversarea” acestora de variate unde luminoase (directe sau reflectate).

Straniile fenomene din catedrale

Imaginea din figura 51 – prezentată în capitolul anterior – nu este doar sugestivă, ci este importantă şi sub aspect ştiinţific: când se află împreună mai mulţi oameni, în grupuri mai mici sau mai mari ori chiar în diferite mulţimi, şi dacă gândesc cu toţii la fel de intens, într-o anumită trăire sufletească sau cu o aceeaşi preocupare ideatică, norişorii formelor-gând ale acestora se atrag şi se unifică într-un fel de nor din materii fine invizibile. Având frecvenţe vibratorii identice sau apropiate, prin fenomenul rezonanţei de undă, formele-gând individuale se atrag brusc, formând o aglomerare nevăzută care radiază în aceeaşi culoare, putând avea şi o anumită coloratură suplimentară în părţile periferice. În funcţie de felul energiei-gând care le-a generat, norişorii sau norii-gând pot fi formaţi din materii mentale sau din materii astrale, precum şi din materii eterice, dar cel mai adesea pot fi constituiţi din combinaţii ale acestor materii în proporţii variabile; durata lor depinde în special de intervalul de timp în care sunt „alimentaţi” cu energia unor gânduri cu aceleaşi frecvenţe vibratorii, dar şi de intensitatea energiilor care i-au generat; dacă aportul de noi energii încetează, aglomerarea îşi va reduce volumul şi se va dezagrega treptat.

În literatura ezoterică modernă, pentru norii invizibili ai unor aglomerări mai mici sau mai mari rezultate din asocieri prin rezonanţe

vibratorii ale formelor-gând, a fost consacrată o denumire generică: *egregore*. Radiaţia nevăzută a acestor nori „încărcaţi" cu energii vibrând la frecvenţe care pot fi foarte diferite, variază mult şi în colorit – evident, în funcţie de „conţinutul" ideatic al formelor-gând individuale care s-au contopit. Ca exemplificare, în figura 79 am redat extremitatea unei egregore relativ mici, acumulată în impozanta biserică a mănăstirii catolice Sf. Maria Radna din oraşul Lipova (judeţul Arad), surprinsă din nevăzut de asistenta medicală Annemarie Binder în iulie 1993; „norul" invizibil avea radiaţia alb-strălucitoare a rugăciunilor şi invocărilor făcute la vibraţiile superioare ale credinţei profunde şi curate. Am publicat un alt exemplu caracteristic în cartea *Dezvăluiri din invizibil* (la figura 28). Fotografia respectivă a fost expusă de ing. Dan Brăneanu într-o sală de conferinţe din Bucureşti, la un simpozion organizat de Centrul de terapii holistice „Alfa": gândirile participanţilor, fiind concentrate pe idei comune ale unor noi cunoaşteri, au generat „un câmp" unificat al aceloraşi energii-gând ce radiau în galbenul-portocaliu al unui fond ideatic scientizat.

Din păcate, sunt generate şi egregore „urâte" prin aglomerări ale unor energii-gând penibile: în cartea *Corpurile invizibile ale fiinţei umane* (la figura 35) am prezentat o porţiune a unei egregore ce se extinsese pe un câmp, radiind în negru combinat cu roşu-închis; aceasta rezultase şi era alimentată de energii ale urii şi ale dorinţelor de răzbunare întreţinute de condamnaţii dintr-un penitenciar.

Dar în locaşurile mai mari ale catedralelor în care persoanele vin în general „să se închine" cu energii-gând cu potenţe ridicate ale unor vibraţii „mai curate" decât cele materialiste ale preocupărilor zilnice, cumulările acestor energii produc anumite fenomene fizice invizibile deosebit de complexe. O parte dintre aceste fenomene au la bază o proprietate fundamentală a materiei cunoscute doar în mică măsură din unele practici obişnuite, fără a ne gândi însă că este generală şi că poate fi

de o amploare impresionantă: capacitatea intimă a atomilor, a structurilor moleculare, a maselor materiale de „a acumula” energiile care survin „suplimentar” într-un anumit mediu şi de a le „înmagazina” un timp – restituindu-le lent în exterior, când aportul în plus a încetat, sau „descărcându-le” brusc când intervine un anumit stimul fizic. De exemplu, când încălzim locuinţa, atât pereţii, cât şi orice obiect mic sau mare din interiorul respectiv „se încălzesc” şi se comportă ca „acumulatori” de căldură – energie termică pe care o restituie treptat când soba sau caloriferul şi-au încetat rolul de „sursă”. Un fenomen asemănător are loc în modul cel mai natural şi la norii de pe cer, atât ca acumulatori de energie calorică, dar şi pentru energie electrică; însă energia electrostatică acumulată în nori în cantităţi imense în perioadele calde – prin frecările păturilor de aer – se „descarcă” la un moment dat brusc – prin fulgere sau trăsnete – când nivelul potenţialului acumulat a depăşit un anumit plafon specific sau a intervenit un factor stimulator.

Gândirea, fiind şi ea o energie pe care oamenii o produc mereu, este acumulată întru totul asemănător de structurile oricăror materii existente în jurul „surselor-oameni”, dar fără să cunoaştem acest fenomen. În mod special în Asia, dar şi la vechile populaţii de pe alte continente, se menţin însă din timpuri foarte vechi convingerile privind puterile care se acumulează în cele mai felurite structuri materiale, începând de la munţi, clădiri, statui, până la capacităţile de protejare ale feluritelor obiecte mici, denumite „amulete”, ce au fost impregnate puternic cu „energii-gând-program” emise de cei mai diferiţi „magicieni”. Dar, fără să ne dăm seama, cu toţii „impregnăm” zi de zi şi noapte de noapte atât pereţii, mobilierul, cât şi toate obiectele din jurul nostru cu felurite energii-gând – mai slabe sau mai potente –, pe care le emitem continuu. Şi chiar mai mult decât atât: la trăiri foarte intense, energiile-gând impregnează în orice materie imagini ale evenimentelor respective. Colaborând în anii anteriori cu persoane clarvăzătoare care atinseseră la data respectivă „vârfuri” ale

acestor capacităţi foarte naturale, am putut să realizez realitatea şi importanţa fundamentală a acumulărilor şi chiar a înmagazinărilor de lungă durată a energiilor-gând individuale şi de grup – uneori chiar şi sub formă de imagini –, preluate atât de pereţii diferitelor construcţii, cât şi de felurite mobile sau obiecte mai mici.

Or, astfel de înmagazinări ale unor energii-gând în „cantităţi" mari se produc, în mod special în locaşurile de cult, dar şi în sălile de studii (licee, universităţi etc.), în sălile de conferinţe, de spectacole etc., fără ca fenomenele să fie conştientizate. De fapt, este o mare diferenţă între locaşurile de cult – unde gândurile oamenilor au mereu aceleaşi vibraţii, generând egregore şi înmagazinări ale unor aceleaşi feluri de energii-gând – şi celelalte săli menţionate mai sus, în care diversitatea individuală a gândurilor produce mai rar egregore şi înmagazinări specifice.

Am sesizat importanţa cognitivă şi respectiv *importanţa ştiinţifică* a acestor fenomene, primind în mod repetat înregistrări fotografice unicat ale anumitor manifestări fizice cu totul neobişnuite, obţinute când şi când în catedrala Mitropoliei din Iaşi de inginera Lucia Gorea, dar şi de alte persoane care au făcut poze în alte locaşuri de cult. Fenomenele produse de asemenea acumulări invizibile de energii-gând erau foarte complexe: pe de o parte, erau surprinse activări energetice *momentane* ale unor mari mase de materii invizibile care, având o radiaţie proprie, apăreau ca un fel de ceaţă mai densă (figurile 80 şi 82) sau mai puţin densă (figura 81); pe de altă parte, erau înregistrate şi fenomene întru totul stranii: luminile lămpilor electrice şi ale candelelor apăreau sub forma unor trasee, ca şi cum sursele luminoase respective ar fi fost „purtate" invizibil prin aer în mod total ilogic (figura 83) – în funcţie de modul în care se deplasa ceaţa nevăzută. Legat de stranietatea conţinutului pozelor, trebuie menţionat un fapt mai deosebit, specific Mitropoliei din Iaşi – fapt care într-un fel sau altul contribuie la generarea fenomenelor respective: existenţa raclei cu moaştele Cuvioasei Parascheva este în sine o sursă de energii

suplimentare benefice necunoscute, dar totodată atrage permanent şi mulţimi de oameni care îşi înalţă gândirile la frecvenţe vibratorii sporite: şirurile zilnice ale credincioşilor care vin să se închine la moaşte produc o alimentare des repetată a câmpului de energii-gând activat de participanţii la serviciile religioase obişnuite.

Înainte de o prezentare analitică a unor selecţii din asemenea fotografii deosebite, iată câteva detalii suplimentare despre modul în care au fost obţinute aceste înregistrări: doamna L. Gorea mergând repetat, din motive religioase personale, în această catedrală a sesizat într-o fotografie realizată în anul 2011 că a surprins prezenţe ale unor entităţi rotunde invizibile, radiante în azur. Astfel, în mai multe rânduri a expus discret, la diferite ore, câte un număr de clişee. Or, din unele seturi de expuneri, câte un clişeu surprindea un fenomen invizibil ieşit din comun, care, la o nouă expunere după câteva secunde, nu mai era înregistrat. Deci fenomenele respective aveau o durată foarte scurtă şi nu se mai repetau în intervalele următoare.

La primele poze de acest fel, amploarea fenomenelor surprinse şi respectiv originea lor nefiindu-mi cunoscută din literatura accesibilă, am realizat că trebuie analizate prin prisma mai multor ipoteze: am început cu posibilitatea ca producerea acelor manifestări invizibile din întregul naos al catedralei să fie efectul unor emisii de energii telurice din subteranul terenului respectiv. Dar constatarea că fenomenele aveau loc la ore diferite şi în special a faptului că „jocurile de energii activante" ale ceţurilor invizibile se produceau fie orizontal (figurile 80 şi 82), fie vertical sau cu variaţii oblice (figura 83) m-a determinat să analizez şi alte cauze.

Din analiza comparativă a altor ipoteze, consultând şi alte persoane calificate, m-am oprit la demonstrarea cea mai evidentă a originii straniilor fenomene, pe care am găsit-o în trei poze din cadrul unui set de înregistrări fotografice care mi-au fost oferite cu ani în urmă de

directoarea Artemiza Ivanciuc (din Suceava); imaginile respective fuseseră obţinute în aprilie 2006, în timpul unui pelerinaj la locurile sfinte din Israel. Printre fotografiile făcute lângă biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim erau şi trei poze făcute la „piatra ungerii”, acea lespede mare pe care trupul Mântuitorului Iisus ar fi fost îmbălsămat înainte de a fi dus în mormânt. Or, dacă în prima (figura 84) şi a doua poză a fost redată lespedea şi modul în care credincioşii îşi puneau mâinile şi chiar unele obiecte mici pentru a fi impregnate cu energii superioare care ar fi rămas în piatra respectivă de acum aproape două mii de ani, cel de-al treilea clişeu a surprins un uimitor fenomen invizibil (figura 85): de pe suprafaţa lespezii au izbucnit foarte interesante emisii ale unor energii neştiute – nevăzute de nici o persoană aflată acolo –, care activau în aer şuvoaie tot mai late de materii ce radiau în alb-intens, în galben-deschis şi în galben cu umbre maronii. Desigur, nu exclud posibilitatea menţinerii unor energii ale trupului lui Iisus (cele albe), dar în primul rând cele radiind în galben au alte origini. În mod evident, de atâtea veacuri tot vin acolo şiruri continui de persoane a căror nivel de credinţă le indică în general şi niveluri mai ridicate ale vibraţiilor gândirii şi deci energii-gând mai potente; punând mâinile pe lespedea respectivă, poate chiar fiecare dintre credincioşii respectivi a contribuit la încărcarea continuă a pietrei cu energii mereu reînnoite. Or, când se ajunge la un anumit nivel de încărcare cu energiile potente ale gândirilor spirituale, cel de-al treilea clişeu a înregistrat un impresionant fenomen: ca şi la norii încărcaţi cu energii electrice de milioane de volţi, s-a produs o „descărcare bruscă” a energiilor-gând preluate de piatra lustruită de la palmele a mii de credincioşi care au tot „mângâiat-o” cu gândirea intens concentrată la vibraţii ridicate. Şi acest fenomen se tot repetă când acumularea de energii-gând ajunge la nivelul descărcărilor subite; dar probabil foarte puţine persoane au obţinut asemenea fotografii care deschid în sine orizontul unor cunoaşteri şi al unei ştiinţe mult mai avansate. Prin prisma

acestei ştiinţe atât de ascunse până acum, explicaţia pare a fi totuşi simplă pentru fenomenul respectiv: energiile-gând ale mulţimilor de oameni sunt preluate şi înmagazinate până şi de pietre, iar atunci când se ajunge la o încărcare maximă pentru materia respectivă, se produce o descărcare rapidă care activează în aer materii invizibile ce radiază şi ele la frecvenţele vibratorii ale energiilor care le-au activat.

De fapt, acesta este şi fenomenul straniu surprins uneori în catedrala din Iaşi: în înalţii şi masivii pereţi ai marelui naos se acumulează mereu energii-gând ale mulţimilor de credincioşi care vin atât la slujbele din program, cât şi pentru închinare la moaştele Cuvioasei Parascheva. Dar, în cazul fotografiilor prezentate, trebuie făcute două menţiuni suplimentare; în privinţa culorilor radiate de înceţoşările respective, acestea nu apar aici ca fiind şi albe, datorită mai multor factori: pe de o parte, este posibilă o colorare cu o tentă ceva mai închisă datorată fenomenului demonstrat de omul de ştiinţă englez W.J. Crawford al antrenării de coloranţi – în acest caz din stratul picturilor mai vechi de pe pereţii „descărcărilor" invizibile; pe de altă parte, în mod obişnuit, nu chiar toţi oamenii care intră într-un asemenea locaş îşi ridică simultan nivelul vibraţiilor până la radiaţiile albe ale propriilor energii-gânduri. Desigur, ar fi necesare cercetări în condiţii variate, cu o anumită aparatură sensibilă – care încă nu există… Pe linia unor cercetări deosebite s-ar putea discerne totuşi mai uşor dacă în fenomenul „descărcărilor" intervine sau nu un factor fizic suplimentar: este posibil ca uneori amorsarea descărcărilor de energii-gând înmagazinate în pereţi, pietre mari sau alte structuri de materie să fie provocată poate chiar de lumina alb-strălucitoare (la frecvenţă de undă mai ridicată) a bliţului aparatelor de fotografiat? Fotografii oarecum similare obţinute în locaşuri de cult cu construcţii mult mai mici ar susţine această ipoteză.

Dar un fenomen şi mai straniu care survine în asemenea manifestări din invizibil este ciudata deplasare prin aer a „imaginilor" strălucitoare ale

surselor de lumină – fie ale lămpilor electrice, fie ale lumânărilor (caz ilustrat în anii anteriori şi în cartea *Dezvăluiri din invizibil*, la figura 36), fie chiar ale candelelor (caz deosebit prezentat în aceeaşi carte la figura 38). Comparând dârele acestor deplasări fictive din cele patru imagini oarecum recente ale prezentării fenomenelor invizibile produse în catedrala din Iaşi (selectate dintre mai multe înregistrări similare obţinute în timp), se distinge un detaliu foarte important: traseele relativ scurte ale deplasărilor fictive ale imaginilor surselor luminoase indică o durată foarte redusă a manifestării în întregul naos a „descărcărilor energiilor-gând" (durată care pare a fi, într-adevăr, similară duratelor fulgerelor sau ale trăsnetelor). Separat de acest aspect se distinge şi un alt fenomen ilogic pentru „realitatea" pe care o vedem cu toţii, dar foarte natural într-o „altă realitatea" a Invizibilului: imaginile surselor luminoase purtate prin aer sub forma unor dâre strălucitoare urmăresc fidel modul de deplasare al maselor de materii invizibile activate energetic prin descărcarea energiilor-gând. Aceste dâre luminoase par să facă parte efectiv din masa ceţoasă şi nu respectă legile propagărilor lineare ale radiaţiilor luminoase.

De altfel, legat de aceste „curgeri" ale maselor ceţoase este de remarcat şi o varietate mai ciudată a direcţiilor de manifestare: dacă în figura 81 masele activate erau antrenate din faţa altarului şi de-a lungul întregului naos într-o mişcare lineară, în figurile 80 şi 82 au fost înregistrate uşoare curbări ale deplasării maselor ceţoase invizibile, cu mişcări orientate transversal în spaţiul naosului. În figura 83 a fost însă surprinsă o coborâre a maselor activate de deasupra nivelului candelabrelor înspre pardoseală.

Extrem de stranie este însă *multiplicarea* din materiile „ceţii" activate a unor mulţimi foarte greu de numărat, ale formelor – drepte sau curbate – ce reproduc mult subţiat siluetele dârelor strălucitoare ale lămpilor (la fel de fictive în „realitatea noastră"). Este evident că acest fenomen al multiplicărilor fictive ale unor „dâre" la fel de fictive faţă de „realitatea

noastră” – care au energii proprii la frecvenţe vibratorii distincte şi care sunt un fel de „ecouri” produse foarte des şi apropiat (figura 83 în special) în masa de materii invizibile activate – are o reală importanţă ştiinţifică şi impune o cercetare şi o documentare mult mai complexe în fizica materiilor invizibile.

Dar asemenea fenomene nu se produc numai în catedrale, ci şi în locaşuri mai mici în care oamenii şi preotul emană aceleaşi energii-gând „ale credinţei curate”, la frecvenţe vibratorii mai ridicate. Dintre imaginile cu înregistrări asemănătoare din unele biserici, care mi-au fost de asemenea oferite spre a le face publice, este şi una dintre pozele obţinute (ca o verificare a producerii generalizate a fenomenelor respective) tot în ziua de 27 mai 2011 de ing. Lucia Gorea, dar în biserica Sf. Mina din Iaşi (figura 86). De fapt, această fotografie al cărei clişeu a fost expus acolo când în locaş erau numai trei persoane mi-a sugerat ipoteza că „descărcarea” acumulării energiilor-gând din pereţii groşi şi din mobilierul din lemn al bisericii ar putea fi cauzată de flashul bliţului. Ceea ce este interesant la imaginea respectivă este cantitatea mai redusă a materiilor invizibile activate, dar şi confirmarea unui proces fizic auxiliar menţionat la fenomenele din Mitropolie: aici, în zona din faţa catapetesmei altarului, materiile invizibile activate la semiînălţime deasupra pardoselii radiau în albul „gândirilor curate”, pe când în partea superioară – spre pereţii laterali şi tavanul acoperit cu picturi –, aceleaşi materii invizibile erau colorate mai întunecat. Fenomenul fizic al „antrenării” de coloranţi la ieşirea bruscă a energiilor din pereţi este evidenţiat şi la acele dâre luminoase lăsate de deplasările imaginilor fictive ale lămpilor electrice şi ale unor candele – care în partea superioară sunt colorate, în timp ce în partea inferioară sunt albe. De fapt, în această înregistrare, ca de altfel şi în pozele din Mitropolie, cititorul poate descoperi şi alte detalii ale unor fenomene ciudate, pe care nu le-am mai

relevat, pentru a nu complica prea mult noutatea fenomenologică oferită în această carte.

Un alt exemplu mai recent al deplasărilor curbate prin aer ale imaginilor surselor luminoase l-am selectat pentru a evidenţia mai complet realitatea ciudatului fenomen: acesta se produce chiar şi la imaginile câtorva flăcări plăpânde ale unor lumânări (figura 87). Un set de clişee expuse de ing. Lucia Gorea pe 19 octombrie 2013 în apropierea micului altar al bisericii Mănăstirii Bucium din Iaşi a relevat însă faptul că acolo energiile emanate chiar de preotul Vasile Ungureanu declanşau astfel de fenomene stranii din invizibil. Or, în mod nevăzut, într-un câmp de energie noetică mai intens (care avea să producă ulterior în acel altar complexe emanaţii ectoplasmice şi modificări de imagini), flăcările respective nu numai că au apărut mai luminoase, dar chiar şi în lipsa unei „ceţi" mai dense şi activate energetic au generat în jurul lor şi înspre preot numeroase imagini-ecou fictive (de asemenea mai subţiri) ale scurtelor trasee curbate. Şi totuşi, pe cât de ciudate ni se par aceste fenomene, ele se produc în mod foarte natural într-o „altă realitate", la fel de naturală, cea în care domnesc însă legile fizicii materiilor invizibile.

Dar ca o accentuare a „tainelor" din cadrul mult mai amplei fizici a nevăzutului, care prin fotografieri ni se oferă spre cercetare şi descifrare ştiinţifică, redau o înregistrare a unui alt gen de fenomene „stimulative". Printre numeroasele fotografii făcute de doamna Artemiza Ivanciuc în cursul pelerinajului la locurile sfinte – în aprilie 2006 – am identificat o manifestare cu adevărat „şocantă": la o descărcare a unor energii-gând care au produs o rapidă deplasare de materii invizibile intens activate în spaţiul din faţa unui altar aflat în apropierea bisericii Sfântului Mormânt, clişeul a surprins alături de un turist *fantoma* unui bărbat „îmbrăcat" cu haină şi pantaloni, încălţat în pantofi (figura 88), care pleca de la acel altar. Or, vibraţiile energiilor care au activat curgerea de materii invizibile ce au înceţoşat cu totul spaţiul respectiv datorită frecvenţelor mai ridicate

au transformat apariţia într-o total neobişnuită „fantomă violet”. Este interesant şi detaliul extensiei ciudatei materii violet difuze amestecată în partea superioară a fantomei cu materie invizibilă alburie, care parcă a curs pe deasupra capului şi la spatele şi gâtul turistului. Până când vom pătrunde enigmele manifestărilor din invizibil, vom considera în continuare că asemenea fenomene naturale sunt de domeniul fantasticului?

Această impresie aparentă se menţine la o primă vedere şi în cazul unei alte selecţii, dintr-un alt set de imagini extraordinare din nevăzut, obţinute pe 6 ianuarie 2013 în Germania, la marea catedrală gotică din Köln. Profesoara universitară pensionară de la Universitatea de Medicină din Iaşi, medicul Cristina Ionescu, a asistat la slujba cu totul deosebită a sărbătorii „Celor trei Magi de la Răsărit” (ale căror moaşte s-ar afla la acea catedrală) şi a fost impresionată de prezenţa zecilor de episcopi şi prelaţi catolici superiori veniţi din întreaga lume la oficierea serviciului religios festiv. Dorind să înregistreze ca amintire şi imaginile marii varietăţi a veşmintelor delegaţilor respectivi (îmbrăcăminte total albă sau total roşie, sutane albe cu tunici roşii sau albastre ş.a.), a făcut discret numeroase fotografii, în special la finalul slujbei – când toţi prelaţii plecau din catedrală. Surpriza i-a fost însă foarte mare, neînţelegând pur şi simplu suita de fenomene „fantastice” care au fost înregistrate de cartela fotosensibilă a aparatului de fotografiat şi care s-au petrecut în mod nevăzut în faţa sutelor de credincioşi aflaţi pe ambele părţi ale culoarului central de ieşire. Din setul mai numeros al acelor fotografii pe care mi l-a oferit, am selectat cinci imagini ca fiind cele mai semnificative şi mai impresionante.

În figura 89 am redat în primul rând momentul plecării prelaţilor, care erau îmbrăcaţi în veşminte albe. Dar dacă la cei din planul retras (din stânga imaginii) aspectul e întru totul normal, la prelaţii din faţă surveniseră în invizibil modificări ale imaginii lor, produse, evident, de

anumite energii mai potente; aspectul acelor prelaţi era foarte ciudat: apăruse o difuzie neînţeleasă a veşmintelor şi a tiarelor albe, care lăsa totuşi să se vadă faptul tulburător al lipsei unor părţi din capul celor trei din dreapta imaginii. Prin capul episcopului din marginea dreaptă a pozei se vede, chiar mai bine redat, capul unui bărbat aflat la distanţă, iar la următorii doi episcopi le dispăruseră bărbia şi gura. Se poate observa că şi în această catedrală, din altă ţară, a fost înregistrat acelaşi fenomen al „dispariţiei" unor părţi din capul unor persoane – surprins repetat la catedrala din Iaşi – unde manifestarea a fost totuşi mai clară. Dar şi într-o a doua imagine a plecării episcopilor îmbrăcaţi în alb a fost fotografiată o dispariţie similară, chiar mai bine redată: în figura 90, prin bărbia şi gâtul prelatului a fost fotografiat întregul cap al altui bărbat din rândul persoanelor aflate la distanţă.

Însă imaginea din figura 91 e de-a dreptul tulburătoare: episcopului din prim-plan, îmbrăcat în veşmânt roşu – având ca indicatoare ale rangului o lungă eşarfă neagră şi o tiară neagră –, îi dispăruse o bună parte a feţei, gâtul, umărul drept şi o parte din piept. Or, *prin* porţiunile lipsă, clişeul a primit şi a înregistrat perfect dinspre peretele opus „informaţiile" aduse de undele luminii reflectate de fereastra înaltă şi de detaliile colorate ale vitraliilor respective, cât şi de trupul unui domn mai în vârstă. Aceste unde luminoase *au traversat* efectiv acele părţi ale trupului său carnal. Deci şi părţi ale întregului trup uman pot deveni „transparente" în „realitatea invizibilă" prin generarea unor energii-gând cu frecvenţe vibratorii mult ridicate, în timp ce în „realitatea noastră", a vizibilului, ele erau total opace la undele luminii reflectate de acea fereastră. Fenomenul are aparenţă de fantastic. Şi această înregistrare fotografică demonstrează în modul cel mai natural prin intermediul clişeului fotosensibil total obiectiv că „realitatea invizibilă" creată prin energii-gând este mai potentă energetic decât cea pe care o percepem noi, oamenii obişnuiţi!

Dar clişeul respectiv a înregistrat şi un alt fenomen, mult mai discret însă: în spatele celor trei prelaţi care veneau în urma episcopului, pe acel culoar al deplasării şirurilor de prelaţi, apăruse un fel de abur alb ce nu se mai regăsea în alte poze succesive. Nici acesta nu era văzut, fiind o „ceaţă" din materii invizibile din aer activate până la radiaţii în alb tot de energii-gând emise la frecvenţe vibratorii mai ridicate – probabil de grupul celor trei episcopi.

În mod straniu, pe culoarul central dintre băncile credincioşilor care se aflau de o parte şi de alta s-a produs un şir întreg de fenomene fizice invizibile extraordinare. Deplasarea zecilor de prelaţi – dintre care foarte mulţi aveau o înaltă dezvoltare spirituală manifestată şi în acele momente prin potente energii-gând vibrând la frecvenţe mai ridicate – a generat pe acel culoar un fel de „tunel al unei alte realităţi". În spaţiul ciudatului „câmp energetic alungit" al unor vibraţii mai ridicate domina un alt nivel al energiilor-gând, care se diferenţia în mod evident de nivelul „câmpurilor noetice" laterale ale unor frecvenţe vibratorii mai reduse – gândirea multora dintre persoanele din bănci fiind atrasă în acele momente şi de aspectele multicolore ale „defilării". Or, necunoscuta şi respectiv încă neînţeleasa fizică a materiilor invizibile era dominată în acel „tunel" de straniile influenţe ale „atotputernicei" energii a gândirii cu fond spiritual vibrând la frecvenţe superioare; drept urmare, au fost surprinse şi alte fenomene fizice uimitoare. Desigur, nu putem şti dacă nu cumva prelaţii care se retrăgeau – sesizând că oferă şi un fel de spectacol al varietăţii colorate a veşmintelor şi nedorind să fie fotografiaţi – îşi creau în mod voit o anumită „invizibilitate"; dar e la fel de posibil ca fenomenele respective să fi rezultat pur şi simplu din persistenţa normală a concentrării energiilor-gând ale grupurilor de prelaţi pe fondul spiritual al serviciului religios festiv.

Fenomenele foarte ciudate surprinse şi redate în figura 92 (regăsite ca faze diferite şi în alte fotografii), par a sugera totuşi că dispariţiile capului

fiecărui prelat şi ale tuturor detaliilor trupurilor acestora ar rezulta în acest caz dintr-un alt proces fizic: undele luminilor reflectate de fiecare detaliu al trupurilor şi al veşmintelor ar fi fost antrenat subit şi extrem de rapid într-o scurtă „curgere” orizontală a acelui flux de energie noetică declanşat în „tunel”, producându-se astfel şocanta difuzie a tuturor formelor şi culorilor acestora. În părţile laterale ale culoarului, unde dominau câmpuri energetice ale gândirilor mai variate şi la frecvenţe mai joase ale persoanelor care au asistat din bănci la slujba respectivă nu a avut loc nici o influenţă de acest fel: imaginile tuturor enoriaşilor nu au fost afectate în absolut nici un fel. În cazul acestei înregistrări, e posibil însă şi un alt fenomen: în momentul fotografierii, în „tunel” să se fi produs brusc o „descărcare strict localizată” a energiilor-gând emanate de grupurile prelaţilor la frecvenţe vibratorii mai ridicate, similară cu fenomenele din catedrala din Iaşi; faptul ar fi susţinut şi de apariţia în aer în partea mediană-îndepărtată din poză a acelui grup de dâre luminoase alungite şi curbate: acestea erau reproduceri fictive ale unor lămpi electrice din zona respectivă, foarte asemănătoare cu dârele curbate surprinse în fotografiile de la Iaşi. Evident, şi pozele documentare de la Köln impun cercetări şi experimente mult mai complexe.

Dar poate că cea mai impresionantă imagine am redat-o în figura 93: fotografiaţi din apropiere, doi prelaţi cu tunici roşii şi sutane de culoare închisă, fiind poate încă într-o concentrare a gândirii spirituale sau, invers, nevrând să fie pozaţi, au fost înregistraţi fără cap şi fără gât. Mai mult, la prelatul din dreapta imaginii, *prin* pieptul şi mâna din partea de mijloc a pozei, clişeul a primit undele luminii reflectate de o porţiune a unei ferestre cât şi de trupurile a doi bărbaţi cu părul alb. Extraordinară este puterea gândirii de a înlătura părţile mai slabe energetic dintr-o realitate şi de a combina cu uşurinţă „două realităţi” ale mediului înconjurător – cea a „vizibilului” şi cea a „invizibilului”! Dar dacă prelaţii respectivi au produs voit asemenea fenomene doar pentru a nu fi fotografiaţi înseamnă că

aceştia au o cultură şi o practică experimentală deosebite în a debloca şi a folosi capacităţile latente pe care le avem, prin promovarea gândirii spirituale şi a valorilor spirituale.

Imagine din trei realităţi

În vara anului 2011, două persoane sosite cu acelaşi avion pe aeroportul Henri Coandă din Bucureşti au schimbat din greşeală geamantanele, care arătau la fel. După ce masteranda Ioana-Cristina G. a aflat că cealaltă persoană era din Târgu Mureş, au stabilit împreună să facă schimbul a doua zi, la Braşov. Astfel, tânăra venită de la Bucureşti a avut ocazia să viziteze şi centrul vechi al „oraşului coroanei”, fiind impresionată de măreţia catedralei catolice – cunoscută şi sub numele de Biserica Neagră. În acea zi de 10 iulie a fotografiat ca amintire şi impozanta construcţie medievală, într-un moment în care pe strada respectivă nu trecea decât o doamnă. Fotografia a derutat-o însă total şi mi-a transmis-o cu solicitarea unor posibile explicaţii. Şi avea toate motivele să fie derutată, căci e posibil ca în întreaga lume să nu mai fi fost obţinută o asemenea înregistrare (figura 94).

Poate unii dintre cititori vor fi înclinaţi în mod simplist să considere acea fotografie un trucaj. Îi asigur cu totală certitudine că masteranda nu a făcut absolut nici un trucaj, înregistrarea acelui clişeu al straniilor fenomene surprinse în momentele respective fiind total veridică. Şi atunci?

Privind-o, m-am întrebat un timp şi eu cum e posibil ca jumătate din capul unei persoane să fie înregistrat de un clişeu total obiectiv ca fiind deplasat o bună distanţă în aval, iar cealaltă jumătate a capului şi o porţiune a gâtului să dispară pur şi simplu, cu toate că aşa ceva nu s-a întâmplat în realitate. Dar fenomenul era mult mai complex: în primul rând, cum a putut clişeul să înregistreze porţiunea peretelui de piatră al

bisericii din dreptul capului carnal, căci lumina reflectată de perete în direcţia respectivă „nu putea trece” prin capul unui trup carnal. În al doilea rând, cum era posibil ca 17 extremităţi ale barelor verticale metalice ale gardului bisericii să fie rupte şi chiar să stea în aer nesprijinite (?!), întrucât pe aceeaşi linie a „rupturii” jumătăţii superioare a capului, platbanda de care erau sudate barele verticale dispăruse şi ea la fel de misterios? De altfel, în amontele acestor rupturi din gard, câteva extremităţi de bare erau doar îndoite. Dar platbanda se afla la locul ei şi nici o bară nu era de fapt ruptă (lucru verificat ulterior).

În anii anteriori nu primisem nici o înregistrare fotografică de acest fel, care să susţină o generalizare explicativă a importanţei ştiinţifice a documentului fotografic. Totuşi, pentru a obţine informaţii suplimentare realiste, am solicitat două persoane clarvăzătoare „să citească” tulburătoarea înregistrare. Detaliile oferite pe această cale paralelă, în mod separat, au fost întru totul asemănătoare, cele mai complete fiindu-mi oferite de dna L.B. din Iaşi; percepţiile respective au depăşit însă orice imaginaţie…

Dincolo de gardul metalic ar fi existat în invizibil trei fiinţe de tip uman foarte inteligente, care erau venite însă din altă parte[9] a Galaxiei; aveau trupul similar cu cel al pământenilor, dar capul le era mult mai mare. Acestea răspândeau însă în jurul lor, într-un spaţiu mult curbat, *o altă realitate*, bazată pe un cu totul alt domeniu al vibraţiilor energiilor gândirii şi ale trupurilor lor invizibile. Straniile fenomene înregistrate de clişeu s-ar fi produs pe o fâşie orizontală nu prea lată a convexităţii spaţiului aflat sub influenţa uimitoarelor fiinţe, la *limita de separare* dintre „realitatea lor” şi „realitatea noastră”. Din această cauză, *informaţiile* transmise de undele luminii reflectate de anumite detalii ale prezenţelor materiale (capul persoanei, părţi din gardul metalic) ar fi fost *distorsionate* de diferenţele frecvenţelor vibratorii specifice „altei realităţi”. „Citirile” respective nu au putut să afle însă un fapt poate

esenţial: fenomenele atât de stranii ale „modificării informaţiilor” transmise normal de undele luminii solare reflectate (şi înregistrate de clişeu ca fiind mai potente energetic) au rezultat doar din diferenţele vibratorii sau lipsa unei jumătăţi din capul persoanei, cu deplasarea ilogică a celeilalte jumătăţi, dar şi rupturile extremităţilor de bare metalice au fost poate „concepute” şi introduse demonstrativ de acele fiinţe „străine” în undele luminii reflectate? Deşi faţă de ilustraţia anterioară ne este încă foarte greu să acceptăm înregistrarea de clişee a „două realităţi” având domenii vibratorii specifice mediului terestru (vizibilă şi invizibilă), ne este desigur şi mai greu să acceptăm şi să înţelegem înregistrarea de către un clişeu fotosensibil a unor fenomene fizice foarte naturale în felul lor, dar produse simultan în „trei realităţi”

De fapt, acest document fotografic extraordinar, împreună cu selecţiile de înregistrări documentare prezentate anterior confirmă fenomenologic o realitate superioară tulburătoare, dar foarte normală sub aspectul „jocurilor de energii”: „energia gândirii” domină simultan, în mod autoritar, chiar şi în cadrul a trei realităţi – şi, de fapt, în „toate realităţile posibile”, întrucât din toate timpurile a fost „forţa primordială” din care s-au desprins celelalte forme de energii, specifice fiecărei „realităţi”.

Ilustraţia prezentată în partea finală a acestui capitol relevă însă o problemă foarte importantă: acest gen de înregistrări fotografice ale diferitelor „dispariţii” în invizibil ale unor porţiuni din capul unor persoane, chiar şi ale unor părţi din trupuri omeneşti, precum şi ale variatelor deformări de „informaţii” transmise prin undele radiaţiilor specifice „vizibilului” au fost produse de fiinţe umane cu un nivel mai ridicat al propriilor gândiri spirituale. Fie că acestea au conştientizat sau nu, există – aparent ascuns – un scop profund al realizării lor: toate „au fost oferite” vizând un anumit obiectiv superior, întrucât a venit vremea ca oamenii acestui Pământ să-şi ridice mai rapid – prin *gândire* – nivelul propriei conştiinţe, grăbindu-şi „evoluţia spirituală”, şi să-şi lărgească

orizontul cunoaşterilor prin prisma existenţei „mai multor realităţi”. Chiar dacă în mod fizic diferitele „realităţi” sunt caracterizate în mod simplist prin domenii ale unor frecvenţe vibratorii tot mai ridicate, cunoaşterea lor orientează gândirea fiecărei fiinţe spirituale către niveluri de conştiinţă şi de spiritualitate tot mai avansate. În fond, acesta este şi adevăratul ţel al existenţei noastre.

Note

1. Ostrander, S., Schroeder, L., *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain*, Prentice Hall, New York, 1970; Celan, E., *Războiul parapsihologic*, Editura Teora, Bucureşti, 1993.
2. Spalding, B., *Vieţile maeştrilor*, trad. de Ilie Iliescu, Editura Herald, Bucureşti, 2001.
3. Robins, J., *The World's Greatest Mysteries*, Treasure Press, Londra, 1991.
4. Tomas, A., *Nous ne sommes pas les premiers*, A. Michel, Paris, 1973.
5. Profesorul Hans Bender – medic şi psiholog – s-a făcut cunoscut la nivel internaţional prin cercetarea ştiinţifică a fenomenelor psihologice „paranormale” şi prin cărţile de specialitate publicate; în semn de apreciere, i s-a creat şi o catedră de specialitate la Universitatea din Freiburg. Spre sfârşitul vieţii a fondat – în apropierea Universităţii – Institutul pentru Fenomenele de Frontieră ale Psihologiei şi ale Psihoigienei.
6. ***, *Rencontre internationale de Parapsychologie*, Berg-Bélibaste, Paris, 1976.
7. Bertrand, R., *La Télépathie*, R. Laffont, Paris, 1974.
8. Acest fizician a conceput teoretic posibilitatea unei „tranziţii reversibile” a structurilor materiale din stare solidă în stare cuantică, prin procese fizice de divizare a funcţiunilor de undă macroscopice în

funcţiuni de undă microscopice – şi apoi invers, de revenire a acestora la domeniul macroscopic.

9. Hurtak, J.J., *The Book of Knowledge*, ed. cit.

Capitolul V

Cerurile Monadelor

„Om nu sunt, căci m-am eliberat de dimensiuni şi de plane.
În fiecare din acestea am alt corp.
În fiecare îmi schimb forma.
[]
Nouă sunt dimensiunile care se întrepătrund
Şi nouă sunt ciclurile spaţiului,
Nouă sunt şi dispersiile conştiinţei
Şi nouă sunt lumile dintre lumi.”

Thot (*Tăbliţele de smarald*)

Firele vieţii

Dintre textele foarte vechi ce conţineau cunoştinţe transmise cândva de Maeştri ai Înţelepciunii veniţi din spaţiu unor înţelepţi pământeni şi care s-au păstrat până în zilele noastre, cele mai numeroase specificări privind „începuturile” manifestărilor primordiale la nivel cosmic s-au regăsit în zone indo-tibetane. Acest fapt este cauzat în mare măsură de distrugerile mai restrânse, prin războaie, ale arhivelor unor temple antice care au fost mereu nuclee de educare etică şi iniţiere în cunoaşteri superioare. Dar mai puţin ştiut este faptul că, după plecarea Maeştrilor galactici, din zonele ce au beneficiat de asemenea iniţieri foarte vechi au fost unele fiinţe umane

care s-au ridicat pe trepte mai înalte ale evoluţiei spirituale – ajungând chiar la nivelul de Maeştri ai Înţelepciunii în spaţiul terestru. La un astfel de nivel, pe linia Planului divin, aceştia au preluat în continuare misiunea de stimulare şi chiar de dirijare a dezvoltării cunoştinţelor şi implicit a civilizaţiei, dar în special a evoluţiei spirituale a întregii omeniri – care intrase în faza înmulţirii tot mai extinse pe continentele planetei. Sunt de menţionat în acest sens unele fiinţe omeneşti care au ajuns la acest nivel al evoluţiei spirituale şi au impresionat în anumite zone ale planetei grupuri de oameni prin manifestările şi înţelepciunea lor; câteva exemple din vechile texte sunt: Thot – Hermes Trismegistul, Buddha, Maitreya, Djwhal Khul Tibetanul, Morya şi alţii. Sub impulsul bine dirijat de unii dintre aceşti Maeştri, începând în special din secolul al XIX-lea, au fost trimise în Occident – şi de acolo în întreaga lume – variate texte iniţiatice antice care, din prima parte a erei noastre, au fost însoţite de comentarii reactualizate (cum au fost, de exemplu, *Upanişadele*, *Cartea lui Dzyan*, prezentată în Apus în cadrul a şase volume ş.a.). Dar chiar mai mult, pe parcursul întregului secol XX, unii dintre Maeştrii Înţelepciunii pământeni – începând cu însuşi Maitreya, conducătorul lor – au transmis telepatic textele a peste 20 de volume ale reactualizării chiar scientizate la nivelul ştiinţelor terestre a principalelor cunoştinţe ale ştiinţelor spirituale; acestea au devenit apoi baza unei extinse literaturi a *teosofiei moderne* – cu o largă difuzare prin numeroase ediţii şi traduceri în foarte multe ţări[1]. Trebuie evidenţiat şi un alt fapt care s-a dezvoltat în paralel: în tot mai multe locuri din lume a progresat în manifestări locale fenomenul „comunicărilor” a tot mai multor cunoştinţe cu fond spiritual (îndeosebi prin „channeling”), oferite şi de alte fiinţe care au obţinut variate niveluri de evoluţie spirituală. Asemenea manifestări s-au extins mult în cursul veacului trecut, fiind completate prin publicarea a tot mai multor transcrieri de „comunicări”, ceea ce a avut drept consecinţă variaţia anumitor termeni de bază de la un autor la altul şi însăşi prezentarea

diferită a anumitor cunoaşteri. De aceea, e necesar ca cititorii să analizeze mai atent conţinutul informaţiilor primite din „invizibil" şi să se orienteze către „sursele" care evidenţiază nivele de evoluţie spirituală cât mai ridicate. (Deşi „dincolo" există multe suflete umane „bine intenţionate", care doresc adesea să ne ajute în evoluţia noastră spirituală, însă, chiar dacă se află în subplane mai înalte ale „planului Astral", nu pot transmite întotdeauna informaţii corecte – acest plan situându-se la nivelul informaţiilor deformate.)

Dintre autorii începutului de secol XX care s-au remarcat prin publicarea unor sinteze foarte utile ale cunoştinţelor spirituale de bază – privind atât structurarea funcţională a corpurilor invizibile ale fiinţei umane, cât şi cele ale venirii şi ale manifestărilor „scânteilor divine – spiritele" – a fost şi iniţiatul englez A.E. Powell (cele 4 volume ale sale fiind amintite în capitolul III). Pentru aceste tematici, în volumul *Corpul cauzal* a îmbinat, pe de o parte, cunoaşterile antice (de exemplu, din textul hindus *Chandogya Upanişad*) cu altele, obţinute pe parcursul veacurilor ulterioare de înţelepţi clarvăzători care le-au transpus în diferite texte citate în *Comentariile oculte* din volumele *Doctrina secretă*, iar pe de altă parte, chiar cu rezultatele cercetărilor cu fond scientizat efectuate în Occident la începutul secolului XX.

Poate că părţile mai atrăgătoare din acest volum al său sunt cele care au prezentat fenomene primordiale importante prin prisma variatelor cunoştinţe fundamentale oferite în epoci anterioare de Fiinţele Spirituale superioare „străine", ce au format un timp Ierarhia terestră a Maeştrilor Înţelepciunii. Dar pentru a accentua reactualizarea acestor cunoaşteri la nivelul epocii moderne, iniţiatul englez a preluat pentru denumirea „Scânteilor divine" sintagma *Monade divine* – introdusă de H.-P. Blavatsky în cărţile sale anterioare. De fapt, această sintagmă a fost lansată încă din a doua parte a secolului al XVII-lea de omul de ştiinţe şi filosoful german G.W. Leibniz (în *Monadologie*). Dar gânditorul german

nu dispunea la vremea sa de traduceri ale unor texte orientale mai extinse şi a dedus logic existenţa Monadelor într-un mod mai teoretic: acestea ar fi un fel de „atomi spirituali” indivizibili. Or, după cum se va vedea în continuare prin anumite detalieri, Monadele nu sunt în sine nişte atomi; acestea au fost emanate de Tatăl divin încă înainte de marile Sale creaţii, sub forma unor „fragmente” din extraordinara „substanţă-energie divină” a Fiinţei Sale. Şi chiar mai mult decât atât: în baza unor Legi pe care El le-a conceput, aceste Monade pot, „prin propria lor voinţă”, să se dividă în mai multe părţi, care după un timp, prin „conştiinţa lor individualizată”, se vor reunifica în corpul Monadei iniţiale!

În mod bine gândit încă din acele faze primordiale, fiecare „fragment” emanat de Tatăl Unic a fost protejat cu un înveliş dintr-o materie aproape la fel de fină, care ulterior s-a extins şi la fiecare diviziune în parte. Deci Monadele ar fi atât fragmente din substanţa-energie divină – ele având în sine potenţele *conştiinţei* şi ale *gândirii* (pe care, de fapt, noi încă nu suntem capabili să le înţelegem ca fenomene fizice în complexitatea potenţelor lor absolute) –, cât şi o altă materie – cu un rol funcţional în raport cu mediul exterior. Dar din ceea ce înţelepţii hinduşi au aflat din vechime şi au consemnat în *Imnul creaţiei* privind „prima manifestare” a Conştiinţei Germenului Unic – care, gândind, a „dorit să creeze” – se poate observa şi un alt fapt fundamental: Monadele gândesc şi, în profunzimea conştiinţei lor, au şi ele permanent „dorinţa creaţiei”! Or, după cum o explică teosofii vechi şi actuali, această dorinţă se manifestă dominant prin trei aspecte specifice: prin Voinţa spirituală, prin Înţelepciune-Iubire şi prin Acţiune-Creativitate pentru realizarea Planului Tatălui Atotputernic.

În vechile cunoaşteri orientale a fost specificat însă în mod repetat un fapt deosebit, transmis de Fiinţe Spirituale superioare venite din spaţiu: emanarea unor mulţimi imense de „Scântei divine” (Monadele) a avut loc în cadrul unei „prime creaţii”, pe când nu existau încă universurile

materiilor grele. Din această cauză, mulţimile Monadelor au rămas în aşteptare de-a lungul anumitor etape cosmice prealabile, până la faza în care aveau să se integreze în fluxul scopului existenţei lor – gândit de la începuturi de Tatăl Unic.

În timpul acestor etape, valurile de energii tot mai mari emanate de Creator au umplut cosmosul cu vibraţiile creaţiei şi au devenit treptat radiaţii cu frecvenţe vibratorii tot mai reduse – până la transformarea lor în particulele subelementare şi apoi în particulele elementare ale materiilor grele. Dar corpurile Monadelor aveau vibraţii specifice la frecvenţe foarte ridicate şi nu puteau să se antreneze în giganticele torente ale energiilor Creaţiei – ale căror vibraţii erau în continuă scădere. De aceea, perioadele de aşteptare ale Monadelor s-au desfăşurat în zone ale spaţiului în care dominau frecvenţele foarte înalte. În vechea înţelepciune hindusă – care a menţinut termenii vechi din limba sanscrită (dispărută de mult) –, „planul de aşteptare" a Monadelor a fost consacrat prin termenul „anupadaka", însemnând „fără îmbrăcăminte" (fără alte corpuri exterioare).

Autorul A.E. Powell a preluat[2] de la sursele iniţiatice orientale şi un alt fapt important: fazele în care Monadele au putut să-şi înceapă manifestările au survenit abia în al treilea val al Creaţiei, în cursul căruia se declanşase formarea galaxiilor, a sistemelor solare, a aştrilor.

La nivelul planului *anupadaka*, Monadele erau prin natura lor „atotştiutoare" şi „atotputernice"; dar nu cunoşteau nimic din ceea ce se creaseră în cosmos între timp, în baza Planului Divin. Pentru zonele spaţiului în care apăruseră feluritele materii – nori atomici, nori moleculari, nori de praf cosmic, galaxii şi obiecte cereşti – erau „neştiutoare" şi incapabile de a fi „active".

Mulţimile de Monade nu ar fi fost însă identice unele faţă de altele. Fiecare aspect din cadrul treimii specifice propriei substanţe divine – Voinţa, Înţelepciunea-Iubire, Acţiunea-Creativitate – nu avea exact

aceleaşi potenţe la fiecare „Scânteie divină” în parte. Iniţiatul englez a aflat şi chiar a prezentat un tabel simbolic al modului diferit în care erau combinate potenţele aspectelor respective; astfel, chiar din timpurile primordiale, Monadele s-au diferenţiat în cadrul a şapte tipuri principale, energiile acestora având tendinţe variate de manifestare. Fiind de fapt „tipuri” diferite de energii specifice emanate, în literatura ştiinţelor spirituale a fost consacrat acest fapt prin clasificarea Monadelor atribuind fiecărei categorii o anumită „rază” dominantă; astfel, mulţimile de Monade se diferenţiază în cadrul a „şapte raze” distincte. De-a lungul veacurilor, diferiţi iniţiaţi au cercetat prin clarvedere manifestările semenilor cărora le identificau „raza personală” şi au ajuns să consemneze analitic detalii legate de „caracterul” şi tendinţele dominante specifice „fiecărei raze”. Întrucât fiecare Monadă deţine toate potenţele acestor „şapte raze”, însă cu tendinţe de manifestare în proporţii diferite, clarvăzătorii iniţiaţi au ajuns treptat să dezvolte acest domeniu al ştiinţelor spirituale determinând şi manifestări ale energiilor individuale specifice unor „raze secundare” şi mai apoi specifice unor „raze terţiare”. În ultimele două decenii ale secolului XX s-a ajuns şi mai departe, iniţiatul englez Benjamin Creme redând în fiecare din cele trei volume din *Misiunea lui Maitreya* o prezentare mai extinsă a razelor mai multor sute de personalităţi importante pentru dezvoltarea culturii şi a spiritualităţii omenirii. Identificarea razelor a ajuns să fie făcută chiar şi pentru diferitele componente ale fiinţei umane – pentru energiile sufletului (triada superioară), pentru energiile personalităţii (triada inferioară).

În Gândirea Tatălui Unic, emanarea „Scânteilor divine” avea să fie urmată de trimiterea lor în imensitatea spaţiului după primele etape ale edificării cosmosului Creaţiei, pentru ca ulterior acestea să realizeze atemporal anumite activităţi mult mai complexe. Dar o primă etapă esenţială şi de lungă durată avea un caracter obligatoriu pentru absolut fiecare Monadă în parte: desăvârşirea „omniştiinţei native” prin

„cunoaşteri aplicative” despre tot ce s-a creat în noile medii existenţiale din cosmosul Creaţiei, asociată strâns cu „dezvoltări aplicative” ale „omnipotenţelor energetice native”, pentru a deveni „factori creatori activi” în cadrul extinderii continue a Creaţiei. Astfel, fiecare Monadă va trebui să devină treptat „o entitate creatoare” tot mai potentă, care să contribuie pentru totdeauna la extinderea şi înfrumuseţarea continuă a Creaţiei şi chiar la „spiritualizarea materiilor grele” decăzute în nivelurile vibraţiilor tot mai scăzute.

Dar pentru a realiza primul ciclu al desăvârşirii lor, cel al cercetării şi al stăpânirii active a legilor fizice în baza cărora se structurează şi se manifestă toate felurile de materii create în imensitatea spaţiului, Monadelor le erau necesare anumite „dotări” suplimentare: în zonele în care se aflau unul sau mai multe feluri de materii cu manifestări ale energiilor specifice în domenii de frecvenţe vibratorii tot mai scăzute le erau necesare unul sau mai multe feluri de învelişuri protectoare – care să îndeplinească totodată şi anumite activităţi funcţionale în fiecare domeniu vibrator specific. Pe această linie, din Ştiinţele spirituale acumulate de înţelepţii hinduşi, A.E. Powell a preluat şi un alt fapt revelat de asemenea de Maeştrii veniţi din spaţiu: când a venit vremea ca Monadele să-şi înceapă manifestările primului ciclu evolutiv au fost stimulate să emită „un val de vibraţii” în trei registre de frecvenţe; undele respective aveau frecvenţele specifice materiilor foarte fine de tip atmic, de tip budic şi de tip mental din subplanul cel mai înalt. Prin activarea respectivă, fiecare Monadă a atras un fel de „boabe” din materie atmică radiantă, din materie budică şi din cea mai fină materie mentală. Alipindu-se de fiecare Monadă, aceste mici aglomerări de materii fine aveau să rămână ataşate de „fragmenetele de Monade”, iar acestea aveau „să coboare” în mediile diferitelor materii pentru a se desăvârşi evolutiv; din acest motiv, în vechile cunoaşteri hinduse au fost denumite fie „atomi vitali”, fie „atomi permanenţi”. În fapt, în jurul acestor mici aglomerări „vitale” aveau să fie

atrase treptat materii similare; în funcţie de progresul evolutiv, materiile atrase aveau să fie organizate ca adevărate corpuri funcţionale – care au constituit acea asociere distinctă ce a primit numele de „Suflet”, denumită adeseori şi „triada superioară”.

După o perioadă de formare funcţională incipientă a celor trei corpuri, mulţimile de Monade aduse în planul anupadaka al sistemului nostru solar au fost stimulate să producă din acea triadă un „fir” foarte subţire, învelit în materie budică; firul respectiv avea să coboare tot mai mult, până în planele celor mai joase vibraţii ale materiilor grele. Pe acest fir – consacrat încă din cunoaşterile spirituale vechi prin denumirea sanscrită *sutratma* – au fost atraşi în mod similar şi alţi „bobi” esenţiali; astfel s-au alipit de fir o „unitate din materie mentală” a subplanelor inferioare, un „atom permanent” din materie astrală şi un „atom permanent” din materie eterică. Treptat, în mod asemănător, şi aceşti „bobi” aveau să atragă materii similare existente în mediul planetar, care în alte perioade de formare au devenit corpuri funcţionale tot mai bine structurate într-o asociere armonioasă ce avea mereu acelaşi scop: deservirea optimă a fiecărei Monade pentru desăvârşirea evolutivă a „Scânteilor divine”. Întrucât aceste corpuri invizibile erau compuse totuşi din materii ce aveau frecvenţe vibratorii specifice tot mai reduse, iar funcţiunile lor erau concepute temporar şi doar pentru activităţi tot mai legate de materiile grele, asocierea lor a fost consacrată în literatura ezoterică prin denumirea de „triada inferioară”.

De-a lungul etapelor care durau zeci şi chiar sute de milioane de ani tereştri, timp în care fragmente din Monade au cercetat diferitele structurări ale materiilor din plane tot mai joase ale Creaţiei, a venit şi timpul ca mulţimi de Monade să treacă prin procese de „individualizare” la treapta de informare şi dezvoltare aplicativă a propriilor potenţe, întrupate ca „fiinţe spirituale denumite Om”. Astfel, din Monadele respective s-a desprins câte un fragment de „substanţă-energie monadică”

ce a coborât de-a lungul firelor *sutratma* la asocierile triadelor respective, rămânând întregul ciclu evolutiv protejat fizic de corpurile funcţionale printr-o anumită ordonare a lor: cele având materii cu frecvenţele vibratorii specifice tot mai scăzute fiind la exterior. Aceste fragmente de Monade erau *spiritele* ce urmau să se întrupeze în fiinţe umane ca „nuclee spirituale", pentru a vitaliza permanent corpurile funcţionale auxiliare prin „energiile Vieţii" transmise de Monade prin firele *sutratma* şi pentru a dirija în mod autoritar acţiunile acestor corpuri în deservirea informaţională şi experimentală a evoluţiei Monadelor.

Astfel, prin venirea creatorilor *Elohim*[3] pe Pământ, spiritele coborâte din planul anupadaka aveau să primească atât o structurare funcţională optimă a corpurilor celor două triade, cât şi un admirabil instrument pentru cercetările cele mai complexe şi pentru cele mai variate experimente aplicative în mediile materiilor grele: trupul carnal al omului terestru.

Miliardele de „fire ale vieţii" – care nu pot fi întrerupte nicicând în îndelungatul ciclu evolutiv al Monadelor – sunt constituite din materii foarte fine ce vibrează la frecvenţe foarte ridicate şi nu sunt percepute de nici un fel de aparat terestru şi nici de marea majoritate a persoanelor clarvăzătoare. Dar Maeştrii Înţelepciunii din Ierarhia terestră au ajuns la înalte nivele evolutive care oferă şi asemenea percepţii şi au transmis iniţiaţilor pământeni cunoaşteri chiar foarte detaliate privind existenţa imenselor mulţimi de *sutratme*; Benjamin Creme a redat astfel în *Misiunea lui Maitreya*, volumul III, un detaliu foarte important şi totuşi neştiut de marea majoritate a oamenilor şi chiar desconsiderat de ştiinţele actuale: „firele vieţii" emise de Monade ajung fiecare în centrul energetic cardiac al fiecărui întrupat pământean – trupul şi corpurile invizibile ale fiecărui om fiind vitalizate permanent prin energii monadice emise la frecvenţe superioare. Această chakră le dirijează apoi tuturor corpurilor funcţionale, dar în special inimii carnale – care prin circuitul sangvin

continuu le distribuie la nivelul tuturor ţesuturilor celulare ale întregului organism.

Pe aceeaşi cale a obţinerii unor cunoştinţe deosebite de la fiinţe spirituale mult mai evoluate s-a aflat şi un alt detaliu semnificativ: evoluţia spirituală a multor oameni din întreaga lume, dezvoltată în primul rând prin modul lor de a gândi şi de a se manifesta, le ridică implicit nivelul frecvenţelor vibratorii ale propriilor energii; or, în aceeaşi măsură propriul „fir al vieţii" începe să-şi mărească diametrul şi chiar o anumită radianţă în invizibil, întrucât acele spirite transmit tot mai multe informaţii Monadelor respective.

Dar în acelaşi timp, la astfel de pământeni se constată formarea în interiorul fiinţei lor a unui alt *fir* – constituit din materie mentală –, care creează o punte între triada inferioară „a personalităţii" şi triada superioară a Sufletului. Astfel, prin progres spiritual al gândirii şi al manifestărilor acelor persoane, treptat, se dezvoltă funcţional şi acest fir, care îşi creşte şi el frecvenţele vibratorii proprii. În literatura ştiinţelor spirituale, această punte energetică a primit numele de *antahkarana*; beneficiind de o cercetare tot mai extinsă, a devenit treptat tema unui nou domeniu al cunoaşterilor şi al practicilor spirituale.

Cum creăm *antahkarana*

Într-o conferinţă ţinută în cursul anului 1993 la San Francisco şi apoi în Olanda, la Kerkrade, publicată trei ani mai târziu[4], iniţiatul B. Creme şi-a început astfel expunerea:

> Ştiinţa antahkaranei va fi probabil ştiinţa cea mai importantă a timpurilor viitoare…
> Este vorba despre o ştiinţă încă necunoscută omenirii, care va deveni o ştiinţă a mentalului, ştiinţa realizării unei punţi între omul inferior şi

omul superior care există în fiecare dintre noi, ca de altfel şi a altor punţi: între diferiţi membri ai familiei umane; între Centrul care este Omenirea şi acel centru care este Ierarhia terestră a Maeştrilor Înţelepciunii; între această Ierarhie şi Ierarhia Superioară din Shamballa; între Omenire şi – prin intermediul Ierarhiei Maeştrilor – Ierarhia din Shamballa; între planeta noastră şi alte planete; între acest sistem solar şi alte sisteme solare. Toate aceste punţi vor rezulta din folosirea corectă a ştiinţei antahkaranei, care va deveni domeniul major al educaţiei omenirii în această nouă eră care începe.

Autorul B. Creme a evidenţiat însă că această perspectivă se situează în etapele unui viitor încă îndepărtat, dar pentru pregătirea ei trebuie începută de pe acum o „iluminare" treptată a omenirii în privinţa propriei evoluţii spirituale; o asemenea iluminare trebuie să înceapă individual, apoi în grupuri tot mai mari de oameni care să-şi dezvolte „punţile" interioare în mod conştient. Procesele fizice ale creării în mod conştient a unor legături directe din materii foarte fine care să fie realizate în intimitatea corpurilor noastre invizibile rezultă din modul nostru de a gândi şi din nivelul vibraţiilor şi intensitatea energiei-gând cu care creăm iniţial şi apoi alimentăm o formă-gând a punţii până la permanentizarea acesteia. În mod evident, specificarea „modului nostru de a gândi" implică o selectare tot mai atentă şi mai susţinută a „calităţii" gândurilor noastre curente: ar trebui să dăm prioritate şi chiar autoritate în manifestări gândurilor emanate la nivelul vibraţiilor mai ridicate ale sufletului şi să eliminăm treptat tot mai mult gândurile suscitate de „dorinţele" trupului carnal şi ale corpurilor triadei inferioare – care au mereu frecvenţe vibratorii mai scăzute. În mod pragmatic, prin procese de conştiinţă orientate tot mai mult spre valorile spirituale în conţinutul gândurilor şi al manifestărilor noastre vom realiza treptat acea primă punte din materie mentală de comunicare mai directă între componentele cu vibraţii mai

ridicate din triada inferioară şi cele din triada superioară, iar aceasta va rezista foarte mult timp; întreţinând astfel „prin gândire” în intimitatea fiinţei noastre un nivel mai crescut al frecvenţelor vibratorii dominante, puntea respectivă se va înălţa brusc din suflet către Monada din *anupadaka* ca un alt fir, mai radiant însă – firul *antahkaranei*.

În mod sintetic, pentru ridicarea nivelului conştiinţei prin gândiri ale căror energii să genereze puntea *antahkaranei*, foarte clare sunt îndrumările lui Maitreya – Conducătorul Iererhiei terestre a Maeştrilor Înţelepciunii –, redate de B. Creme în volumul său:

> Maitreya a afirmat că cea mai simplă cale, cea mai directă, constă în a practica trei lucruri: „onestitatea mentalului”, „sinceritatea spiritului” şi „detaşarea” (faţă de dorinţele şi satisfacţiile trupului şi ale triadei inferioare). Practicarea consecventă a acestor trei atitudini conduce la realizarea Sinelui, permiţând crearea antahkaranei.

Este important de relevat un proces fizic deosebit: oamenii care prin gândirea conştientă avansează pe calea evoluţiei spirituale şi ajung să creeze prima fază a *antahkaranei* – ca punte între partea cu vibraţii mai ridicate din triada inferioară şi Suflet – au acces şi pot manifesta energii mai potente ale sufletului (acestea având frecvenţe vibratorii mai ridicate). Înregistrările fotografice atât de deosebite la care s-a făcut trimitere în ultima parte a capitolului anterior sunt dovezi foarte clare ale acestor manifestări fizice uimitoare ale unor energii mult mai potente produse de persoane care şi-au „purificat” în mod esenţial şi total „conţinutul calitativ al gândirii lor”; de fapt, acestea şi-au creat – ştiut sau neştiut – cel puţin prima fază a *antahkaranei*. Foarte sugestive în acest sens sunt fotografiile care redau acele „dispariţii” şocante ale unor părţi din capul unor persoane – atât la Iaşi, cât şi la Köln –, „dispariţii” extinse la unii prelaţi chiar şi în părţile superioare ale trupurilor acestora; or, în ştiinţele spirituale este

specificat faptul că *antahkarana* stabilită între suflet şi Monadă îşi are „terminalul” în centrul capului – în hipofiză sau în hipotalamus. Cât de utilă este tehnica fotografică modernă pentru progresul cunoaşterilor! Dar mai necesară pentru progresul întregii omeniri este îmbinarea între cunoştinţele şi aplicaţiile ştiinţelor materialiste moderne cu extraordinarul fond cognitiv şi cu practicile ştiinţelor spirituale reactualizate.

În decursul veacurilor, înţelepţii care au extins asemenea cercetări printr-o clarviziune mai dezvoltată au perceput şi un alt fenomen fizic invizibil, specific evoluţiei spirituale: prin realizarea acestor punţi pentru legături tot mai extinse informaţional şi energetic, între Monade şi „admirabilul instrument” de cercetare şi experimentare condus de un nucleu spiritual, omul terestru, se ajunge la generarea unui al treilea „fir invizibil”. Noua „punte spaţială” este destinată stimulării „instrumentului spiritual terestru” pentru ca, prin el, Monada să-şi dezvolte primele faze ale capacităţilor creative: acesta este „firul creativităţii”. Extremitatea sa inferioară este „ancorată” în corpul mental, pentru a inspira imaginaţia creatoare a oamenilor care au ajuns prin evoluţia conştiinţei şi, implicit, a gândirii lor la generarea acestei triade de legături funcţionale.

Câtă complexitate şi câtă perfecţiune continuăm să descoperim în admirabila creaţie a „omului pământean muritor”! Şi, de fapt, pentru vitalizarea energetică, precum şi pentru dirijarea mai apropiată a tuturor activităţilor acestei minunate fiinţe-instrument, a fost „trimisă” doar o anumită parte din Monada divină rămasă mereu în spaţiul *anupadaka* al vibraţiilor superioare. Şi aceasta va continua să rămână acolo pe termen nedefinit, chiar şi după ce „fragmentul monadic” terestru îşi va încheia îndelungatul ciclu al cunoaşterilor şi al experimentărilor tuturor profunzimilor „tainelor” materiilor grele ale mediului planetar şi al creativităţii posibile în acest mediu al celor mai reduse frecvenţe vibratorii.

Dar cei care aflăm şi pătrundem oarecum în asemenea cunoaşteri ale ştiinţelor spirituale terestre realizăm doar într-o anumită măsură amploarea extraordinară a acestor ştiinţe atât de necunoscute marii majorităţi a omenirii şi încă atât de desconsiderate şi chiar ascunse de cele mai diferite „comunităţi ştiinţifice” din lume.

În mod vizionar însă, primind de la un Maestru al Înţelepciunii anumite informaţii pe această linie, iniţiatul Benjamin Creme a redat cu încredere perspectiva unei ample schimbări în educaţia din lumea întreagă, urmând ca instruirea publică să fie orientată în mod extins spre cunoaşterile spirituale:

> Cele trei fire reunite (sutratma, antahkarana şi firul creativităţii) vor produce puntea ce leagă între ele cele trei plane pe care le-au deservit.
> Acesta va fi obiectul viitoarei „ştiinţe a antahkaranei”, a căii reîntoarcerii spre plane superioare. Aceasta va fi baza educaţiei într-o eră nouă. Oamenii vor fi recunoscuţi ca ceea ce sunt: suflete încarnate [].
> Această ştiinţă va deveni ezoterică. Toţi copiii, toţi tinerii, de la vârstele cele mai mici şi până la vârsta de 28 de ani vor fi iniţiaţi atunci în ştiinţa Vieţii, ştiinţa edificării căii de reîntoarcere!

Fraţii noştri monadici

Am ales motoul acestui capitol dintr-un text antic întrucât transmite o cunoaştere foarte complexă, care a fost scrisă în urmă cu peste două mii de ani, dar care are o vechime mult mai mare. Şi totuşi, această cunoaştere este încă atât de puţin ştiută în zilele noastre… Exprimarea clară şi concisă a ideilor reflectă atât o convingere fermă cu privire la adevărul afirmaţiilor respective, cât şi o autoritate specifică unui om de ştiinţă bine documentat, care a descoperit şi experimentat anumite taine ale spaţiului.

Deşi în ultimele veacuri ale pozitivismului dominant în concepţiile ştiinţelor moderne asemenea afirmaţii prezente în textele vechi au fost considerate fantezii ale unor scribi sau ale unor filosofi cu multă imaginaţie, în prezent astfel de aprecieri – adesea foarte simpliste – sunt tot mai mult evitate: anumite descoperiri ale fizicii şi ale astrofizicii moderne[5] şi relansarea paralelă a diferitor cunoaşteri spiritualiste cu caracter fundamental susţin aceste afirmaţii, chiar dacă formulările ştiinţifice actuale folosesc termeni uşor diferiţi.

Ideea „eliberării de dimensiuni” este foarte interesantă în perspectiva vieţuirii în continuare *Dincolo* după „părăsirea trupului carnal”, şi aceasta cu atât mai mult cu cât ne impune un alt mod de a gândi. În fapt, în fizica şi în cunoaşterea publică modernă, în secolul trecut a survenit o revoluţie conceptuală atunci când s-a constatat necesitatea „să gândim în patru dimensiuni”, ieşind din perspectiva îngustă a numai trei dimensiuni. Extinderea continuă a cunoaşterii din această ştiinţă de bază care este fizica ne impune să trecem însă treptat la conceperea existenţei noastre şi în alte dimensiuni: progresele cognitive înregistrate în ultimele decenii cu privire la parametrii fundamentali care condiţionează toate fenomenele materiei şi ale energiilor sale specifice au făcut să se accepte chiar existenţa a 11 dimensiuni[6]! Deci înţelepţii de acum câteva mii de ani, sau poate chiar din urmă cu peste 50.000 de ani (cum afirmă atlantul Thot în *Tăbliţele de smarald*), cunoşteau bine asemenea probleme ale „dimensiunilor multiple”– pe care savanţii moderni le-au enunţat abia în secolul XX! Acest aspect este relevat şi mai direct prin afirmaţia cu un evident fond ştiinţific: „dimensiunile se întrepătrund” – şi aceste interpenetrări sunt de nouă feluri!

Dar şi specificarea „planelor” spaţiale diferite, având caracteristici fizice specifice, demonstrează clar şi sub acest aspect un avansat conţinut ştiinţific în concentratul text antic! În zilele noastre, cele mai simple exemple de acest fel ne sunt oferite de diferitele zone ale atmosferei

terestre; straturi având grosimi şi altitudini foarte variate au compoziţii, dar şi niveluri energetice specifice foarte diferite – care, datorită stratificării lor pe verticală, într-o exprimare mai puţin teoretică sunt denumite uneori şi „plane” din spaţiu: troposfera, mezosfera, termosfera, ionosfera, magnetosfera. Şi la nivelul spaţiului galactic există de asemenea zone de mari dimensiuni în care domină imense forţe fundamentale; acestea sunt identificate în primul rând de marile radiotelescoape datorită diferenţelor dintre frecvenţele vibratorii specifice ale energiilor radiate de diverse surse astronomice, cum ar fi, de exemplu: zone cu intense radiaţii ultraviolete, sau de raze X, sau chiar de radiaţii gamma; zonele unor imense energii gravitaţionale – specifice fiecărui astru; zone ale unor câmpuri magnetice variate, de asemenea specifice configuraţiilor astrale. Prin urmare, înţelepţii din era anterioară ştiau bine şi că în spaţiu există zone cu „caracteristici fizice” complet distincte!

Textul antic oferă, la fel de sintetic, şi o cunoaştere deosebită care, deşi era extinsă la numeroase popoare din mileniile anterioare, în cadrul ştiinţelor moderne nu este nici măcar abordată: „*nouă sunt diviziunile conştiinţei*”!

Foarte interesantă exprimare: există „diviziuni ale conştiinţei”! În ce ar consta oare aceste „diviziuni”? Dar pentru a accentua importanţa acestui fapt cu totul deosebit, în versetul următor iniţiatul antic a precizat foarte concis amploarea „fenomenului diviziunilor”, ce depăşeşte însăşi imaginaţia noastră: *Şi nouă sunt lumile dintre lumi*. Un asemenea mod de exprimare „hermetic” era destinat în primul rând celor care, chiar în urmă cu mii de ani, aveau noţiuni clare în acest sens. Deşi în „lumea întrupaţilor” e un amestec variat de fiinţe umane având niveluri de conştiinţă foarte diferite, în *Lumile de Dincolo* ale sufletelor există o separare fermă a relaţiilor reciproce în funcţie de nivelurile de conştiinţă ale fiecărei „categorii”. Aceste diferenţieri rezultă dintr-un proces fizic esenţial: deoarece sufletele comunică unele cu altele prin „unde

telepatice” ale gândirii, doar cele care au acelaşi nivel al conştiinţei – aceeaşi *diviziune a conştiinţei* – pot comunica prin „rezonanţa de undă”, care trebuie să aibă aceleaşi domenii de frecvenţe vibratorii ale undelor telepatiilor-gând. Aşadar, ar fi nouă lumi distincte ale fiinţelor spirituale neîntrupate, lumi care ar exista în spaţiile *dintre lumile întrupate* pe diferite planete! Impresionante cunoaşteri cu fond scientizat ale unui înţelept antic care, prin conţinutul unor scrieri foarte concise pe tăbliţe dintr-un material mineral deosebit de rezistent în timp, a transmis posterităţii un fond cognitiv complex, ce depăşeşte multe culmi ale ştiinţelor actuale!

Dar persoanele care şi-au extins cultura generală prin cunoaşterea diferitor aspecte ale vieţii populaţiilor antice regăsesc în versetele respective şi asocieri directe cu unele credinţe puternic intrate în tradiţiile acestora: după decesul trupurilor, sufletele oamenilor ar fi putut „urca” într-unul din „cerurile” de deasupra Pământului în funcţie de faptele săvârşite în viaţa întrupată – respectiv, în funcţie de nivelul propriei conştiinţe! Or, şi la multe alte popoare din vechime se ştia că există asemenea ceruri: unele tradiţii menţionează treisprezece „lumi cereşti”, altele nouă (aşa cum afirma atlantul Thot), pe când altele – şapte!

În zone în care după scufundarea Atlantidei au mai supravieţuit grupuri răzleţe de atlanţi şi în care ulterior au venit alte populaţii ce au preluat o parte din cunoaşterea avansată a acestora – cum ar fi, de exemplu, cazul mayaşilor şi mai apoi al aztecilor –, tradiţia respectivă era mult dezvoltată: lumea sufletelor era „repartizată” în cadrul a treisprezece ceruri, din care totuşi *nouă* erau destinate sufletelor oamenilor care prin gândirea şi faptele lor se puteau apropia treptat de potenţele zeilor. Semnificativ pentru profunzimea acestei credinţe este şi următorul fapt: piramidele erau construite cu câte nouă trepte, care erau tot mai retrase către vârf; exemple evidente sunt piramidele mai impozante de Chichén Itzá, de la Palenque, de la Labna. Dar nu numai numărul de trepte (care

sugera cele nouă ceruri) era semnificativ: mărimea tot mai redusă a acestora sugera scăderea tot mai accentuată a numărului de suflete care prin „ridicarea nivelului propriei conştiinţe” se puteau apropia treptat de cerurile zeilor.

Ceva mai târziu s-a consemnat o tradiţie oarecum similară şi la azteci: aceştia credeau că există tot treisprezece ceruri, dar şase erau ale zeilor şi numai şapte erau rezervate selectiv atât sufletelor oamenilor, cât şi sufletelor unor animale monstruoase (cerurile inferioare).

Totuşi, cunoaşterea foarte veche cu privire la cele nouă ceruri era răspândită şi în alte zone ale planetei, deşi, conform cunoştinţelor ştiinţifice actuale, între zonele respective nu ar fi putut exista comunicări decât în timpuri mult mai apropiate. E cazul, de exemplu, al unor populaţii din zona munţilor Ural şi munţilor Altai, în timp ce alte popoare asiatice credeau că există şapte ceruri.

Preluând vechi tradiţii ebraice ale „scripturilor sfinte”, şi creştinismul a consacrat cunoaşterea a nouă „trepte cereşti”, din care şi-ar îndeplini misiunile divine trei grupe de Fiinţe Spirituale – fiecare grupă fiind constituită din câte o triadă de grupuri ce au activităţi specifice mai apropiate. Teologul Bisericii Creştine timpurii Dionisie Pseudo-Areopagitul (secolele V-VI) a consemnat următoarele cunoaşteri într-o carte care a rămas în dogma tuturor Bisericilor Creştine[7] ca bază în detalierea anumitor cunoaşteri spirituale:

> Teologia a dat tuturor fiinţelor cereşti nouă denumiri explicative; pe acestea, vestitul nostru iniţiator în cele divine le împarte în trei grupe triadice; sfintele scripturi, spune el, ne dezvăluie că triadele cu tronurile cele mai sfinte… denumite în limba ebraică *heruvimi* şi *serafimi* sunt aşezate în chip nemijlocit cel mai aproape de Dumnezeu… A doua triadă, afirmă el, este aceea formată din domnii,

stăpâniri şi puteri. În sfârşit, a treia dintre ierarhiile cereşti spune că este cea a îngerilor, a arhanghelilor şi a începătoriilor.

Educat în cultura creştină medievală, scriitorul şi poetul italian Dante a vorbit şi el – în opera sa literară *La Divina Commedia* – despre existenţa a nouă ceruri; dintre acestea, două ceruri superioare s-ar afla sub influenţa aşa-numitului *primum mobile*, pe când celelalte şapte – tot mai inferioare – ar fi influenţate de cele şapte planete considerate din Antichitate ca fiind *sacre*.

Dar este cu siguranţă interesant de remarcat că şi în cunoaşterea populară din ţara noastră există, din vremuri neştiute, un fapt deosebit, redat printr-o exprimare aparent ciudată, privind culmea bucuriei sau a fericirii unui om: când cineva ajunge într-o asemenea stare, se spune că „ar fi în al nouălea cer”. Oare această formulare – decăzută în timp de la valori spirituale la aspecte ale vieţii materiale – provine dintr-o cunoaştere foarte veche a populaţiilor carpatine din Antichitatea îndepărtată? Sau a derivat poate din cunoaşterile iniţiatice aduse în Dacia – în secolul al VI-lea î.e.n. – de zeificatul Zalmoxis, fost sclav erudit al omului de ştiinţă şi filosofului iniţiat Pitagora şi eliberat de acesta?

Creşterea mai rapidă a nivelului cultural şi al instruirii cu tente scientizate care a survenit în special în ultimele două secole într-o mare parte a omenirii a declanşat în paralel o tot mai extinsă acţiune de reactualizare a cunoaşterilor spirituale din vechime; astfel, în vastul cadru al acestui domeniu, şi tema „cerurilor” şi a rolurilor pe care acestea le au în vieţuirea fiinţelor spirituale a fost inclusă în reformulările explicative. Dacă în trecut cerurile erau prezentate mai mult sub aspectul lor static – doar ca locaşuri diferenţiate pentru „şederea” variatelor categorii de suflete şi fiinţe spirituale mai avansate –, în noua literatură a domeniului şi în tot mai multe expuneri publice li s-a atribuit rolul unor stadii intermediare, cu fond stimulativ. Întrucât prin Gândirea Tatălui Unic tot ce

există în cosmosul Creaţiei este antrenat continuu în procese evolutive, fiinţele spirituale trebuie să se integreze mereu activ în acest progres neîntrerupt – înseşi misiunile lor fiind orientate în acest sens; astfel, prin ridicarea permanentă a nivelului conştiinţei în gândirea şi manifestările lor, atât Fiinţele Spirituale mai avansate, cât şi mulţimile de suflete ale oamenilor trebuie „să tot urce" pe parcursul unor etape evolutive, de la „un cer" la „cerul următor"! Numai aşa, într-un viitor mai mult sau mai puţin apropiat, fiecare fiinţă spirituală va ajunge să preia efectiv misiunea ce i-a fost implementată de la emanarea primordială – aceea de înfăptuitor creativ a unor „părticele" ale Planului Divin!

Bazate în special pe vechile cunoaşteri ale înţelepciunii păstrate mai puţin deformat în Orient, noua literatură şi variatele instruiri oferite de iniţiaţii zonelor indo-tibetane au detaliat în cadrul acestei tematici şi numeroase aspecte concrete: întrucât „nimeni nu se poate mântui într-o singură întrupare pământeană", sufletele aduse pentru cercetarea şi experimentarea mediului material terestru vor trece prin şiruri îndelungate de reîncarnări. În intervalele inerente ale despărţirilor de „complexul instrument-vehicul" care este trupul carnal, fiecare suflet se va ridica de la pământ în „acel cer" care este specific nivelului propriei conştiinţe – şi, respectiv, propriei gândiri. În fapt, „parametrii specifici" ai energiei propriei gândiri îi determină „cerul" în care va vieţui un timp şi deztrupat. Dar de fapt „parametrul esenţial" este frecvenţa vibratorie specifică propriilor energii-gând şi „cerul retragerii sale" nu este chiar o „etajare spaţială", ci este în special „o separare fizică" a unor domenii de frecvenţe vibratorii diferite: sufletele care „gândind" emană unde cu vibraţii mai scăzute se adună într-un „cer inferior" şi nu percep existenţa apropiată şi nici nu pot comunica ceva cu sufletele care „gândesc cu vibraţii mai ridicate" ce aparţin unui „cer mai superior"; deci aceste „ceruri" nu se separă în mod distinct la înălţimi diferite, unele dintre ele fiind chiar spaţial comune, dar fără percepţii şi comunicări reciproce între domeniile

de frecvenţe vibratorii diferite. Desigur, fiinţele spirituale şi sufletele umane care au ajuns să emane energii-gând la frecvenţe mai ridicate se vor îndepărta oarecum de solul terestru, mediul atmosferic mai jos fiind dominat de energii de frecvenţe mai scăzute – care efectiv au o anumită „nocivitate". În fapt, sufletele, rămase fără trupul organic, vor persista perioade diferite în „cerul propriu", în funcţie de asemenea de „felul de a gândi"[8]: dacă îşi menţin aceleaşi vibraţii avute şi în întrupare, va urma un anumit „program" de rămânere în „cerul" respectiv, iar dacă prin conştientizarea „gândurilor şi a faptelor rele" survin anumite creşteri ale propriilor frecvenţe vibratorii, „programul" din acel cer se va modifica. Experienţele trăite de fiecare suflet în colectivităţi având aceleaşi vibraţii ale „cerului" specific sunt completate mereu şi de „instruirile" oferite de fiinţe spirituale cu vibraţii mai ridicate; toate aceste instruiri sunt oferite mereu cu dorinţa sinceră de a-i ajuta pe cei inferiori să-şi ridice nivelul propriei conştiinţe-gândiri. Astfel de „şcolarizări" se adaugă, desigur, la experienţele şi instruirile din cursul vieţilor întrupate, toate având în fond acelaşi scop: de „a trezi" şi apoi de „a stimula" tot mai intens „dorinţa-gând" a intrării pe calea evoluţiei spirituale şi mai apoi de a parcurge tot mai eficient etapele ridicării continue a nivelelor conştiinţei-gândirii, respectiv ale frecvenţelor vibratorii specifice care să ne ducă în „ceruri tot mai înalte"!

Iniţiaţii în teosofia transmisă din Orient şi reactualizată în cursul veacului trecut prin importante contribuţii ale unor Maeştri ai Înţelepciunii din ierarhia terestră ne-au transmis, atât prin variate conferinţe, cât şi prin literatura domeniului, un fapt important: sufletele umane care reuşesc să intre pe calea proceselor evolutive prin „urcări pe noi trepte" ale conştiinţei-gândirii (trepte pe care le-au denumit „iniţieri") îşi cresc continuu propriile vibraţii, ajungând la o fază de la care nu mai este necesar să se reîncarneze; „şcolarizarea" terestră poate înceta după obţinerea celei de-a cincea „iniţieri"[9]. Prin urmare, pentru „a urca" treptat

în primele „patru ceruri”, respectiv pentru a coborî şi a cerceta „tainele” materiilor respective, sufletele venite să evolueze în spaţiul Pământului trebuie să „se întrupeze” mereu în admirabilele „intrumente-vehicule” care sunt trupurile carnale. Ulterior, pentru cercetarea şi experimentarea „planelor” următoare şi pentru obţinerea unor „iniţieri” mai înalte, vor fi necesare alte corpuri, care nu vor mai fi carnale, ci vor fi constituite din materiile tot mai fine specifice acelor medii.

Însă această cunoaştere reactualizată a noţiunii de „ceruri” diferenţiate (care a depăşit informaţia antică limitată oarecum strict la existenţa lor), evidenţiind aspectul stimulativ al „dorinţei” ca sufletele noastre „să urce” la „ceruri spirituale superioare”, a fost o fază cognitivă intermediară. Dar, în sine, noţiunea de „cer spiritual” e mai complexă. Spre finalul veacului trecut şi începutul actualului secol, fiinţe spirituale mai evoluate au transmis noi explicaţii ale noţiunii, pentru a o completa cu înţelegerea mai extinsă a ceea „ce suntem noi în mod real” şi cu sensul mai profund al necesităţii „trecerii” fiecăruia dintre noi prin „cerurile spirituale”.

O utilă explicitare de acest fel, mai avansată cognitiv şi totodată stimulativ, a primit-o şi apoi a publicat-o iniţiatul american Sal Rachele relativ mai recent[10]. El povesteşte mai întâi modul straniu în care a obţinut ineditul conţinut iniţiatic, mod oarecum asemănător multor evenimente petrecute din Antichitate şi până în veacul trecut: în timpul meditaţiei, i-au apărut fiinţe spirituale care l-au iniţiat, la fel cum a relatat Hermes Trismegistul despre impresionantul *Poimandres*, sau fizicianul J.J. Hurtak despre strălucitorul *Enoh*, sau profesorul Scarlat Demetrescu despre *duhul alb*:

> Acum câţiva ani, în timpul meditaţiei, am început să primesc vizite ale unor fiinţe de lumină alb-albastră. Nu sunt umanoide, ci arată ca nişte stele sau sfere de energie. M-au informat că ele vin către Pământ numai în perioada de tranziţie imediat premergătoare şi în cea

ulterioară ciclurilor cosmice majore. […] Ele afirmă că scopul acestui material este să ajute omenirea să se pregătească pentru vremurile care se apropie rapid.

Din cartea ce a redat aceste iniţieri deosebite, am selectat anumite aspecte care facilitează unele explicitări utile: în fapt, acestea vin să detalieze la nivelul actualelor cunoaşteri publice unele afirmaţii stranii ale înţeleptului înalt-evoluat şi mare preot atlant Thot, reîncarnat după mii de ani ca Hermes Trismegistul – din care am citat şi în moto:

Om nu sunt, căci m-am eliberat de dimensiuni şi plane,
În fiecare din acestea am alt corp
În fiecare îmi schimb forma.
………………………………..
Nouă sunt diviziunile conştiinţei.

Chiar dacă Sal Rachele a folosit alţi termeni esoterici decât textul antic sau literatura uzuală, fenomenele descrise sunt aceleaşi cu cele menţionate în alte surse – fapt ce confirmă veracitatea lor. În acest sens, am reluat versetele de mai sus pentru a evidenţia în primul rând realitatea unui straniu proces fizic al ontologiei Spiritelor umane: „divizarea conştiinţei”, afirmată de înalt-evoluatul Thot, este prezentată de iniţiatul american ca divizare a „sufletelor individuale primordiale” emanate la începuturi de Tatăl Divin – care în teosofia modernă sunt denumite Monade; de asemenea, o altă cunoaştere dezvoltată în relativ recenta carte a acestui autor priveşte localizarea lor din începuturi: aceste „suflete primordiale” s-au menţinut un timp în „densitatea 12-a” (în „cerul” al 12-lea), respectiv în planul cunoscut de vechii înţelepţi din Orient sub o denumire sanscrită – planul primordial *Anupadaka*.

Menţionând că primele „suflete divine” s-au divizat cândva până au ajuns la „densitatea a 9-a”, le-a denumit pe acestea „suprasuflete-maestru” sau chiar „suprasufletul suprasufletului”. Or, cititorul a remarcat desigur repetarea cifrei 9 ca reper spaţial atât în versetul lui Thot *Nouă sunt dimensiunile…*, cât şi la numărul treptelor piramidelor mayaşe şi al „cerurilor” sufletelor pământene sau al „cerurilor ierarhice biblice”.

În baza cunoaşterii primite de la „fiinţele albastre”, autorul american a putut oferi şi detalii care cititorilor neinformaţi li se pot părea foarte ciudate; iată o primă afirmaţie neobişnuită: „Divizarea sufletului este un proces prin care sufletele individuale apar din suprasuflet”. Cele mai multe fenomene de acest fel s-ar produce însă de la nivelul „densităţii a 8-a”: din fiecare suflet aflat în „cerul” respectiv s-ar desprinde douăsprezece părţi „care devin suflete de densitatea a 7-a”. Vorbind despre înmulţirea deosebită a sufletelor de densitatea a 7-a, autorul menţionează un fapt deosebit: primul ciclu esenţial în evoluţia sufletelor constă în cercetarea şi experimentarea acestor şapte niveluri specifice diferitelor materii, respectiv diferitelor domenii de frecvenţe vibratorii; abia după revenirea într-o formă complet dezvoltată a fiecăruia dintre aceste suflete individuale şi reîntregirea suprasufletului din care s-au desprins urmează un al doilea ciclu evolutiv, în densităţi (ceruri) superioare. (De remarcat şi această evidenţiere a importanţei „densităţii a 7-a” ca limită distinctă, care – după cum am menţionat şi anterior – se regăseşte în vechime şi în cunoaşterile şi tradiţiile unor populaţii privind „cerul al 7-lea”.)

Dar şi mulţimile de suflete de tip uman din densitatea a 7-a se fragmentează, autorul detaliind următorul proces cu aspect fizic: din fiecare „suflet-părinte” ajuns în această densitate se desprind părţi care „coboară” în mod conştient în domenii vibratorii mai joase specifice fiecărui nivel, pentru a le cerceta şi studia cât mai complet. Dacă pentru densităţile a 6-a şi a 5-a fiecare suflet trebuie să-şi „confecţioneze” singur învelişuri de „lumină” protectoare şi funcţionale prin senzori la frecvenţe

mai reduse, pentru planele al 4-lea şi al 3-lea trebuie să se „întrupeze” în corpuri având „amprentă genetică”. Toate aceste fragmente care se divid din acelaşi „suflet-părinte” sunt „fraţi” direcţi, fiecare preluând însă misiunea de experimentare într-un anumit domeniu al materiilor componente.

După etape care pot varia mult de la „frate” la „frate” datorită coborârii individuale în medii materiale diferite şi datorită unor serii de „încorporări” sau de „întrupări” necesare mult diferite, va urma o primă reîntoarcere pentru reîntregirea „sufletului-părinte”. În acest fel, după realipirea ultimului frate, „părintele”, obţinând o dezvoltare maximă a cunoaşterilor şi a potenţelor specifice densităţii a 7-a, bazată şi pe un nivel de conştiinţă mai ridicat, se va integra în alte faze ale reîntregirilor specifice densităţilor vibratorii ale nivelurilor al 8-lea şi al 9-lea. Numai după „reîntoarcerea” graduală, cu refacerea „sufletelor-maestru”, acestea se vor integra în cicluri evolutive superioare în cadrul cărora vor deveni fiinţe spirituale superioare, cu activităţi în armonizarea şi înfrumuseţarea Creaţiei.

Este, desigur, interesant să regăsim, chiar prin descrierea sintetică de mai sus, o identitate clară între informaţia fundamentală oferită în vremea noastră de fiinţele-energie sferice radiind în albastru şi cea transmisă posterităţii de Fiinţa Spirituală superioară care a fost Thot-Hermes Trismegistul, prin *Tăbliţele de smarald*: „*eliberarea de dimensiuni şi plane*” specifice ciclului de evoluţie în mediile materiale ale acestei planete, cu „reîntregirea conştiinţei”, survine în „cerul al 9-lea”.

Numai după desprinderea de „atracţiile” şi „necesităţile trăirilor experimentale” în cele opt ceruri planetare cu domenii vibratorii tot mai scăzute fiinţele spirituale care le-au cercetat în profunzime şi au ajuns să le domine prin dezvoltarea propriilor potenţe îşi vor orienta „reapropierea de Sursă” şi evoluţia către o „conştiinţă cosmică”. De la acest nivel mai înalt, Monadele care au experimentat „specificul uman” vor deveni

„lucrători şi creatori” care la rândul lor vor transpune creativ şi vor perfecţiona în cadrul altor trepte evolutive tot ce a conceput Gândirea Tatălui Unic la începuturi şi de-a lungul eonilor.

Acesta e orizontul continuu evolutiv al oricărei fiinţe spirituale şi, implicit, al fiecăruia dintre noi: treptat, va trebui să-l realizăm cu toţii – unii mai devreme, alţii mai târziu! Este evident că îndelungatul proces al „reîntoarcerii” către adevărata „fiinţă-om” de care aparţinem – „Monada divină” – şi, mai târziu, către „Sursă” depinde mereu de un fapt esenţial: modul în care ne vom ridica continuu conştiinţa-gândire către vibraţii mai înalte, mai „benefice”, dezvoltându-ne treptat potenţele acestei „energii stranii” care este Gândirea.

Note

1. Leadbeater, C.W., *Une esquisse de la théosophie*, ediţia VI-a, Adyar, Paris, 1963.
2. Powell, A.E., *Le corp causal*, ediţia VI-a, Adyar, Paris, 1990.
3. Gheorghiţă, F., *Marile taine ale omenirii*, ed. cit.
4. Creme, B., *Misiunea lui Maitreya*, vol. III, ed. cit.
5. Capra, Fritjof, *Taofizica*, ediţia III-a, trad. de Doina Ţimpău, Editura Tehnică, Bucureşti, 2004.
6. Hawking, S., *Universul într-o coajă de nucă*, ed. cit.
7. Dionisie Pseudo-Areopagitul, *Ierarhia cerească şi ierarhia bisericească*, trad. de Cicerone Iordăchescu, Editura Cartea Românească, Chişinău, 1932.
8. Gheorghiţă, F., *Karma şi taina reîncarnării*, Editura Polirom, Iaşi, 2004.
9. Gheorghiţă, F., *Treptele iniţierii*, Editura Kullusys, Bucureşti, 2010.
10. Rachele, S., *Transformări planetare 2012-2030. Mesaje de la Fondatori*, trad. de George Acu, Editura Christalin, Bucureşti, 2010.

Figura 1. În mediul nostru comun apar adesea grupuri de entităţi invizibile inteligente, aduse de instructori mai evoluaţi (biserica din Slobozia-Neamţ; septembrie 2004; foto: pictor Cornel Istrate)

Figura 2. Şi pe lângă templele antice, vizitate des de turişti, planează mulţimi de fiinţe discoidale invizibile (Egipt, insula Philae; aprilie 2009; foto: prof. dr. Cristina Ionescu)

Figura 3. Fiinţele invizibile au în general structuri concentrice şi radiază în culori diferite, în funcţie de nivelul lor evolutiv (zona Sarmizegetusa; septembrie 2008; foto: director Artemiza Ivanciuc)

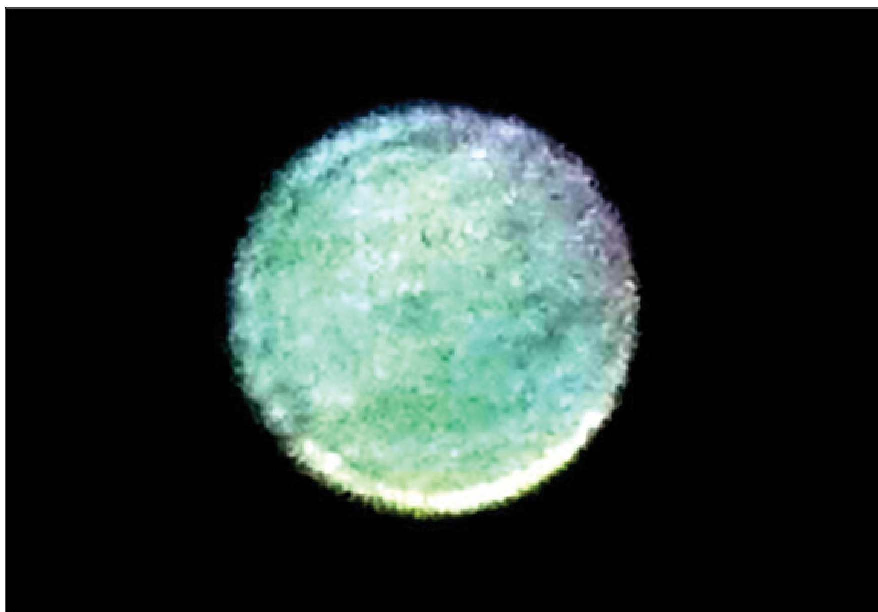

Figura 4. Există şi entităţi discoidale invizibile ale căror corpuri radiază în diferite nuanţe de verde (Iaşi, Bucium; vara 2009; foto: prof. dr. Cristina Ionescu)

Figura 5. La spectacole de circ îşi fac apariţia şi fiinţe inteligente invizibile, care iubesc animalele şi radiază în albastru (Olanda, Purmerend; iunie 2009; foto: terapeut Mihaela Frai)

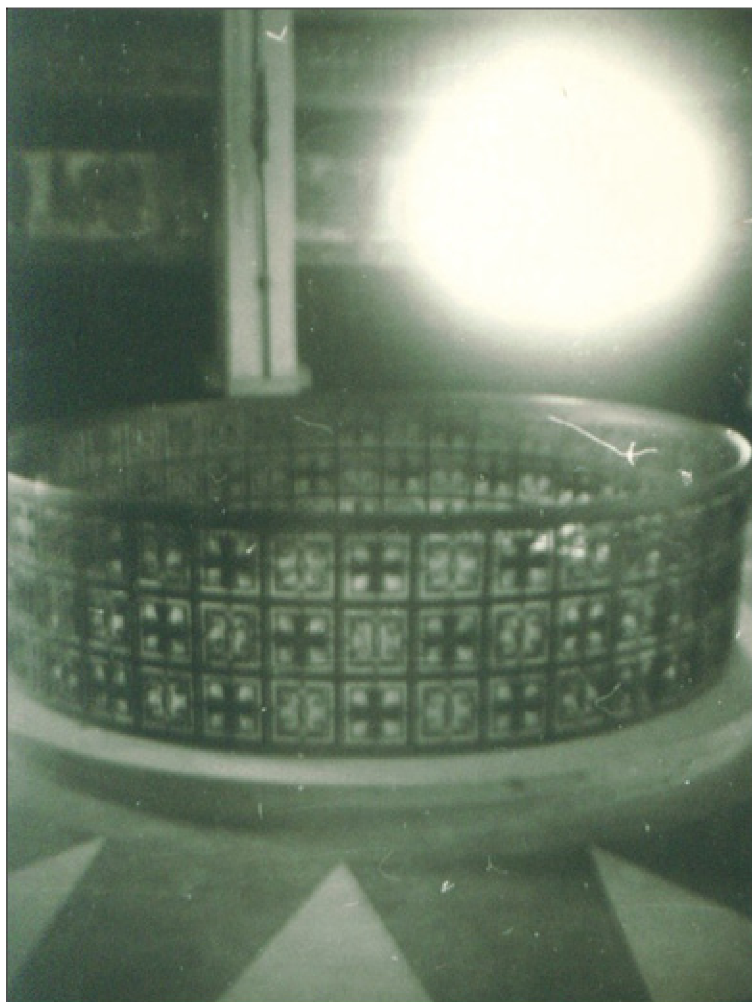

Figura 6. Osemintele eroilor de la Mărăşeşti sunt păzite, atrăgând fiinţe nevăzute ce radiază în alb-strălucitor (în Mausoleu; 14.11.1963; foto: ing. Dan Brăneanu)

Figura 7. Unele entităţi invizibile, care strălucesc în alb, emit la exterior şi radiaţii violet (Iaşi, Mitropolie; 27.12.2012; foto: masterandă Ioana-Cristina G.)

Figura 8. Entităţile discoidale invizibile sunt fiinţe inteligente: iau deciziile împreună şi ştiu să se aşeze în şir demonstrativ (Franţa, Gennevilliers; 05.11.1990; foto: Philippe Ughetto)

Figura 9. Fiinţele albe nevăzute îşi demonstrează inteligenţa şi prin asocieri în grupuri (Croaţia; august 2012; foto: economist Alina Druguş)

Figura 10. Concentrându-şi gândirea la idei deosebite, prof. dr. Rodica Ghiuru şi-a activat emisii din corpurile invizibile (Piatra Neamţ; 11.09.2009; foto: prof. Iulia Bungard)

Figura 11. Ideile expuse de prof. dr. R. Ghiuru au stimulat o gândire intensă a medicului V. Răzeşu, care i-a activat emisii invizibile – fenomen surprins de acelaşi clişeu

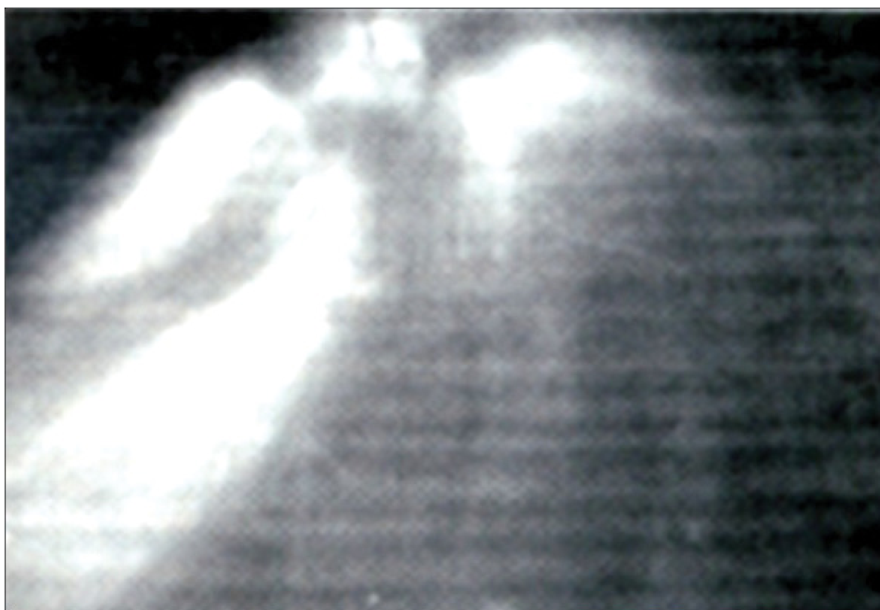

Figura 12. Din staţia orbitală Saliut 7, cosmonauţii ruşi au fotografiat apropierea unei fantome radiante cu aripi de „înger”! (presa din 1998)

Figura 13. O fiinţă ce strălucea în invizibil a transmis prof. dr. R. Ghiuru un mic „pachet radiant” cu un „program ideatic” (Bucureşti; martie 2004; colecţie: R. Ghiuru)

Figura 14. O entitate albă, cu aură azurie, a lăsat lângă mâna persoanei un „pachet” invizibil cu un bogat conţinut cognitiv (Bucureşti; vara 2005; colecţie: O.R. Goanţă)

Figura 15. Când se deplasează mai lent, entităţile invizibile albe au o „pulsare” a radiaţiei similară proceselor vitale din trupul carnal (Iaşi; 10.12.1976; foto: fotograf Ioan Ciobanu)

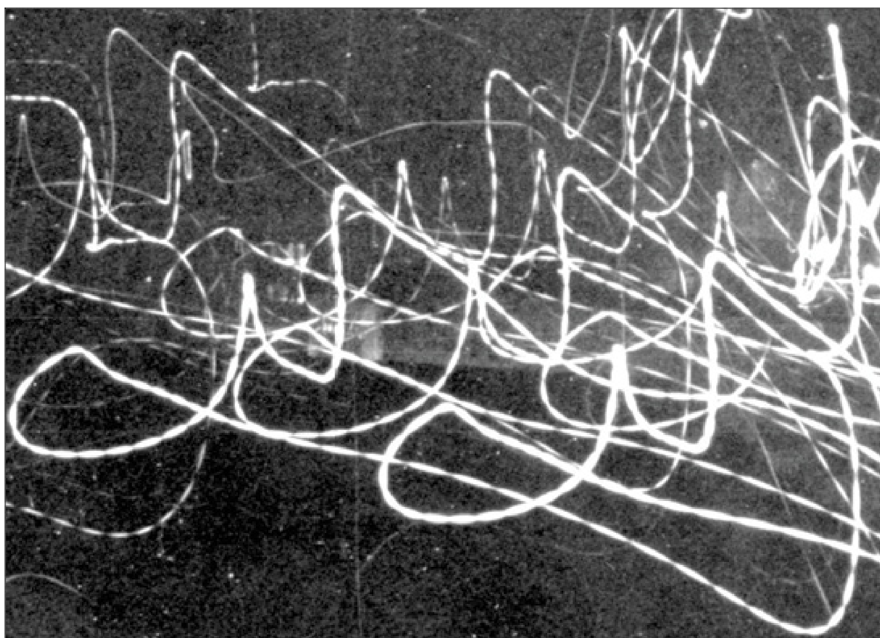

Figura 16. Fiinţe albe inteligente fac în grupuri anumite „jocuri geometrice" stranii, relevând „pulsarea vitală" (Iaşi; 28.01.1978; foto: cond. arhitect Andrei Frentz)

Figura 17. La viteze medii, succesiunea întreruperi-reactivări ale radiaţiei este înregistrată ca o alternanţă inelară în jurul fiinţei invizibile (Bucureşti; 13.09.1992; colecţie: comandor Claudian Dumitriu)

Figura 18. Fenomen similar celui expus în figura 17: energia-gând albă benefică emisă de o fiinţă radiind în roz pulsată inelar la apropierea de copil (Târgu Mureş; ianuarie 1998; colecţie: ing. Csaba Borbath)

Figura 19. La întrupaţi, emisia de materie albă invizibilă este stimulată şi de concentrări ale gândirii la „rugăciuni curate” (Iaşi, Mitropolie; 27.05.2011; foto: ing. Lucia Gorea)

Figura 20. Emoţiile şi senzaţiile bruşte activează emanaţii ale întregului corp eteric, radiind în roşu-viu, chiar şi la copii (Bucureşti; martie 2006; colecţie: Alecu Marciuc)

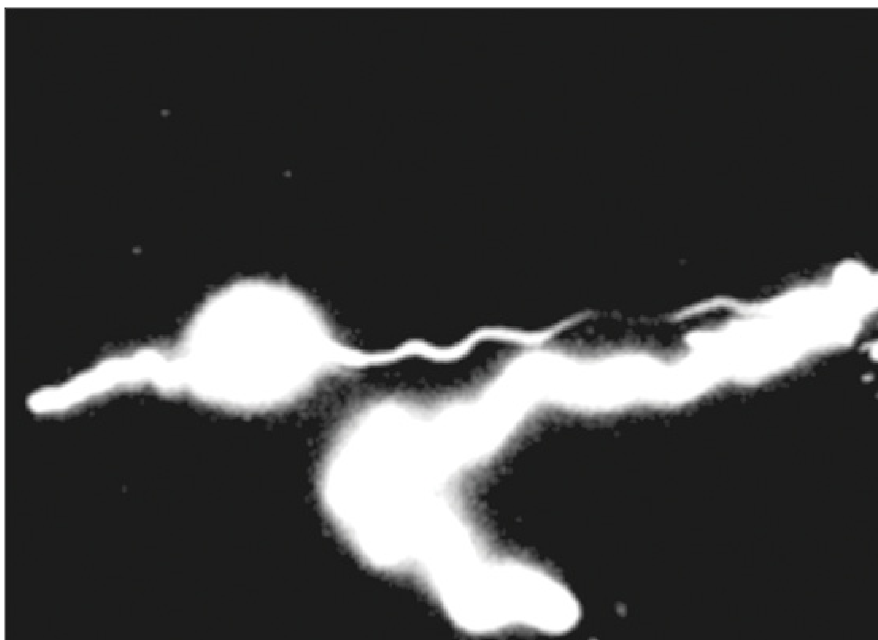

Figura 21. Fiinţele albe evoluate nu mai au o formă geometrică stabilă, putând să-şi modifice diametrul în mod variat (Italia, Arenzano; 04.05.1979; foto: GRCU Genova)

Figura 22. Clişeul a surprins trei fenomene: activarea subită a radiaţiei corpului fiinţei ce venea din invizibil; „autohrănirea” pulsată; variaţia dimensiunilor corpului (Iaşi; 10.12.1976; foto: fotograf I. Ciobanu)

Figura 23. Corpurile noastre invizibile au structuri funcţionale bazate pe şapte centri energetici (*chakre*) cunoscuţi încă din Antichitate (o veche reprezentare chineză)

Figura 24. Aparatele medicale cu biorezonanţă demonstrează tehnic existenţa reală a *corpului eteric* invizibil (Iaşi; iunie 2010; foto: dr. Beatrice Lucache)

Figura 25. Biorezonanţa redă şi modificarea culorii radiaţiei corpului eteric vitalizant, în funcţie de gândurile din acel moment ale pacientului (foto: dr. Beatrice Lucache)

Figura 26. O gândire cu apropiere spirituală ce activează o radiaţie în roz indică medicului un echilibru benefic în starea pacientului (foto: dr. Beatrice Lucache)

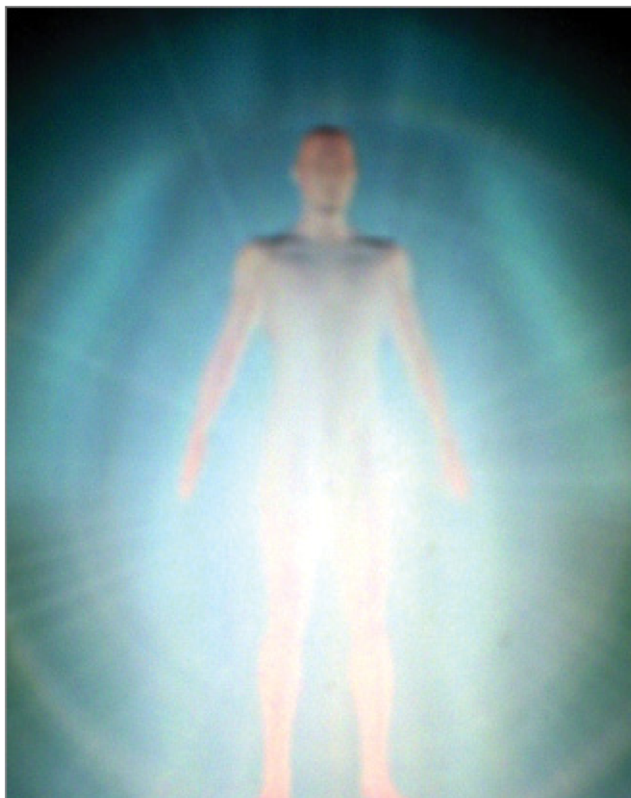

Figura 27. Pacienţilor cu gândirea dominată de preocupări ştiinţifice sau creative ecranul aparatului cu biorezonanţă le arată o aură eterică verde (foto: dr. Beatrice Lucache)

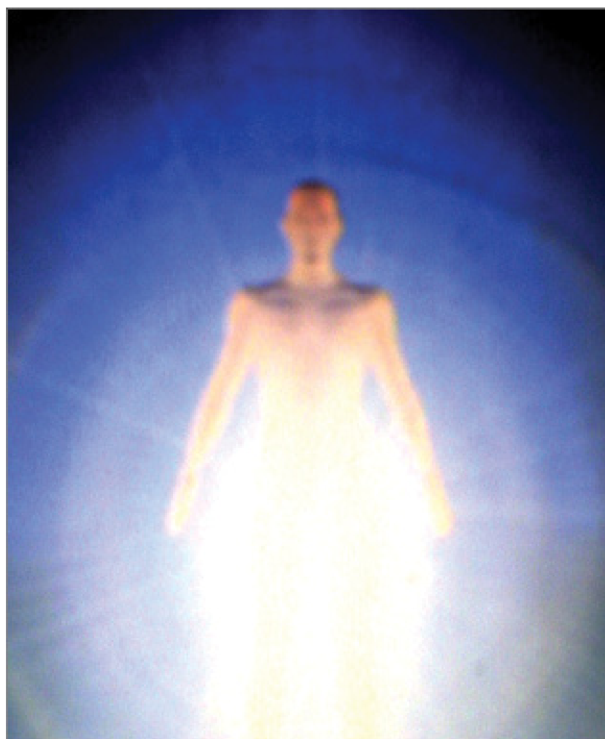

Figura 28. O radiaţie albastru-deschis a corpului eteric invizibil redă pe ecran o orientare spirituală a pacientului, la fel de utilă în investigaţiile ce urmează (foto: dr. Beatrice Lucache)

Figura 29. Biorezonanţa a demonstrat tehnic, în premieră mondială, existenţa reală a chakrelor corpului eteric: în această ilustraţie este redat *vârtejul energetic* al chakrei Ajna (foto: dr. Beatrice Lucache)

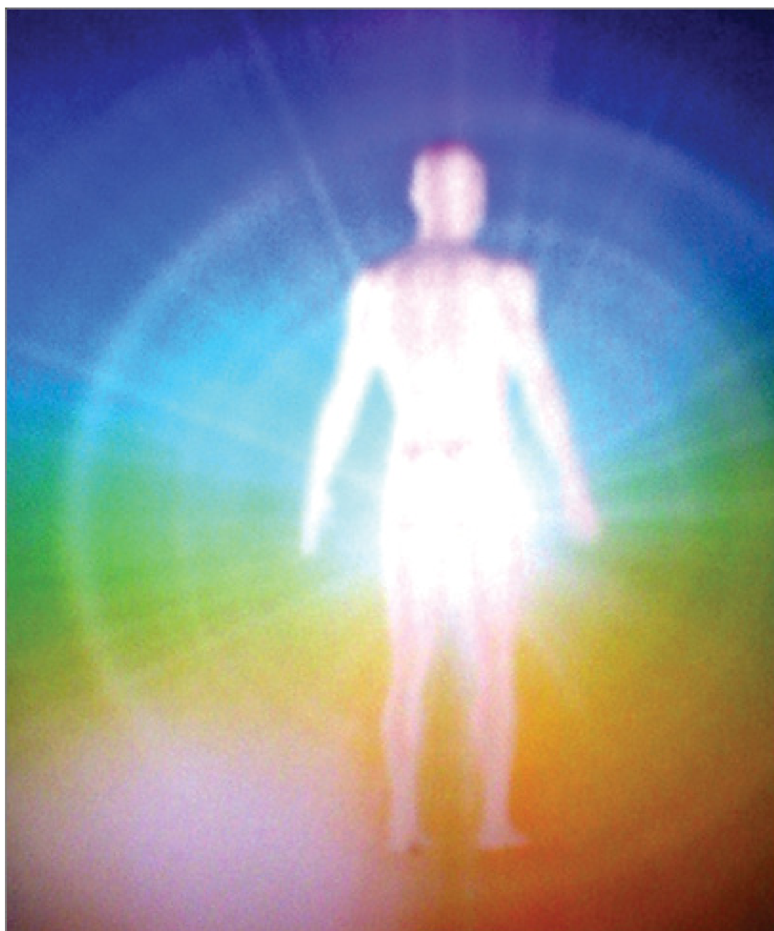

Figura 30. Tehnica modernă a biorezonanţei a demonstrat şi existenţa *corpului astral*, cu cele trei zone de radiaţii invizibile în culori specifice (foto: dr. Beatrice Lucache)

Figura 31. Fenomen straniu: emisia de ectoplasmă mentală albă din capul turistei a fost „trimisă” la distanţă, către icoana la care voia să se roage (Israel, Mănăstirea Tabor; aprilie 2006; foto: dir. A. Ivanciuc)

Figura 32. Persoanele cu abilităţi de medium emană uşor ectoplasme; cele albe provin din corpul mental activat adesea de gândiri spirituale (Iaşi, biserica Sf. Mina; 27.05.2011; foto: ing. L. Gorea)

Figura 33. Experimentele efectuate la începutul secolului trecut au relevat ieşirea mai rapidă a ectoplasmelor din gura mediumilor aduşi în transă hipnotică

Figura 34. În cadrul unor experimente s-au înregistrat ieşiri mai uşoare de ectoplasme invizibile şi din zona gâtului mediumilor

Figura 35. O înregistrare a emisiei din mâini a materiilor eterice intens activate de rugăciunea preotului V. Ungureanu, când avea în palmă o bucată din sfântul agneţ (Iaşi, Mănăstirea Bucium; 06.07.2013: foto: ing. L. Gorea)

Figura 36. Activarea emisiilor din mâinile preotului începe de la primele concentrări ale gândirii în rugăciune (Iaşi, Mănăstirea Bucium; 19.10.2013; foto: ing. L. Gorea)

Figura 37. Clişeul de la finalul invocărilor – din 06.07.2013 – redă o emisie impresionantă – din cap şi din umeri – de materii eterice activate în roşu, asociate cu materii mentale galben-deschis şi albe

Figura 38. Aceste fenomene variază mult în timpul slujbei şi de la un serviciu religios la altul; într-un moment al invocării din 19.10.2013, de pe faţă şi din cap erau emise materii mentale galben-deschis, iar din piept şi umeri emisiile mentale erau alb-intens

Figura 39. Şi animalele au emoţii care produc ectoplasme eterice prin extremităţi: la cap şi la picioare (Iaşi; martie 2008; foto: terapeut M. Frai)

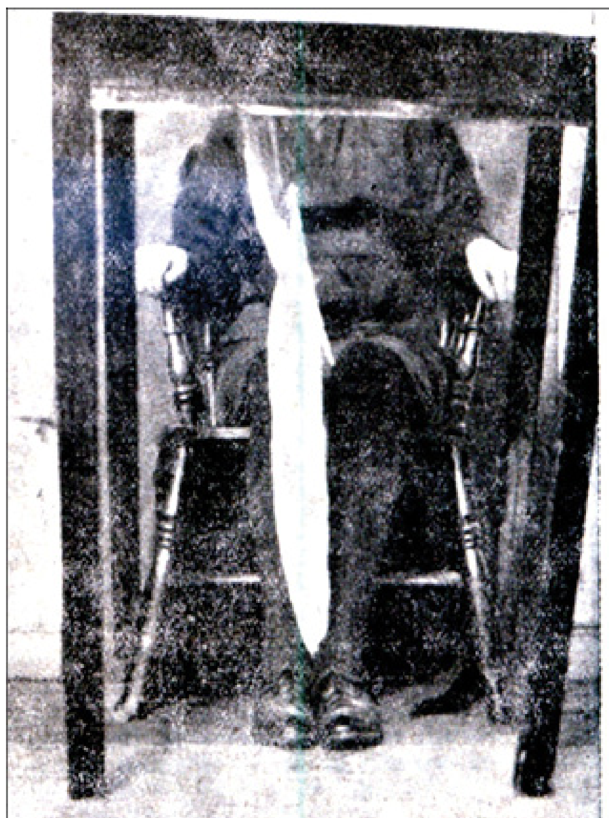

Figura 40. Explicaţia „meselor batante” descoperită prin fotografiere: de la glezne până la tăblie, mediumul îşi crea prin gândire-voinţă o „pârghie psihică” invizibilă din ectoplasmă mult densificată

Figura 41. Mediumul Jack Webber demonstrând puterea gândirii: a emanat prin gură şi prin plexul solar şuvoaie de ectoplasmă densificată, dirijând fiecare şuvoi să ţină în aer câte o trompetă-jucărie

Figura 42. Reputatul medium italian Fulvio Rendhell a oferit public numeroase şi variate demonstraţii ale potenţelor energetice prin concentrarea gândirii-voinţei. Impresionanta emisie de ectoplasmă albă s-a produs prin activarea chakrei cardiace şi a corpului mental

Figura 43. În această fotografie a unor prieteni aflaţi la un concert într-o piaţă publică, clişeul a înregistrat uimitoarea ieşire din trupuri a câte unei jumătăţi din corpurile lor eterice intens activate (Franţa, Nantes; septembrie 1996; foto: Véronique Poitevineau)

Figura 44. Trăirile intime intense activează direct corpul eteric, care poate ieşi parţial sau total din trupul carnal. Dublul capului a ieşit şi şi-a pierdut poziţia verticală (Vama Veche; vara 2009; colecţie: prof. dr. R. Ghiuru)

Figura 45. Concentrarea gândirii în timpul conferinţei i-a activat profesoarei dr. Rodica Ghiuru emisii roşii din corpul eteric şi galben-deschis din corpul mental, precum şi ieşiri din trup ale „dublurilor” picioarelor (Piatra Neamţ; 01.10.2010; foto: prof. Iulia Bungard)

Figura 46. Clişeul următor a surprins ieşirea ascendentă a întregului corp eteric al profesoarei, acoperit însă de o deplasare foarte ciudată a panoului alb al proiecţiilor

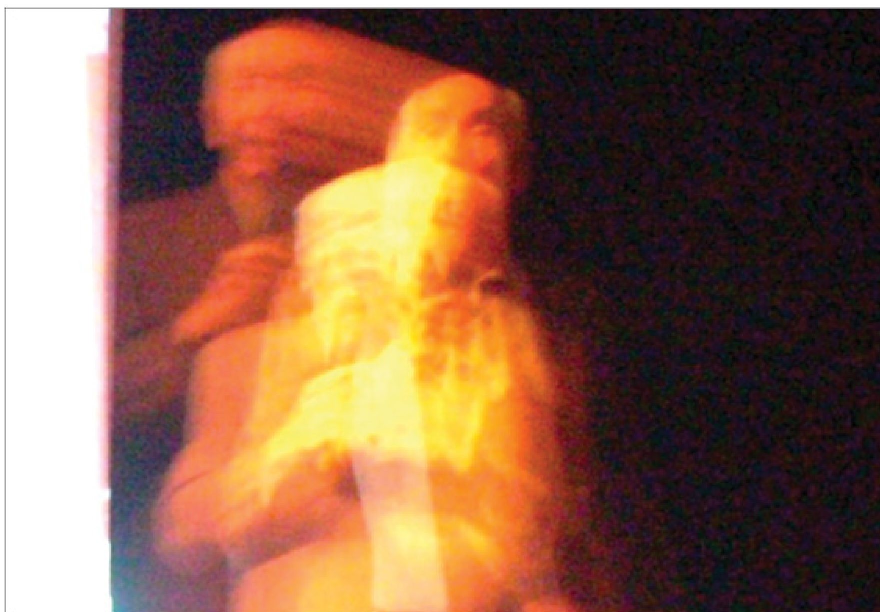

Figura 47. În timpul unei expuneri, corpul eteric al autorului a ieşit cu o deplasare ascendentă din trup, mişcându-se ciudat, cu foarte scurte staţionări (Piatra Neamţ; 01.10.2010; foto: prof. dr. Rodica Ghiuru)

Figura 48. La gândiri intense cu fond spiritual, corpul mental radiază în albul frecvenţelor vibratorii mai ridicate şi iese puţin din trup, acoperindu-l însă total (Mănăstirea Pângăraţi, Neamţ; august 2010; foto: ing. Gh. Forţ)

Figura 49. Un gând menţinut temporar creează lângă cap un norişor invizibil – denumit *formă-gând*. Acesta radiază la frecvenţa energiei „conţinutului” (Brodina, Suceava; colecţie: prof. Nicolae Coriciuc)

Figura 50. În timpul unor supărări sau al unor plăceri trupeşti, formele-gând invizibile radiază în roşu-viu (staţiunea Costineşti; august 1998; foto: ziarist Const. Andrei)

Figura 51. La persoanele care gândesc la fel, având aceleaşi frecvenţe de undă, formele-gând se alipesc într-un singur norişor (Germania, Bad Krozingen; 26.09.1998; colecţie: asist. med. Annemarie Binder)

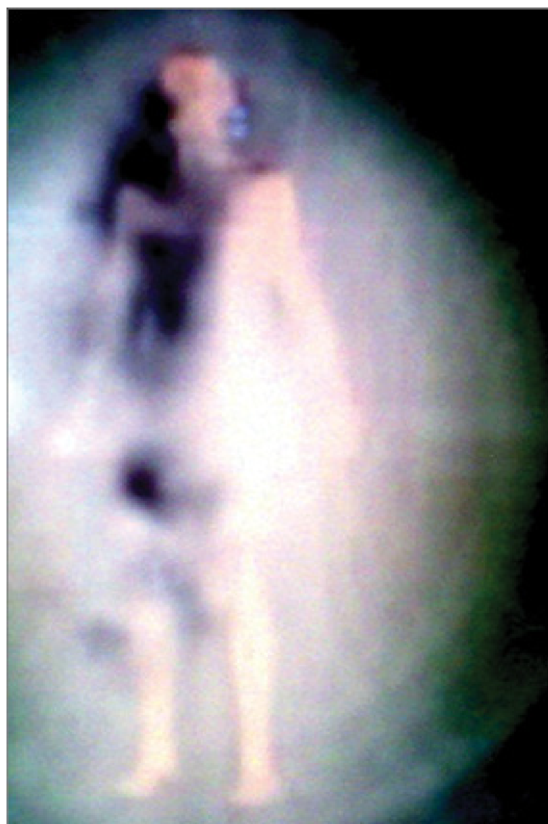

Figura 52. În timp, formele-gând coboară în aură, fiind relevate pe ecranul cu biorezonanţă. Cele „rele, negre”, îmbolnăvesc organele din jur (foto: dr. Beatrice Lucache)

Figura 53. Formele-gând roz, ale iubirii curate, întreţinute în aură menţin o vibraţie benefică (foto: dr. Beatrice Lucache)

Figura 54. Ectoplasma emisă din gură de mediumul Fr. Kluski, aflat în transă, a fost preluată de un suflet ce încerca să-şi modeleze fantoma, ca să demonstreze că „nu a murit”

Figura 55. Preluând ectoplasma emisă din gât de mediumul Eva Carričre, sufletul unei femei şi-a modelat foarte reuşit numai capul, demonstrând că „nu a murit”

Figura 56. Remarcabil document românesc de pionierat: din ectoplasma tatălui, Iulia – fiica lui B.P. Hasdeu – şi-a refăcut detaliat chipul şi partea superioară a trupului, pentru a fi fotografiaţi împreună

Figura 57. Probabil prima fotografie din România a unei entităţi radiante invizibile. B.P. Hasdeu lăsa noaptea aparatul foto cu diafragma deschisă şi uneori clişeul surprindea asemenea prezenţe (colecţie: C. Săvulescu)

Figura 58. În anii 1893-1896, B.P. Hasdeu a obţinut mai multe fotografii de noapte ale diferitelor suflete invizibile care „îl vizitau” chiar şi în perechi (colecţie: C. Săvulescu)

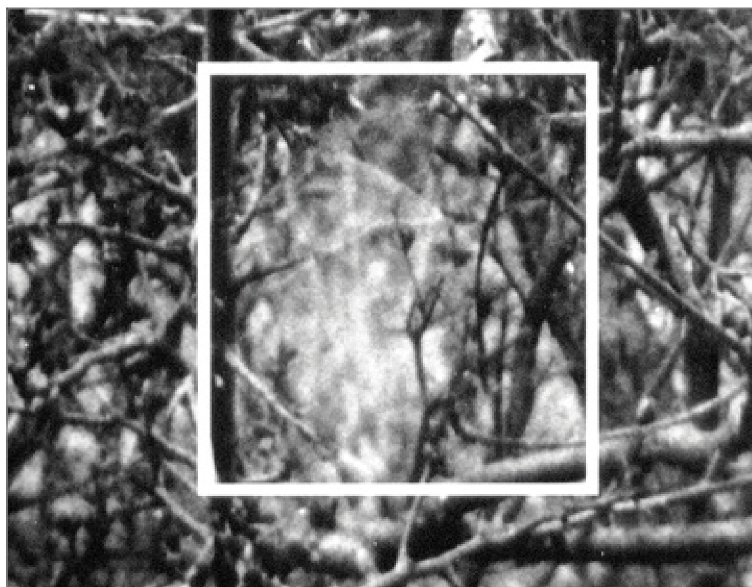

Figura 59. În „zona activă” din pădurea Hoia, un suflet uman şi-a remodelat rapid chipul – din materii invizibile activate – pentru a fi fotografiat (la vest de Cluj-Napoca; 12.04.1974; foto: biolog Al. Sift)

Figura 60. Fizicianul Sir W. Crookes a beneficiat de colaborarea sufletului mult evoluat Katie King, care se materializa pentru intervale scurte de timp în trup solid, cu aspect carnal. Aceasta e ultima sa fotografie, din 25.05.1874

Figura 61. După o sută de ani, mediumul F. Rendhell a colaborat şi el cu Katie. La o şedinţă cu public fotografiată, prima poză a fost aceea a invocării ei (Roma; 20.07.1974; foto: fotograful Ventimiglia)

Figura 62. Clişeul următor a surprins materializarea totală a fantomei din ectoplasma produsă de medium (şi probabil de unii participanţi)

Figura 63. Materializându-şi un trup cu aspect carnal şi îmbrăcăminte cu aspect textil, Katie a mers printre oameni şi a sărutat-o pe d-na Ronchi

Figura 64. În timp ce dr. Moretti îi lua pulsul lui Katie, mediumul F. Rendhell continua să-i transmită prin mâini energiile menţinerii materializării

Figura 65. După jumătate de oră, Katie a dispărut subit, lăsând gol scaunul pe care a stat, iar deasupra lui, un buchet de flori pe care îl crease în faţa asistenţei. Mediumul a rămas însă mult timp într-o epuizare totală, cu pierderea simţurilor

Figura 66. Deasupra florilor lăsate de Katie, ultimul clişeu a înregistrat prezenţa nevăzută a unui glob alb-strălucitor: era sufletul evoluat al acelei foste prinţese egiptene

Figura 67. Concentrându-şi gândirea-voinţă, mediumul scoţian D.D. Home se degravita, plutind prin aer. Tablou al demonstraţiei efectuate în 1868 la locuinţa lordului Ardare din Londra

Figura 68. La Londra, mediumul englez C. Evans făcea demonstraţii publice ale unor degravitări similare celor efectuate cu şapte decenii mai devreme de D.D. Home

Figura 69. În ashramurile din Asia, anularea gravitaţiei terestre este învăţată, persoanele respective ajungând chiar să se deplaseze pe distanţe mari

Figura 70. Yoghinul indian Rao (83 de ani) spunea în timp ce stătea pe jeratic, între flăcări: „Prin puterea spiritului meu înving puterea focului”. Temperatura jarului era de peste 400 °C

Figura 71. O veche tradiţie japoneză de sfidare a temperaturii extrem de mari a focului era demonstrată în fiecare an de „anumiţi oameni” la festivalul din regiunea Tohoku

Figura 72. Prin concentrarea energiei gândirii, emisă pe direcţia privirii,
Uri Geller îndoia cu uşurinţă tacâmuri şi obiecte metalice

Figura. 73 Chiar dacă obiectele metalice erau ţinute de alte persoane, Uri Geller le îndoia la fel de uşor, oriunde; poza a fost făcută la aeroportul din Londra

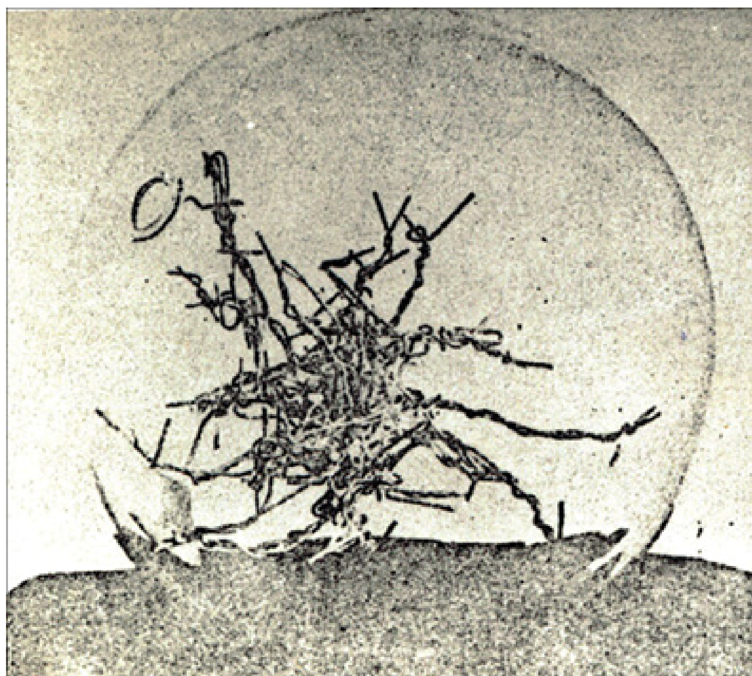

Figura 74. Îndoiri cu răsuciri spectaculoase ale unor sârme dintr-un balon de sticlă, făcute de un copil de nouă ani în faţa unor fizicieni de la un laborator universitar din Londra

Figura 75. Un experiment unic în România şi o fotografie poate unică în lume: prin concentrarea gândirii, biologul Al. Sift „a dematerializat” o pisică vie (Cluj-Napoca; vara 1983)

Figura 76. Medicul R. Daud şi-a dezvoltat concentrarea gândirii şi a emis energii la frecvenţe vibratorii atât de ridicate prin părţi ale capului şi ale spatelui, încât acele părţi apar transparente în fotografii (Cluj-Napoca; ianuarie 1993; foto: ing. Const. Mureşanu)

Figura 77. La Iaşi, un clişeu a preluat imagini de la distanţă *trecute prin* zone ale capului şi spatelui unui tânăr, care erau transparente pentru luminile reflectate de icoane, de o fereastră şi de un covor (Mitropolie; 03.12.2011; foto: ing. L. Gorea)

Figura 78. Alt caz de la Mitropolia din Iaşi: clişeul *nu putea* să înregistreze din capul persoanei partea ce emana energii la frecvenţe ridicate; prin acea zonă treceau însă luminile reflectate de icoane şi de un candelabru – dar şi luminile becurilor (28.07.2013; foto: ing. L. Gorea)

Figura 79. Formele-gând emise de persoane având aceleaşi simţăminte (aceleaşi vibraţii) se contopesc ca „nori” invizibili, mai mici sau mai mari (Lipova, Mănăstirea Sf. Maria Radna; iulie 1993; foto: asist. med. A. Binder)

Figura 80. Straniu fenomen în Mitropolia din Iaşi: o ceaţă deasă invizibilă se deplasa pe deasupra credincioşilor între pereţii naosului, purtând prin aer şi imaginile candelabrelor (05.05.2011; foto: ing. L. Gorea)

Figura 81. O altă ceaţă invizibilă a deplasat în acest locaş şi imagini difuze ale pereţilor, ale candelabrelor, ale iconostaselor, rămânând clare doar jumătate din trupurile unor tineri din stânga pozei şi stâlpul metalic din dreapta (17.05.2011; foto: ing. L. Gorea)

Figura 82. Pe deasupra persoanelor se observă „curgerea” unei ceţi din materii invizibile activate de energii noetice acumulate în pereţi. Aceasta a deplasat şi imaginile becurilor din candelabre sub forma unor trasee luminoase scurte şi curbate (26.05.2011; foto: ing. L. Gorea)

Figura 83. Fenomen şi mai complex în Mitropolia din Iaşi: în masa ceţii invizibile, energii necunoscute au multiplicat în zeci de forme subţiate şi mai şterse „modelul” traseelor luminoase curbate – existente doar în *altă realitate* (27.05.2011; foto: ing. L. Gorea)

Figura 84. Aceasta este „piatra ungerii”, pe care credincioşii pun mâna şi mici obiecte, dorind să preia din „energiile divine” impregnate acum două mii de ani de trupul lui Iisus (Ierusalim; 21.04.2006; foto: dir. A. Ivanciuc)

Figura 85. La a treia fotografie, clişeul a surprins un fenomen extraordinar: din întreaga placă au erupt adevărate descărcări de energii având frecvenţele vibratorii şi respectiv potenţe mai ridicate ale radiaţiilor albe şi galben-deschis

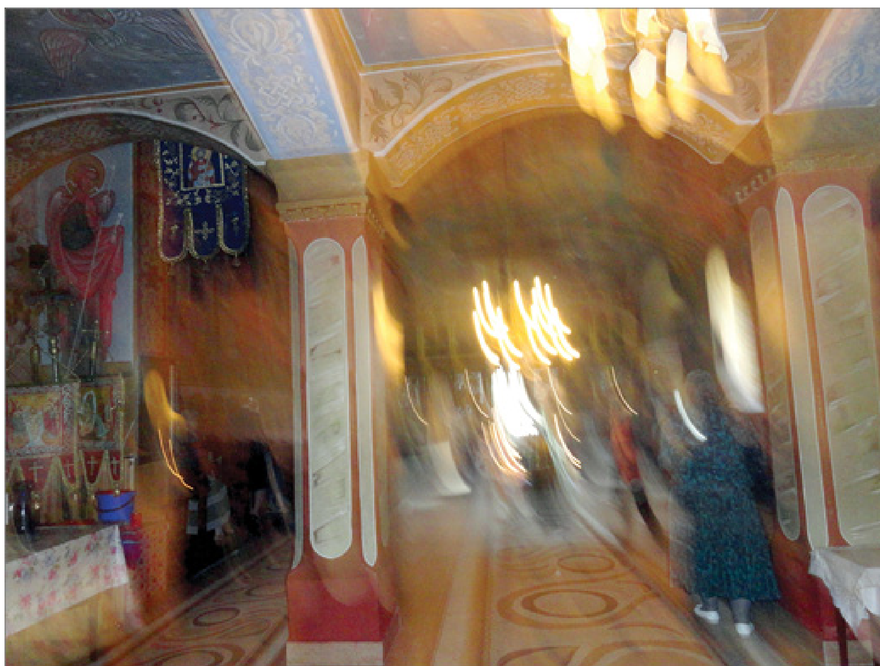

Figura 86. Stranii fenomene ale ceţii invizibile, cu scurte deplasări ale imaginilor surselor luminoase (becuri etc.), precum şi ale „multiplicării modelului” traseelor radiante se produc în diferite locaşuri (Iaşi, biserica Sf. Mina; 27.05.2011; foto: ing. L. Gorea)

Figura 87. În altarul bisericii Mănăstirii Bucium, energii de natură spirituală produc deplasări invizibile ale imaginilor flăcărilor lumânărilor pe trasee ciudate, însoţite de „copii” mai slabe ale curburilor respective (Iaşi; 19.10.2013; foto: ing. L. Gorea)

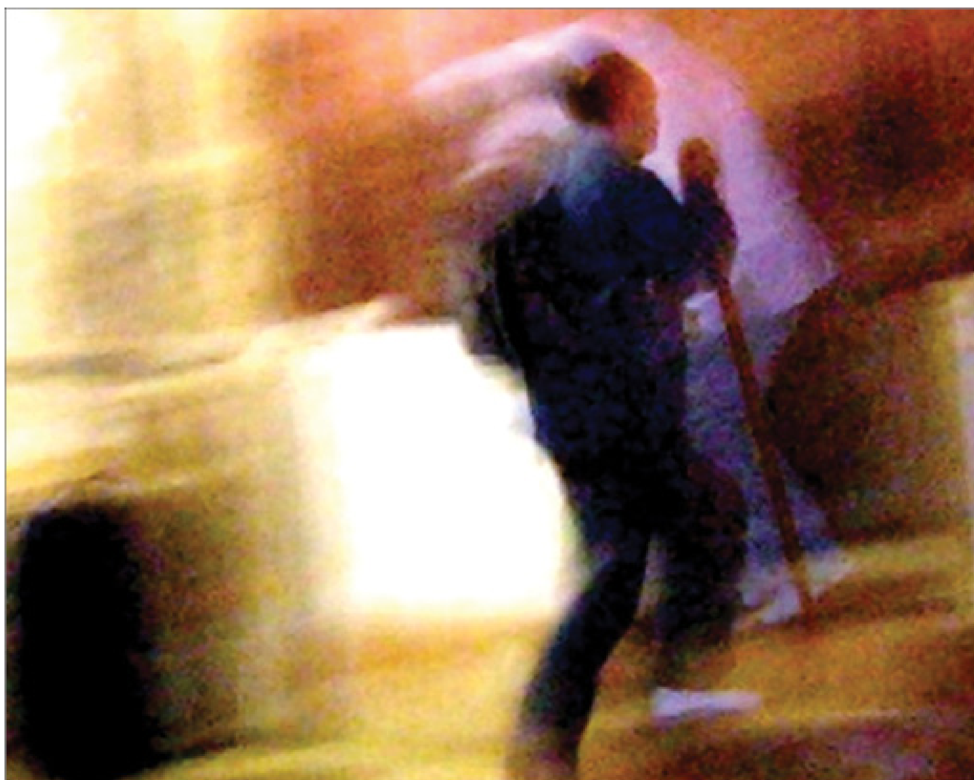

Figura 88. O curgere de ceaţă invizibilă de la un altar de lângă Sfântul Mormânt a colorat în mov fantoma unui bărbat şi a împins materii din substanţa violet deasupra capului şi în spatele gâtului persoanei pozate (Ierusalim; aprilie 2006; foto: dir. A. Ivanciuc)

Figura 89. În marea catedrală din Köln, energii noetice produse la vibraţii mai ridicate au deformat în invizibil părţi ale veşmintelor şi au făcut transparente unele părţi din capetele a trei prelaţi (Germania; 06.01.2013; foto: prof. dr. Cristina Ionescu)

Figura 90. Fotografia redă lipsa unei părţi din bărbia şi gâtul unui prelat, prin care clişeul a preluat imaginea capului unei persoane aflate în plan îndepărtat

Figura 91. Clişeele expuse în catedrala din Köln au surprins fenomene invizibile tot mai stranii: deşi imaginile oamenilor din stânga erau normale, datorită frecvenţei ridicate a energiilor emise de prelatul din faţă, clişeul *nu a putut înregistra* partea dreaptă din trupul şi capul său

Figura 92. Impresionant fenomen: imaginile persoanelor aflate în lateral pe culoarul de trecere erau obişnuite, însă un câmp puternic de energii-gând *strict localizat*, generat de prelaţii care veneau pe culoar, a produs o „curgere rapidă” a imaginilor acestora

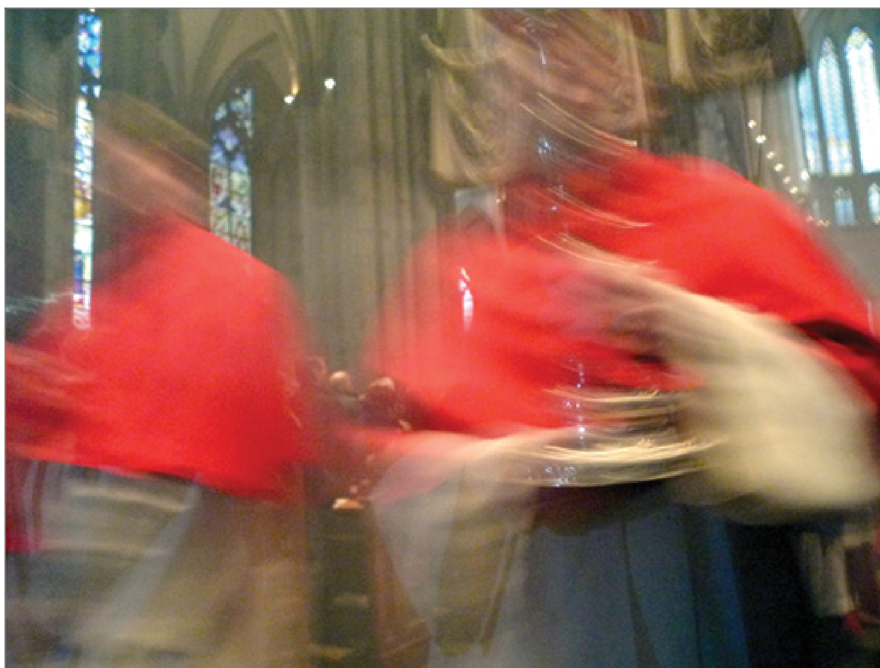

Figura 93. Chiar în faţa fotografului, energiile-gând la vibraţii ridicate ale celor doi prelaţi în tunici roşii au făcut ca în *realitatea invizibilă mai potentă energetic* să le dispară capetele şi părţi din trupuri, prin care clişeul a preluat părţi din ornamente şi ferestrele vitrate

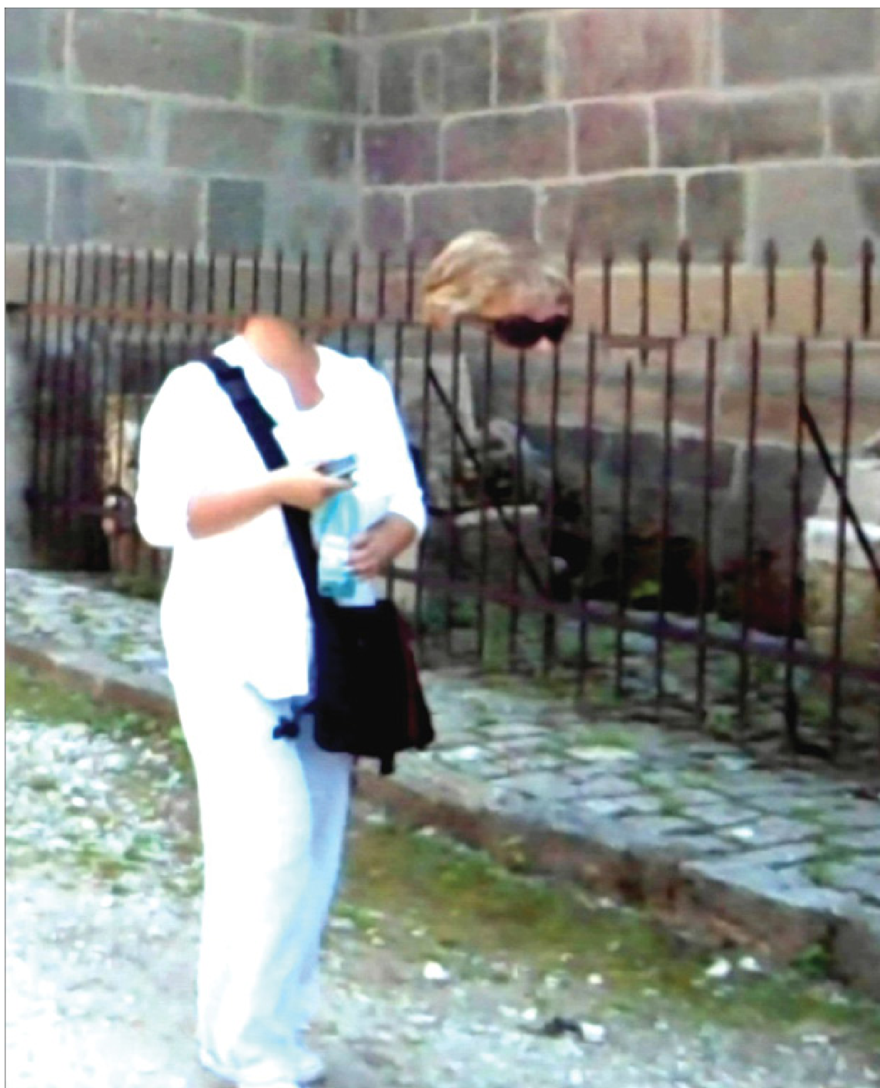

Figura 94. O imagine şocantă, poate unică în lume, la contactul a trei realităţi: jumătate din capul persoanei era deplasat în faţă, cealaltă jumătate dispăruse; 17 extremităţi de bare erau rupte şi deplasate, stând în aer, căci banda de care erau sudate dispăruse şi ea (Braşov; 10.07.2011; foto: masterandă Ioana-Cristina G.)